Anna James

DRUMUL SPRE ZAPHIR

JENNA CHAPMAN,

o frumoasä actriţä de melodramä, nu venise de pläcere în Africa de Est. Cäuta mormântul tatälui ei. Acesta murise în condiţii misterioase, pe când cäuta un oraş pierdut în inaccesibilii Munţi Batari, iar Jenna era hotärâtä sä afle cum. Dar avea nevoie de o cäläuzä şi numai un singur bärbat pärea capabil s-o ducä pânä la destinaţie şi înapoi - vie...

SAM MATLOCK

nu voia s-o ducä pe Jenna cu el în Batari, dar nu peste mult ajunse sä se bucure cä o luase. Jenna nu era numai curajoasä şi descurcäreaţä, ci devenise şi marea dragoste a vieţii lui. Împreunä, puteau face faţä oricärui obstacol - chiar şi terifiantelor pericole ale oraşului pierdut Zaphir.

- Eşti sigur cä a plecat? întrebä ea.

- Categoric.

Jenna dädu drumul copacului. Când Sam o prinse strâns de talie, se simţi coborâtä în braţele lui. Îşi simţi propria inimä începând sä accelereze, în timp ce Sam o ţinea strâns. Avea braţele puternice, la fel de puternice cum şi le imaginase, undeva în gândurile sale despre el.

Sam nu schiţä nici un gest de a-i da drumul, iar Jenna înţelese cä nici ea n-o dorea. Stäteau agäţaţi unul de altul, îi simţea puterea braţelor şi ştia cä era în siguranţä. Dar în strânsoarea lui nu era numai siguranţä, iar Jenna ştia şi acest lucru.

- Îţi mulţumesc, murmurä ea, pentru tot.

- N-am fäcut decât sä te dau jos dintr-un copac.

- Ba nu, ai distras atenţia rinocerului dinspre mine. Mi-ai salvat viaţa.

Sam ridicä din umeri, puţin cam stânjenit, dupä câte i se pärea ei.

- Dar nu la asta m-am referit, de fapt. Îţi mulţumeam fiindcä n-ai menţionat cä nu-mi pot purta singurä de grijä, pe-aici.

O privi un moment.

- Începi sä dai semne cä poţi, replicä el, simplu.

Dragi cititori,

Când doi oameni se îndrăgostesc, lumea devine dintr-o dată mai nouă şi mai interesantă, iar aceasta este emoţia pe care v-o oferim în colecţia *Silhouette Intimate Moments*. Aceste povestiri au anvergură şi grandoare. Personajele lor trăiesc o viaţă la care visăm cu toţii şi tot ceea ce fac reflectă miracolul de a fi îndrăgostit.

Mai lungi şi mai senzuale decât majoritatea romanelor de dragoste, romanţele din colecţia *Silhouette Intimate Moments* vă desprind din viaţa cotidiană, făcându-vă să împărtăşiţi magia iubirii. Aventură, glorie, dramatism, suspense chiar - toate acestea sunt parolele care vă deschid poarta unei lumi unde dragostea are o putere ieşită din comun, unde cei mai buni autori actuali ai genului creează povestiri de dragoste şi devotament pe care nu le veţi uita niciodată.

În lunile viitoare, căutaţi romanele autorilor dumneavoastră favoriţi: Maura Seger, Parris Afton Bonds, Linda Howard şi Nora Roberts, ca să menţionăm doar câteva nume. Şi ori de câte ori cumpăraţi cărţi, căutaţi toate volumele seriei *Silhouette Intimate Moments*, poveşti de dragoste *pentru* femeile zilelor noastre, scrise *de* femei ale zilelor noastre.

Leslie J. Wainger
Redactor şef
Silhouette Books

ANNA JAMES

DRUMUL SPRE ZAPHIR

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

ANNA JAMES

îşi petrece aproape tot timpul fie în Atlanta, Georgia, fie în Los Angeles, California. A scris numeroase genuri diferite de romane sentimentale - de la cele istorice până la povestirile contemporane, precum şi tot atât de multe romane gotice. Când nu călătoreşte sau nu scrie, îi place să joace tenis, să meargă la teatru, să facă plimbări lungi pe plajă şi să se ocupe de cele trei pisici incompatibile ale ei.

Capitolul 1

Jenna Chapman cobora scara Hotelului King George, cu tălpile de crep ale pantofilor păşind färä zgomot pe marmura albä lucitoare. Se simţea comod cu rochia în talie pe care o comandase dintr-un catalog cu îmbrăcăminte sport de exterior. Era un bumbac răcoros şi cu un aer de proaspeţime, numai bun pentru călätorii în Africa de Est. Jenna avea multä experienţä în alesul hainelor pentru hoinäreli prin lume, din copilärie, pe vremea călätoriilor cu tatäl ei, deşi de atunci trecuserä ani de zile. Acum avea douäzeci şi opt de ani, iar ultima călätorie împreunä - în Egipt, la piramide - o făcuserä când avea şaisprezece. Aceasta urma sä fie ultima, o călätorie în memoria tatälui ei, la Salindi City, capitala noului stat Salindi.

Oraşul reprezentase o surprizä pentru Jenna. Fusese întotdeauna un centru comercial important, iar acum era o metropolä modernä şi înfloritoare, forfotind de investitori care fuseserä atraşi din întreaga lume. În hol, printre turişti şi salindieni bogaţi, se amestecau moglii, antreprenorii şi giganţii industriei. Alcätuiau un grup eclectic, format din europeni, asiatici şi americani, iar amalgamul lor de limbi räsuna de peste tot. Jenna se opri sä asculte, prinzând cuvinte şi expresii dintr-o duzinä de ţäri diferite, precum şi aproape tot atâtea dialecte, din rândurile africanilor. Era o senzaţie fascinantä; o stare de bine. Dusese dorul călätoriilor şi, chiar dacä aceasta nu era o expediţie fericitä, ştia cä avea sä fie încununatä de succes.

Jenna îşi potrivi mai bine pe umär cureaua poşetei, îşi aranjä cu dezinvolturä pärul lung, de un blond închis, din jurul feţei, şi porni prin hol. Era o salä luminoasä şi aerisitä, plinä de plante tropicale, care încä mai afişa o undä rämasä din vechile zile

coloniale, cu eleganţa şi farmecul ei firesc. Deasupra capetelor, ventilatoarele se roteau alene, parcă sfidând agitaţia care forfotea dedesubt. Nu mai erau necesare, hotelul având instalaţie de aer condiţionat, dar pentru Jenna păreau foarte importante, redeşteptându-i amintiri din alte călătorii. Luase hotărârea cea mai potrivită, venind aici. Nu se îndoia de asta.

Merse către restaurantul din capătul îndepărtat al holului, încrezătoare că la fel de bine îşi alesese şi călăuza pentru restul săptămânii. Numele acela răsunase de pe buzele tuturor tot timpul, din ajun, când Jenna sosise în Salindi City. Nu putea avea în vedere decât un singur ghid, fiindcă era cel mai bun, iar administratorul hotelului îi spusese că lua adeseori masa în restaurantul King George.

Ajunsese mai devreme. Încă nu era nici măcar ora amiezei, dar pe Jenna n-o deranja să aştepte - mai ales când era atât de sigură că omul avea să vină în ziua aceea. Intră în micul bar din faţa restaurantului şi se îndreptă direct spre barman, cu un zâmbet de satisfacţie. Acesta îi observase încrederea în sine. Nu se întâmpla prea des, îşi imagina Jenna, să aibă de-a face cu o femeie intratä de una singură în barul lui.

- Îl caut pe Sam Matlock, anunţă ea. Ştiu că încă nu e ora mesei, dar...

- Sam e acolo, arătă barmanul cu capul în direcţia generală a restaurantului, iar starea de spirit a Jennei deveni şi mai pozitivă. Intuiţia nu o înşelase. Semn bun.

Cu încrederea încă intactă, Jenna privi în direcţia indicată de barman. Când ochii ei se deprinseră cu lumina scăzută din salon, îl văzu clar. Nu arăta deloc aşa cum se aşteptase. Călăuzele angajate de tatăl ei în expediţiile prin Africa avuseseră o înfăţişare aspră, un aspect grizonat, îmbătrânit de vreme. Îşi amintea ţeste pleşuve şi lucitoare de transpiraţie, mustăţi pe

oală, piele täbăcitä şi ridatä - şi, de obicei, câţiva dinţi din faţă lipsä.

- La masa din colţ, precizä barmanul.

- Da, îl väd. Mulţumesc, îşi aminti ea sä adauge, în timp ce pornea spre masä. Omul aräta ca o versiune cinematograficä a marelui vânätor alb, ceea ce o cam deconcerta. Era un bärbat masiv; atâta lucru se vedea, deşi stätea aşezat. Avea umerii laţi şi picioarele foarte lungi. Jenna îi putu vedea vârfurile rotunjite ale bocancilor scâlciaţi ieşind pe sub masä. În timp ce se apropia, observä cä pärul säu castaniu era înspicat cu şuviţe aurii. Avea chipul slab, potrivit cu trupul zvelt şi puternic. Şi, probabil, nu trecuse de treizeci şi cinci de ani; cu douäzeci de ani mai tânär decât cei mai tineri dintre ghizii pe care îi cunoscuse.

Jenna îşi îndreptä umerii, fäcu ultimii paşi şi se opri la masä.

- Sam Matlock?

Matlock ridicä privirea. Ochii säi verzi erau spuziţi cu aur şi märginiţi de gene negre dese. În ei se citea suspiciunea, dar i se päru cä zärea acolo şi o licärire de interes. Aceasta se stinse, imediat, în momentul când îi räspunse:

- Eu sunt.

Nu se ridicä şi nici n-o invitä sä ia loc. Costumaţia pe care Jenna şi-o alesese nu pärea sä-i inspire cine ştie ce räspunsuri. Rochia nu avea obişnuita culoare bej de safari, ci un albastru închis, care-i scotea în evidenţä ochii. Pânä şi barmanul reacţionase - dupä primul şoc. Sam Matlock, însä, nu pärea sä fi observat, iar Jenna era obişnuitä sä fie luatä în seamä. Ei bine, conchise ea, era clar cä flirturile n-aveau sä-i fie de nici un folos. Pärul lung şi ondulat îi căzuse peste un umär, dar nu se osteni sä şi-l dea la o parte. Nici *"look"*-ul n-avea s-o ajute cu nimic.

- Sunt Jenna Chapman, se prezentä ea, hotărând sä-şi folosească numele de afiş.

Asupra lui Sam Matlock, acest nume nu avu nici un efect. Nu-l interesau decât problemele concrete.

- Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Chapman?

- Să mă invitaţi să stau jos? propuse ea, doar cu o undă întrebătoare în voce.

Matlock zâmbi şi păru să se salte uşor de pe scaun. Nu s-ar fi putut numi o ridicare în toată regula, dar cel puţin era un gest în direcţia bunelor maniere.

- Vă rog, o pofti el, indicând locul din faţa lui.

Jenna se aşezä pe scaun, repede, înainte de a-l läsa sä se räzgândeascä. N-avea sä fie uşor.

- Să vă tratez cu ceva? îi oferi el.

Clätinä din cap.

- Eu iau un brandy, continuä Matlock, împingându-şi farfuria goalä, pe care ospätarul o luä imediat. E excelent. Cel mai bun din Salindi, poate chiar din toatä Africa de Est, o informä el, o completare perfectä pentru arta culinarä a bucätarului, care e cea mai grozavä de *oriunde*. Iau adesea cina aici, mai adäugä.

- Da, ştiu, räspunse Jenna, pe negândite.

Sam Matlock înälţä o sprânceanä şatenä-aurie.

- Administratorul mi-a spus cä te pot gäsi aici.

- Deci, replicä el, m-ai urmärit. Acum ai sä te mai gândeşti şi bei totuşi ceva cu mine?

Jenna se înduplecä, iar Sam îi fäcu un semn chelnerului, care porni gräbit spre bar, de unde se întoarse cu douä cupe de brandy pline pe jumätate cu lichid de culoare chihlimbarie închisä. Sam ridicä paharul, i se päru Jennei, doar cu puţin mai mult decât se sältase el însuşi de pe scaun, la sosirea ei. Apoi, luä o înghiţiturä inimoasä, zâmbi mulţumit şi întrebä:

- Ce te-a adus în Salindi? Nu cred cä brandy-ul, nici mäcar

bucătăria de la King George.

- Într-adevăr, clătină ea din cap. Vreau să merg într-un safari.

- Şi-aşa că ai apelat la mine?

Jenna confirmă, luând în sfârşit o sorbitură de brandy. Într-adevăr, *era* excelent.

- În Salindi se găsesc destule companii bune, continuă el.

- Dar Safari Unlimited e cea mai bună.

Era o declaraţie, nu o întrebare.

Sam încuviinţă:

- Suntem, într-adevăr.

După încă o înghiţitură, adăugă:

- Dar suntem şi scumpi.

- Banii nu sunt o problemă.

Sprâncenele lui se ridicară din nou, iar Jennei i se păru că zărea o infimă urmă de zâmbet în colţurile buzelor parcă cizelate cu dalta, unde se pomeni că-i stăruiu ochii, până când fu nevoită să facă un efort pentru a-şi abate privirea în altă direcţie.

- Cel care ţi-o fi spus că mă pricep trebuie să-ţi fi spus şi că nu mă interesează grupurile de americani care vin în Africa numai ca să omoare. Eu nu împuşc animalele pentru distracţie, o fulgerară provocator ochii săi verzi.

- Nici eu, răspunse Jenna.

Sam dădu din cap aprobator, apoi o întrebă:

- Câte persoane are grupul?

- Una singură.

De astă dată, surâsul i se aşternu de-a binelea pe buze, formând gropiţe în obraji. Din nou, Jenna îşi mută privirea.

- Vreau să ajung în Munţii Batari.

- Nu duc turişti acolo, răspunse Sam.

Îşi terminä brandy-ul dintr-o înghiţitură, iar Jenna se temu

deodată că întrevederea de afaceri, dacă asta fusese, luase sfârşit.

- Ştiu că pleci într-acolo, îl informă ea; când Sam nu comentă, Jenna se grăbi să continue. Am auzit multe despre asta. Peste o zi, două, porneşti într-o călătorie spre Munţii Batari. Vreau să particip la expediţie.

Sam îşi întinse picioarele, rezemându-se comod de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept. Purta o cămaşă de teren din bumbac, cu mâneci scurte, iar muşchii prelungi şi vânjoşi i se unduiau pe sub pielea bronzată într-o culoare aurie-închisă.

- Vreau să mă duc în Batari, repetă Jenna.

- Ai mai spus odată, replică el, pe un ton indiferent. Şi, cum spuneam, eu nu iau turişti în acei munţi.

Tonul lui era categoric.

- Dar mergi oricum acolo, insistă ea.

- S-ar putea. Dacă mă duc, o fac din motive proprii.

Îşi îndepărtă un moment privirea, după care se uită din nou la ea, adăugând:

- Partenerul meu şi cu mine am putea deschide zona aceea din Salindi pentru turism, în cele din urmă, dar deocamdată nu. Încă mai este prea periculoasă.

- Pentru o femeie? îşi ridică Jenna bărbia, într-o atitudine defensivă. Din nou, părul îi căzu peste un ochi. De astă datä, şi-l dädu la o parte, cu iritare. Asupra lui Sam Matlock, farmecele nu aveau nici un efect. Nu-i mai rämânea decât să lupte.

- Este periculos pentru femei - şi pentru majoritatea bärbaţilor, räspunse Sam. Civilizaţia din Salindi încetează cam la cincizeci de mile distanţă de marginea oraşului, domnişoarä...

- Chapman.

- Domnişoarä Chapman, zâmbi el complet şi, pentru prima

oarä, päru s-o bage în seamä, privirea sa estimativä fiind imposibil de descifrat. Am nişte prieteni care pregätesc un foto-safari în veldt. Cred cä plänuiesc sä plece mâine şi nu mä îndoiesc cä ar fi dispuşi sä ia încä o...

- Domnule Matlock, îl întrerupse Jenna, aproape furioasä, nu mä interesează sä mä duc în veldt. Doresc sä ajung în Batari şi vreau sä fiu condusä de omul cel mai priceput. Dacä îmi auzi motivele, poate ai sä te mai gândeşti.

- Africa e plinä de istorii, domnişoarä Chapman. Mi-ar plăcea s-o ascult şi pe a dumitale, într-o bunä zi, dar nu azi.

Şi îi făcu semn chelnerului sä se apropie.

Enervatä de aroganţa lui, Jenna replicä:

- Asta nu e povestea mea. Este a tatälui meu.

Înainte de a apuca s-o întrerupä, continuä:

- Carl Logan a fost tatäl meu, şi a murit în Munţii Batari. Vreau sä ajung acolo şi sä-i gäsesc mormântul.

- Logan a fost tatäl dumitale?

Întrebarea fusese rostitä încet. În timp ce Jenna dädea din cap, Sam îi ceru ospätarului:

- Douä cafele.

Părea, în sfârşit, dispus s-o asculte.

- Chapman e numele dumitale dupä soţ?

Jenna clätinä din cap:

- Este numele de fatä al mamei mele, pe care îl folosesc pe plan profesional. Tatäl meu şi cu mine am...

Fraza rämase un moment în aer, înainte ca Jenna sä reia:

- Cu ani în urmä, obişnuiam sä cälätorim prin sträinätate. Când mi-a scris, cerându-mi sä vin aici pentru a mä întâlni cu el, ca sä cutreieräm din nou Africa împreunä, lucram la un serial şi n-am putut sä plec.

Sam se încruntä uşor.

- Un serial de televiziune, explicä Jenna. Sunt actriţă.

- Aha, actriţă...

Nu era impresionat, lucru care n-o surprinse câtuşi de puţin.

Continuä grăbitä, căutând sä nu-i piardä interesul.

- Tocmai încercam sä scap, ca sä mä întâlnesc cu el aici, când am primit o scrisoare de la primul ministru, în legäturä cu moartea lui.

Ochii i se umplurä de lacrimi, amintindu-şi. Scrisoarea o informa sec cä, în timp ce explora o porţiune foarte izolatä a Munţilor Batari, Carl Logan murise lovit de un glonţ. Din cauza drumului lung pânä înapoi la Salindi, fusese îngropat acolo - în locul unde căzuse, presupunea Jenna - evident, färä sä se facä nici o încercare de a afla ce se întâmplase.

Sam îi văzu tristeţea din ochi. Întotdeauna îl considerase pe Logan puţin cam nebun, plin de idei în legäturä cu un oraş pierdut, undeva în Munţii Batari. Nu fusese surprins când Logan îşi începuse expediţia în căutarea oraşului säu imaginar şi nu se mirase nici când bätrânul nu se mai întorsese. Era o zonä periculoasä a lumii. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine decât Sam. Bätrânul Logan era doctor, scriitor, explorator, dar nu era echipat pentru călätoria pe care o întreprinsese în Batari. Puţini erau pregätiţi pentru aşa ceva - şi, cu siguranţă, în nici un caz fiica lui Logan.

Era o femeie frumoasä, nu încäpea nici o îndoialä, recunoscu Sam în sinea lui. Dar räsfăţatä. Îşi dädea seama dintr-o ochire. Şi îndărätnicä, întocmai ca tatäl säu. Ei bine, Sam refuzase sä-l conducä pe Logan în Munţii Batari; nici în ruptul capului n-ar fi dus-o acolo pe fiica bätrânului. Logan plecase oricum, cu propria lui expediţie. Sam spera sä nu încerce şi fata acelaşi lucru - dar dacä o făcea, asta nu-l privea pe el. Îl avertizase pe bätrân; acum, o avertizase şi pe fiica sa. Mai mult nu putea face.

- Îmi pare foarte räu pentru moartea tatälui dumitale domnişoarä Chapman, dar acum nu mai poţi câştiga nimic ducându-te în Batari.

- Vreau sä väd mormântul tatälui meu. Vreau sä-mi iau rämas bun de la el.

Privirea pe care i-o aruncä Sam era scepticä - în cel mai bun caz.

- Nu te cunosc deloc, domnişoarä Chapman, şi nu am nici un drept sä spun asta, dar nu ţi se pare cä eşti puţin cam melodramaticä?

Jenna ridicä din nou bärbia, cu acelaşi gest pe care Sam îl observase de mai multe ori pe parcursul conversaţiei. Era o atitudine sfidätoare, dar foarte atractivä, şi-i plăcea scânteierea ochilor albaştri care o însoţea.

- Reacţionez ca fiicä, nu ca actriţä, replicä ea.

Privirea lui Sam coborî dinspre faţă peste restul fäpturii ei, înveşmântatä cu grijä de la unul dintre modernele magazine cu comandä prin poştä. Nu-i mai putea vedea tot trupul, acum, când se aşezase, dar îi plăcea ceea ce *putea* sä vadä şi atâta cât îşi amintea din picioarele ei lungi, de când intrase în restaurant. Atunci, nu se gândise, dar acum Sam îşi dädea seama cä-şi amintea foarte bine acele picioare.

- Nu e vorba numai de asta, domnule Matlock. Doresc sä aflu cât mai multe despre Batari şi, dacä se poate, sä descopär de ce a fost asasinat tatäl meu.

Sam îşi înclinä uşor capul, aţintindu-şi asupra ei ochii verzi, pätrunzätori.

- Nu ai de unde şti cä a fost asasinat, domnişoarä Chapman.

- Dumneata ce pärere ai?

Ridicä din umeri:

- Eu nu mä amestec în chestii de-astea.

Räspunsul lui părea cumplit de rece, iar Jenna nu putu crede că vorbea serios.

- Să zicem că ai fi în locul meu, şi tatăl dumitale ar fi fost ucis? întrebă ea, sperând să găsească în răspunsul lui compasiunea.

- Se mai întâmplă. Uneori, e mai bine să nu întrebi.

- Ei bine, *eu* am întrebat, i-o întoarse sfidătoare Jenna, dar nu am primit nici un răspuns. Omul care e secretarul Primului Ministru Bundo mi-a spus că nu s-a întreprins nici o anchetă. "Accidentul" a avut loc într-o zonă care nici măcar nu a fost exploratä. Pe tatăl meu l-au găsit însoţitorii, care n-au văzut nimic. Secretarul susţine că toţi erau oameni foarte cinstiţi.

- Nu mă îndoiesc că aşa este, confirmă Sam.

- Există doar o singură cale pentru a afla ce anume i s-a întâmplat tatălui meu, şi anume, s-o pornesc pe acelaşi drum...

- Şi să mori şi dumneata?

Nu era o întrebare ironică, după cum îşi dădu seama Jenna.

- Dumneata te duci acolo, îi reaminti ea.

- Eu sunt profesionist, domnişoară Chapman. Tatăl dumitale nu era, şi nici dumneata nu eşti. Africa e o regiune foarte periculoasă.

- Ăsta vrea să fie un avertisment?

Sam clătină din cap:

- Doar un comentariu, despre viaţa pe Continentul Negru.

Tăcu o clipă, înainte de a se apleca spre ea:

- Ascultă aici, domnişoară Chapman, l-am cunoscut pe tatăl dumitale şi-mi pare foarte räu pentru ceea ce i s-a întâmplat. Majoritatea oamenilor îi luau în râs teoria despre oraşul pierdut, dar era un om inofensiv şi cumsecade. Chiar dacă găsea oraşul, acesta n-ar fi prezentat interes decât pentru alţi arheologi, aşa că nu exista nici un motiv să moară - din câte ştim. Dar *nu* ştim

mare lucru despre Batari, decât că e o zonă primejdioasă. Tatăl dumitale era conştient de acest lucru.

- Iar acum mi-ai spui şi mie?

- Exact. Simte-te bine aici, plimbă-te, admiră peisajele, fă cumpărături, du-te într-un foto-safari. Apoi, fă o donaţie mare pentru spital, în numele tatălui dumitale, şi întoarce-te acasă. Las-o încolo de căutare.

- Nu pot să uit, domnule Matlock. Nu e just pentru tatăl meu, să fi murit singur şi în zadar. Însă chiar dacă nu reuşesc să aflu cine l-a ucis sau de ce, trebuie totuşi să mă duc în Batari. Vreau să văd mormântul tatălui meu şi să-mi iau rămas bun de la el.

Lui Sam nu-i scăpă tonul înecat, dar bănuia că lacrimile izvorâseră la comandă din ochii aceia ca florile de albăstriţă. Dacă aşa era, avea de-a face cu o actriţă foarte talentată. Indiferent dacă erau reale, sau fabricate anume pentru acea ocazie, lacrimile nu-i influenţară răspunsul.

- N-am să te pot ajuta, domnişoară Chapman, spuse el rece. Îmi pare rău.

- Ba nu-ţi pare deloc, ripostă Jenna, în timp ce-şi strângea lucrurile, ridicându-se grăbită în picioare. Îţi mulţumesc pentru brandy, continuă ea, fără bunăvoinţă, dar rău nu-ţi pare.

Şi, cu asta, se răsuci spre ieşire.

Sam o privi cum se îndepărta, cu un mic junghi de regret, pe care şi-l izgoni imediat. Era o femeie frumoasă; aprigă, încăpăţânată, independentă - exact genul de care nu avea nevoie în viaţa lui.

Femeile din viaţa lui - cele care treceau prin Spania, pentru câte un safari, şi rămâneau câte două săptămâni sau chiar mai puţin - nu complicau lucrurile, iar lui Sam aşa îi plăcea. Avea o existenţă simplă, neîmpovărătoare, întreţinută de compania

Safari Unlimited, pe care o înfiinţase împreună cu partenerul lui, Eric Carson, în urmă cu şase ani.

Îi convenea aici, unde prieteniile erau plăcute dar lipsite de obligaţii, mâncarea şi băutura de calitate superioară, vremea suportabilă afară şi confortabilă în vila lui cu aer condiţionat şi vedere peste oraş, şi femeile nu se aflau decât în trecere. De-asta îi plăcea atât de mult.

Vechea lui viaţă rămăsese departe în urmă, la şapte ani distanţă, înceţoşându-i-se în minte tot mai mult cu fiecare zi. Aceasta era o viaţă nouă. Nu avea ce să caute în ea o femeie ca Jenna Chapman, pornită într-o misiune nobilă, cu îndârjirea crudă reflectată în ochii ei albaştri. Era genul de femeie care putea ajunge să-i placă, şi tocmai de aceea nu era de nasul lui.

Sam îşi terminä cafeaua, achitä nota de platä şi-şi luä päläria din pânzä groasä. Potrivindu-şi-o pe ceafä, porni prin restaurant, spre uşä. Glasul barmanului îl reţinu pe loc:

- Aräta bine, nici vorbä, Sam. Cu ce i-ai greşit?

Sam se opri lângä un taburet de la bar. Era imediat dupä prânz, ora siestei, iar restaurantul hotelului rämäsese pustiu.

- Cu ce *n-am* greşit, Yves, asta e, replicä el.

Yves împinse o cârpä peste suprafaţa tejghelei. Era un bärbat între douä vârste, care vorbea engleza cu un accent ce putea fi francez sau elveţian, poate chiar belgian. Sam nu-l întrebase niciodatä, iar Yves nu oferea nici un fel de informaţii despre trecutul lui. Aşa se obişnuia între sträini, în Salindi. Indiferent unde îşi petrecuse anii anteriori de viaţă şi cu cine, lui Yves nu-i fusese deloc uşor; avea chipul räväşit de mai multe, nu numai de timp.

- Şi cu ce-ai fi greşit, dacä nu läsai o frumuseţe ca asta sä-ţi scape? întrebä el, continuând sä şteargä barul de mahon deja lustruit. Mä aşteptam sä vä reväd aici pe amândoi, la cinä.

La acelaşi lucru se gândise şi Sam. Ar fi fost plăcut s-o invite pe Jenna Chapman la cină în restaurantul Hotelului King George, iar apoi, la vila lui. Îşi imaginase, trecător, cum ar fi fost să petreacă o noapte cu ea. Avea sentimentul că îmbrăcămintea ei de bun gust, dar neieşită din comun, ascundea un trup dintre cele mai remarcabile. Cina, însă, ar fi inclus alte discuţii despre "misiunea" ei, iar Sam n-avea de gând s-o ducă în Munţii Batari - nici pe ea, nici pe altcineva, la o adică. În plus, cina se mai excludea şi dintr-un alt motiv, pe care i-l împărtăşi lui Yves.

- E mult prea complicată pentru mine.

Yves dădu din cap, înţelepţeşte.

- Nu-i genul "văzut-plăcut".

- Nici pomenealä, confirmä Sam, împingându-şi pälăria şi mai mult pe ceafă, înainte de a porni spre uşă, cu un salut de despărţire la adresa lui Yves.

Jenna stätea în mijlocul camerei, cu obrajii încă împurpuraţi. Nu se aşteptase ca Sam Matlock s-o refuze, iar surprinderea îi sporise furia pe care o simţea - nu numai faţă de räspuns, ci şi de atitudinea lui. Individul o tratase batjocoritor şi cu dispreţ. N-o luase în serios. Ea, însă, era cât se poate de serioasă, iar Matlock urma să afle asta când Jenna îşi angaja o cäläuzä şi pornea spre Batari - cäci exact aşa ceva intenţiona să facä.

Jenna se duse la fereastră, trase draperiile grele de brocart şi privi afarä. Sam Matlock nu era singurul ghid. Salindi City mişuna de companii de voiaj şi safari. Avea sä gäseascä pe cineva - şi nu mai târziu de azi. Dar încä nu. Sträzile, care în urmä cu o orä forfotiserä de oameni, acum erau liniştite. Trecea câte un turist ocazional, privind vitrinele, iar pe carosabil mai circulau maşini, însä mergând alene şi färä nici un sunet de clacson. În oraş era ora siestei. Nimic n-avea sä fie deschis, timp de încä o

orä cel puţin.

Dar nici să tragă un pui de somn nu era posibil; Jenna o ştie cum nu se poate mai bine. Era prea activată ca să doarmă, însă se hotărî să se întindă pe pat, pentru a se odihni, până când începea să ajungă din nou la ea zarva activităţii din străzile de jos. Îşi descheie rochia, şi-o scoase şi se culcă în furou pe patul confortabil, cu tăblia sa de răchită vopsită într-o culoare verde-albăstruie, asortată cu restul mobilierului. Pernele şi cuverturile aveau de asemenea modele verzi şi albastre vii, conferind camerei un farmec care-i amintea din nou de vechile vremuri când călătorise cu tatăl ei la excavaţiile din Egipt şi Grecia, sau în explorările din Turcia şi Africa de Nord. Atunci, demult, Jenna fusese o însoţitoare ideală pentru tatăl ei, un om ce era atât savant, cât şi visător, academic şi vizionar, şi sperase ca fata să păşească pe urmele lui.

Şi mama ei îşi făcuse speranţe pentru ea, iar perioada de creştere fusese o luptă a voinţelor între doi adulţi puternici, cu concepţii ferme. Lilly Chapman era o feministă dinaintea epocii când termenul se vulgarizase. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii luptând pentru drepturile minorităţilor. Oriunde existau oameni cu o cauză, Lilly Chapman reprezenta un model. Carl Logan fusese la fel de devotat convingerilor lui - doar o idee mai puţin zgomotos decât soţia sa şi mult mai puţin vizibil.

Ambii părinţi conveniseră că unicul lor copil avea să fie o fiinţă cu totul deosebită. Îşi făcuseră pentru Jenna speranţe care în cazul altor copii ar fi fost nerealiste, dar, după părerea lor, nu şi pentru fiica lui Carl Logan şi a lui Lilly Chapman.

Şi cu ce se aleseseră? Cu o fată rebelă, care fugise la New York unde, la vârsta de optsprezece ani, semnase de capul ei un contract ca model. Nici mama şi nici tatăl ei nu se putuseră reconcilia cu faptul că fata lor câştiga bani cu înfăţişarea, nu cu

creierul. Deşi amândoi erau oameni neobişnuit de aträgätori, puţin le päsa de aspectul fizic. Ceea ce gândea o persoanä, în ce anume credea, asta era important; şi tot ce fäceau Carl Logan şi Lilly Chapman era *important*.

Jenna stätea lungitä pe pat, ascultând sunetele care aveau s-o anunţe cä siesta din Salindi City se sfârşise şi oraşul se trezea din nou la viaţä. Afarä, totul era încremenit. Închise ochii, gândindu-se la modul cum evoluase viaţa ei - atât de diferit de ceea ce speraserä pärinţii, ba chiar şi de propriile ei aşteptäri. Nimic nu fusese planificat, toate se *întâmplaserä* pur şi simplu. Dupä munca de model, Jenna descoperise actoria - sau aceasta o descoperise pe ea - trecând de la reclame în presä la spoturi de televiziune şi roluri episodice în seriale de dupä-amiazä. În primul ei rol principal, Jenna fusese angajatä pentru a portretiza un model din *"Tomorrow's Children"*. Rolul prinsese la public şi, curând, personajul jucat de ea devenise un element important al filmului.

Väzând una ca asta, pärinţii ei säriserä în sus - uniţi în disperarea carierei pe care şi-o alesese fiica lor - dar, cu timpul, mama ei se îmbunase. La urma urmei, Jenna nu fäcea decât ceea ce-şi dorise. Lilly trebuia sä susţinä libertatea de a alege pe care o promova pentru toatä lumea, nu numai în familia ei, ci şi prin întreaga lume. Întrucât tatäl Jennei nu-i putea accepta decizia de a juca într-o melodramä, relaţiile lor, cândva atât de strânse, se rupseserä. Apoi, sosise scrisoarea din Africa, invitând-o sä vinä pentru a participa din nou la o aventurä cu un bätrân. Iar acum, totul se sfârşise, secretul era îngropat împreunä cu el, dar Jenna n-avea de gând sä-l lase astfel.

Zgomotele activităţii care o înştiinţau cä oraşul se redeştepta la viaţä începeau sä ajungä în camerä, iar Jenna se ridicä repede, se îmbräcä şi porni în cäutarea cuiva care s-o ajute

la îndeplinirea misiunii.

Căldura după-amiezei era înăbuşitoare şi, în timp ce privea mulţimea trecătorilor, Jenna nu putea decât să se minuneze de robele lungi şi unduitoare purtate de unele femei şi bărbaţi africani, întrebându-se cum puteau supravieţui sub atât de multe materiale, în mare parte de culori închise, care absorbeau razele soarelui. Numai uitându-se la costumele lor, ameţea de căldură. Dar salindienii nu păreau să ia în seamă vremea - şi nici turiştii care li se alăturau pe străzile înţesate de lume. Păreau întru totul mulţumiţi cu hainele lor deschise la culoare, multe comandate de la acelaşi magazin din care îşi cumpărase şi Jenna îmbrăcămintea - absolut perfectă, i se spusese, pentru călătoriile în Africa. Ei bine, dacă voia ca rochia pe care o purta acum să rămână proaspătă şi răcoroasă aşa cum fusese informată, n-ar fi stricat să găsească o călăuză cât mai repede. Materialul începea deja să se înmoaie de căldură.

Jenna grăbi pasul, încercând să pară când mai nepăsătoare posibil faţă de căldură, în mână cu o listă scrisă de managerul hotelului, a companiilor dintre care vreo duzină sau chiar mai mult erau specializate în excursii. Nici una nu era atât de bună ca Safari Unlimited, îi reamintise acesta. Pentru Jenna nu mai conta. Ar trebuit să găsească uşor printre celelalte o companie dispusă s-o ia într-o expediţie până în Munţii Batari.

Nu-i era deloc uşor. Ba chiar, era de-a dreptul imposibil. Primele două firme pe care le vizită o refuzară scurt, fără a asculta măcar motivele pentru care dorea să facă expediţia. La a treia, reuşi să-i menţină atenţia trează doar atâta cât să vorbească despre tatăl ei. Nu fusese deloc o idee inspirată, după cum află în curând.

- Doctorul Logan. A, da, spuse omul de la comptoar.

Glasul îi era binevoitor, dar expresia din ochii lui îi indică

Jennei că îl considera pe tatăl ei nebun. Se lămuri repede că nimeni n-avea de gând s-o ia *nicăieri* pe fiica lui Carl Logan. Însă chiar şi fără a-i menţiona numele, Jenna primea mereu acelaşi răspuns, în timp ce-şi târa paşii de la o companie la alta: nimeni nu se duce în Batari, cu excepţia lui Sam Matlock.

Înfierbântată, transpirată, descurajată şi ajunsă în pragul epuizării, Jenna urcă treptele înguste, din stradă, spre sediul de la etajul întâi al companiei Tour Africa, Inc. Nu figurase pe listă, dar văzuse firma de vis-à-vis. Ceva mai puţin respectabilă la înfăţişare decât celelalte, era ultima ei şansă. Spre marea ei surpriză, găsi o ureche înţelegătoare, un ascultător interesat.

Abia când se scoaseră hârtiile, Jenna îşi dădu seama că patronul firmei Tour Africa se gândea la mai mult decât s-o ducă într-o călătorie în munţi. În timp ce-şi proptea trupul mătăhălos în scaunul rotativ, cu hârtiile în faţă, genunchiul său îl atinse pe al Jennei într-un mod care nu avea cum să fi fost întâmplător, iar când îi zâmbi, plimbându-şi limba peste buzele groase, şi-i întinse stiloul să semneze contractul, Jenna o luă din loc ca o săgeată.

Ieşi în fugă direct pe uşă, coborî scara şi ajunse în stradă. Era mai mult furioasă decât şocată, mai dezamăgită decât dezgustată. Nu dorea decât să-şi îndeplinească misiunea şi să se ţină de promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi, de a vizita mormântul tatălui ei. Încăpăţânarea îl împiedica pe Sam Matlock s-o ia cu el; frica de pericolele terenului era scuza celorlalţi, iar cel care ar fi putut-o călăuzi spre Batari pierduse ocazia din vina propriului său desfrâu.

Nu putea face nimic pentru a schimba ultimele două stări emotive, aşa că singura soluţie era aceea de a învinge, într-un fel sau altul, îndărătnicia lui Sam Matlock. N-avea să-i fie uşor, însă trebuia cumva să-l facă să se răzgândească.

Horătârea îi fu întărită în aceeaşi seară, de băiatul african

care îi aduse cina în camerä. Dupä o bätaie uşoarä în uşä, tânärul împinse înäuntru cäruciorul cu încântare vizibilä, iar Jenna ştiu de ce: era o *frumuseţe,* porţelanurile, argintäria şi cristalurile scânteietoare, şi mâncarea prezentatä elegant, despre care Jenna ştia cä era la fel de gustoasä pe cât aräta.

În timp ce turna vinul, bäiatul întrebä:

- Aţi venit la un safari?

Jenna däcu din cap:

- Sau, cel puţin, aşa speram. Vreau sä mä duc în Munţii Batari.

- Acolo nu se duc mulţi oameni, räspunse africanul, pronunţând fiecare cuvânt cu un accent britanic foarte precis. Este foarte periculos.

- Ei bine, eu vreau sä merg oricum, dar am nevoie de o cäläuzä.

- Sam Matlock, rânji tânärul. El este cel mai bun. Sam Matlock cineazä frecvent la hotelul nostru, adäugä el, ca şi cum acest lucru ar fi sporit valoarea de cäläuzä a lui Sam. Fratele meu, Abdullah, lucrează pentru Sam Matlock, urmä cu mândrie bäiatul.

- Tare-aş mai dori ca fratele täu sä-l poatä convinge sä mä ia cu el în Batari, glumi Jenna.

- Nimeni nu îl convinge pe el, sosi adoratorul räspuns, care o fäcu sä se întrebe dacä nu această situaţie putea fi schimbatä în vreun fel.

În seara aceea, la ora nouä, în barul King George, pe scaunul de lângä Sam se läsä un bärbat înalt şi voluminos. Dupä ce fäcu o încercare de a-şi netezi mustaţa blondä-încärunţitä, comandä o bere germanä. Apoi, se întoarse spre Sam, cu un zâmbet care-i încreţi chipul cu piele täbäcitä.

- Yves mi-a zis că azi ai luat masa cu o blondinä frumoasä-foc.

Sam clätinä din cap:

- S-a aşezat la masa mea în timp ce *eu* mâncam, Eric. Yves a înţeles pe dos.

Eric trase o duşcä de bere.

- Norocul e numai de partea unora. La masa mea nu se aşează niciodatä blondine mişto. Cine e, la urma urmei?

- Fata lui Carl Logan.

Celälalt scoase un fluierat scäzut.

- Va sä zicä, moşu' avea o fatä?

- Actriţä, completä Sam.

- Dupä cum vorbeşti, se pare cä nu-ţi convine.

- Cred cä joacä în propria ei versiune de tragedie greacä - fiica în cäutarea tatälui ei de mult pierdut. Ceva sunä fals, la aceastä Jenna Chapman.

- Chapman?

- Numele ei de afiş, se pare.

- A, Doamne sfinte, pe bune, bätu Eric cu pumnul în bar, fäcându-l pe Yves sä întoarcä privirea spre ei.

- Gata, încä o bere? întrebä acesta?

- Nu, mi-am amintit doar o chestie interesantä.

Räsucindu-se spre Sam, continuä:

- Logan a fost însurat cu feminista aia, Lilly Chapman. Ei, da, *asta* zic şi eu combinaţie. Parc-o şi väd pe fata ästora doi. Tre' sä fie deşteaptä-brici...

- Puţin cam superficialä, cred. Categorie uşoarä, minţi Sam.

- Nu-mi veni cu de-astea, Sam. Nu se pupä, înţelegi, n-are cum. Fac pariu cä e şi focoasä, venind din familia aia. Cred cä-i un iad s-ai de-a face cu ea.

- Iau eu berea aia de care ziceai, Yves, ceru Sam, înainte de

a-i räspunde lui Eric: nu intenţionez sä am de-a face cu ea. Vrea sä se ducä în Munţii Batari, în pelerinaj la mormântul lui taicä-säu. Sau, cel puţin, aşa spune.

- Şi vrea s-o duci tu, înţelese Eric.

- Dacä n-o duci tu, o iau eu, interveni Yves, în timp ce destupa berea pentru Sam.

- S-ar putea sä ai ocazia, dacä nu eşti atent, bätrâne. Nu m-aştept sä mai gäseascä pe altcineva dispus sä meargä în Batari.

Când Yves se îndepärtä în lungul barului, sä serveascä un alt client, Sam adäugä:

- Ştia unde urmeazä sä plec. Cred cä oamenii noştri au läsat sä transpire unele zvonuri despre ce planuri avem.

- Nimic nu e secret în Salindi.

Sam ridicä din umeri şi începu sä-şi bea berea. Un timp, nici unul nu scoase o vorbä. Barul se umplea cu clienţi ai hotelului care aşteptau sä li se elibereze mesele, iar nivelul zgomotului devenea tot mai intens. Erau obişnuiţi cu asta; ba chiar, le pläcea sentimentul de camaraderie. Se cunoscuserä tot într-un bar. Nu unul elegant, ca la King George, ci pe cheu, în portul Tanger. Nimeriserä în taberele opuse ale unei încäieräri izbucnite între doi marinari, la un joc de poker, räspândindu-se pânä când toţi oamenii fuseserä prinşi în învälmäşealä.

Dupä ce totul se sfârşise, se adunaserä de pe jos, îşi strânseserä mâinile şi porniserä spre un alt local de pe aceeaşi stradä - unul care încä mai stätea în picioare, propusese Eric. Fäcuse cinste cu un rând de beri, recunoscând cä în tinereţe fusese boxer semi-profesionist. Sam avea un ochi învineţit, ca dovadä, iar acesta fusese începutul unei prietenii, mai strânsä decât majoritatea din acea parte a lumii, dar nu cu adevärat intimä. Eric venise la Tanger cu bani - o droaie. Sam nimerise în acelaşi loc, cu buzunarele goale şi un trecut pe care rarori îl

menţiona. Eric nu-l luase la întrebări, iar Sam nu întreba nici el de unde proveneau banii. Aşa era prietenia lor. Singurul gen care ar fi putut să dureze.

Toate acestea se întâmplaserä în anul când statul Salindi îşi cucerise independenţa faţă de Marea Britanie, iar Eric îl compara cu Vestul Sälbatic din anii 1870 - larg deschis şi gata pentru investiţii. Îşi stabilise deja un cap-de-pod în ţarä, cumpärând teren ieftin, amenajându-l şi construind hoteluri. Se gândise sä înfiinţeze o firmä de safari, iar Sam era omul cel mai potrivit. Un singuratic, inventiv şi pärând sä nu cunoascä frica, Sam era şi aträgätor. Aspectul pläcut-aspru nu strica deloc la un ghid, în vremurile acelea - femeile se dädeau în vânt dupä aşa ceva. Sam nu fusese greu de convins. Era cea mai bunä ofertä pe care o primise. Aşa cä, în noaptea aceea, într-un bar din Tanger, se încheiase o asociaţie de afaceri.

Slujba îi convenea lui Sam. La Safari Unlimited, el îşi era propriul şef. Eric respecta acest lucru, färä a-şi forţa niciodatä partenerul, färä a-şi aräta deloc muşchii, deşi se luau adesea la ceartä. Iar acum, în barul King George, era pe cale sä izbucneascä încä una.

- Eu cred c-ar trebui s-o iei.

- Ce? întrebä Sam, care fusese pierdut în gânduri.

- Cred c-ar trebui s-o iei pe tipä în Batari.

- Nici mort. Şi pentru un bärbat e destul de nasol. N-am de gând sä-mi încarc expediţia şi cu o muiere histrionicä. Nici nu mä gândesc. Cred cä e gata masa, adäugä el şi pornirä amândoi spre salon.

- Nici chiar dacä eu am cinzeşunu la sutä din Safari Unlimited? întrebä Eric, în timp ce se aşezau şi luau listele de bucate.

- Nici dac-ai avea nooşnouä la sutä, replicä Sam.

Eric rise, schimbând subiectul.

- Cred cä mi-ar pläcea sä iau la mâncare un Pouilly-Fuissé 1960. Excelent an, pentru burgundul alb. A propos, astä searä cine plăteşte?

- E rândul täu.

- Schimbä vinul ästa cu unul alb, obişnuit, îi ceru Eric ospätarului. Las scumpeturile pentru serile când plăteşte amicul meu aci de faţä.

După plecarea chelnerului, Eric reveni la subiectul care-l interesa.

- Ar fi o acoperire bunä, Sam. Nimeni n-ar sta sä se întrebe de ce hoinăreşti prin pustietatea aia din Salindi. Ar părea logic cä fiica distrusä de durere a lui Logan vrea sä-şi aducä ultimele omagii la mormântul lui taicä-säu. Şi trebuie sä facem tot ce putem ca sä ajutäm puterea. Ce le face räu lor, ne face şi nouä.

Se întrerupse, în timp ce vinul era turnat în pahare, adäugând apoi:

- Cred cä nici unul din nou nu vrea sä se-ntoarcä acolo de unde-am venit.

Peste chipul lui Sam fulgerä o expresie înneguratä.

- Nu, nici eu nu vreau sä mä mai întorc.

Eric sobri din vin, färä prea multä satisfacţie.

- Mai bine luam totuşi Pouilly-Fuissé. Dar, în chestia cu Batari, trebuie sä cooperäm.

- Cooperez, confirmä Sam. Fac un drum în munţi - dar färä aceastä Chapman.

- Bine, bine.

Instinctele de luptätor ale lui Eric îl înştiinţau când sä insiste şi când sä se dea bätut.

- Dar eu tot am s-o invit mâine searä, la bairam.

Sam îşi privi prietenul, färä sä-i räspundä.

- De ce nu? E frumoasă, iar mie-mi place să-mi decorez petrecerile cu tipe mişto. Şi-n plus, mă interesează să aud ce i-a zis moşu'. Trebuie să-i fi scris, înainte de a muri. Ştii, s-ar putea să fi găsit ceva.

Sam clătină din cap:

- Nu ştie nimic.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, aşezată pe patul camerei sale din King George Hotel, Jenna scoase scrisoarea tatălui ei din poşetă. Vorbea despre misiunea lui, o căutare pe urmele oraşului pierdut Zaphir. Citise despre asta cu ani în urmă, într-un text străvechi, rămas multă vreme necunoscut. Jenna îşi amintea că îl auzise vorbind despre Zaphir şi intenţiile sale de a-l căuta cândva, dar mereu interveniseră altele - alte afaceri, alte căräri importante ale activităţii lui; toate, expediţii finanţate copios. Niciodată nu reuşise să le stârnească altora interesul faţă de oraşul pierdut. În cele din urmă, apropiindu-se de sfârşitul zilelor sale de explorare, se hotărâse să-şi finanţeze el însuşi expediţia.

Jenna se rezemă de pernele viu colorate ale patului şi despături scrisoarea. Hârtia *airmail* de culoare albastră-deschisă era mototolită. O netezi şi o citi din nou, pentru a suta oară.

În sfârşit, am o hartă a oraşului! Îmi pierdusem nädejdea de a găsi vreodată una, dar acum o ţin în mâinile mele. Miticul oraş Zaphir nu mai este un mit, ci o realitate. Nici un moment nu m-am îndoit, draga mea Jenna, dar mulţi s-au îndoit de mine *şi de ceea ce numeau ei visul meu donquijottesc. Am cumpărat harta de la un om cu un caracter îndoielnic. De unde o obţinuse, n-am idee, nici nu ţin să aflu. Omul a dispărut la scurt timp după aceea şi de-atunci nu l-am mai văzut.*

Acum, va începe călătoria. Imaginează-ţi doar, să stau, atât de curând, printre pietrele enorme înălţate în jungla luxuriantă, tribut adus africanilor care l-au construit, cu atâtea secole în urmă. Fiica mea, tu eşti singura în care pot avea încredere, aşa că anexez o copie a härţii. Păstreaz-o bine. N-am fost atât de

necugetat încât sä scriu lumii întregi despre descoperirea mea. Numai tu îmi cunoşti secretul. Curând, nädäjduiesc, mi te vei alätura. În momentul de faţä, pregätesc o expediţie, dar sper cä voi primi veşti de la tine înainte de a porni la drum. Doresc sä împärtäşesc aceastä ultimä experienţä miraculoasä cu draga mea tovaräşä de drum din urmä cu atâţia ani, fiica mea, Jenna...

Jenna îşi läsä spatele peste perne, înghiţindu-şi lacrimile, în timp ce privea din nou harta pe care tatäl ei i-o trimisese în urmä cu aproape o lunä. Era desenatä foarte rudimentar, aproape copiläresc, cu copacii, stâncile şi alte semne de reper schiţate stângaci, dar cu o scarä de proporţii în mile, pe marginea de jos, care pärea exactä, şi linii de direcţie atât de precise, încât parcä ar fi fost trasate cu echerul. Jenna confruntase langitudinea şi longitudinea cu coordonatele unei härţi de voiaj a ţärii Salindi, pentru a constata cä munţii, în sine, erau poziţionaţi corect. Mai mult nu putea spune, întrucât härţile oficiale nu prezentau semne de reper ale acelei zone în mare mäsurä neexploratä.

După ce puse scrisoarea şi harta la loc în plic, iar pe acesta îl introduse într-un compartiment al poşetei, Jenna se dädu jos din pat şi-şi luä pe ea costumul de baie. O partidä de înot în piscina de jos avea sä-i limpezeascä minţile. Apoi, urma sä-şi planifice pasul urmätor. La fel de hotärâtä ca tatäl ei înaintea sa, Jenna Chapman avea sä plece în Munţii Batari, cu Sam Matlock ca ghid. Singura problemä rämânea aceea de a-l convinge pe Sam. Avea sä gäsească ea o cale.

În timp ce-şi trägea peste costum o fustä lungä, Jenna väzu pe podea un alt plic. Probabil fusese împins pe sub uşä dimineaţä, când ea încä mai dormea. Curioasä, îl ridicä. Înäuntru gäsi o carte de vizitä în aceeaşi culoare crem ca a plicului, cu chenar bleumarin şi monogramä în relief, E.C., într-un colţ. Era o

invitaţie la o recepţie în cinstea primului ministru al statului Salindi, în aceeaşi seară, acasă la Eric Carson.

Inima Jennei se opri un moment în loc. Se interesase destul de meticulos despre compania Safari Unlimited pentru a şti că Eric Carson era partenerul lui Sam. Vârî invitaţia în buzunarul fustei largi, ieşi din cameră şi coborî scara de fier forjat care ducea la piscină, cu interesul stârnit. Se întreba dacă nu cumva asta însemna că Sam Matlock se răzgândise, sau doar că partenerul lui era curios. Şi mai exista încă o posibilitate, mai puţin încurajatoare. Eric Carson i-ar fi putut trimite o invitaţie pur şi simpli fiindcă era o străină care vizita ţara Salindi şi locuia la cel mai popular şi scump hotel din oraş. Probabil că nu era singura clientă a Hotelului King George care fusese invitată la recepţie.

Indiferent din ce motiv, îşi spuse Jenna cu un zâmbet, nici nu s-ar fi putut nimeri într-un moment mai propice. Cu siguranţă, Sam Matlock avea să se afle acolo. Pentru nimic în lume n-ar fi lipsit de la acea petrecere.

În jurul piscinei stăteau aliniate perfect şezlonguri de culoare galbenă-strălucitoare, cu prosoape puse în ordine pe fiecare. Departe, la umbră, se afla o cabană micä, unde se agita să pregătească băuturi acelaşi barman pe care Jenna şi-l amintea din ajun. Nu se îndoia că şi el o ţinuse minte, atât pe ea cât şi scena pe care o crease la ieşirea ei intempestivă din restaurant. Luând locul pe un şezlong, Jenna încercă să se asigure că nu stătea în câmpul lui vizual direct, dar acesta îi captase deja privirea, cu un rânjet care-i transforma zbârciturile feţei în brazde adânci. Mda, bine, reflectă ea, probabil că avea să se facă de râs şi mai mult, înainte de a-şi încheia misiunea. Scoţându-şi fusta, plonjă în bazin.

Dintotdeauna, putuse medita cel mai limpede când făcea mişcare, iar înotul era sportul favorit al Jennei. Terminase

douäzeci de lungimi, la vremea când se hotärî sä-l ocoleascä pe Sam Matlock în seara aceea, abordându-l direct pe partenerul lui, cu speranţa ca la acesta sä gäsească mäcar un simulacru din ceea ce-i lipsea lui Sam - inima.

Pe parcursul urmätoarelor douäzeci de lungimi, încercä sä elaboreze o strategie de a-l interpela pe Eric Carson. Întrucât nu ştia nimic despre el, Jenna se hotärî sä înceapä prin a-i spune cu sinceritate povestea tatälui ei, dar färä lacrimile care ieşiserä la suprafaţä când vorbise cu Sam Matlock. Astfel, urma sä se bazeze numai pe spontaneitate şi pe speranţa cä omul era înţelegätor. Stabilind şi acest lucru, Jenna îşi terminä ultima lungime de bazin, ieşi din apä, întinse peste şezlong prosopul mare şi pufos şi se präväli deasupra.

Marginile piscinei încä nu erau ocupate cu înotätori şi amatori de soare, dar lângä cabanä stäteau doi bärbaţi în costume de tenis, discutând cu barmanul. Fie devenise cam paranoidä, îşi spuse Jenna, fie vorbeau într-adevär despre *ea*. Toţi trei evitau vizibil sä priveascä în direcţia ei. Luä încä un prosop, pentru a se şterge pe cap, apoi se întinse la soare şi închise ochii.

Peste câteva momente, simţi o umbrä acoperind soarele, apoi auzi o voce care vorbea cu un accent ce pästra într-însul o sugestie de Midwest american.

- Domnişoara Chapman? Nu vreau sä vä deranjez de la plajä, dar aş dori sä mä prezint, spuse el, în timp ce pleoapele Jennei tresäreau, deschizându-se, şi sä insist cä vä aştept diseară la recepţia mea. Numele meu este Eric Carson.

Ochii Jennei se deschiserä complet. Privi silueta care acoperea soarele - o siluetä, într-adevär, foarte masivä: un om îndesat, de vârstä medie, cu un zâmbet slugarnic pe sub mustaţa stufoasä, încärunţitä. Jenna se ridicä în capul oaselor, sältä

spătarul şezlongului şi-i strânse mâna întinsă.

- Yves mi-a spus că eraţi aici, continuă Eric, arătând cu capul spre barmanul care acum îi privea fără ascunzişuri de la postul său din cabană; celălalt tenisman dispăruse. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, urmă el, aşezându-se alături.

- Se pare că a fost foarte cunoscut în Salindi.

- Dar nu întotdeauna înţeles, teamă mi-e, răspunse solemn Eric.

- L-aţi cunoscut bine? întrebă Jenna, sperând că Eric Carson era o sursă de informaţii mai bună decât Sam şi îi putea spune ceva - orice - despre moartea tatălui ei.

Eric clătină din cap:

- Nu la fel de bine ca partenerul meu.

Toate speranţele Jennei se spulberară.

- Carl căuta Zaphirul.

- Într-adevăr, confirmă încet Jenna.

- Nu v-a vorbit despre misiunea lui?

- Numai puţin, într-o scrisoare, răspunse ea evaziv.

- Nimic în legătură cu poziţia oraşului, sau cu problemele pe care le-a întâmpinat?

- Nu, replică Jenna, dintr-o dată bănuitoare. Scrisoarea a fost trimisă din Salindi City, înainte de plecare.

Îl văzu dând din cap, cu un aer cunoscător, şi se întrebă de ce era curios Eric Carson. Indiferent de motiv, nu scosese de la ea mai mult decât aflase ea de la el.

- Înainte de a-şi fi pregătit expediţia, tatăl dumneavoastră i s-a adresat lui Sam, pentru a-l conduce în Batari ca să caute oraşul dispărut de a cărui existenţă era atât de sigur.

- Iar el a refuzat să-l ia pe tatăl meu. Acum refuză să mă ia pe mine.

- Este un loc foarte periculos, repetă Eric cuvintele pe care

Jenna le auzise de nenumărate ori de la sosirea ei în Salindi.

- M-aţi putea ajuta să-l conving? se luminară ochii Jennei şi, înainte ca Eric să fi apucat să-i răspundă, îi puse o mână pe braţ, privindu-l rugător, dar fără a pierde nici un dram din farmecul despre care putea spune că de astă dată îşi făcea efectul. Nu-l puteţi convinge să mă ia? continuă ea, cu ochii mari şi rugători; Eric clătina din cap, dar Jenna se prefăcu a nu observa. Probabil e cea mai importantă cerere pe care am făcut-o în viaţa mea. *Trebuie* să ajung în Batari, domnule Carson.

- Vă înţeleg sentimentele, credeţi-mă, răspunse el, dar Sam este un om foarte hotărât.

Jenna îşi retrase mâna de pe braţul lui Eric, ceea ce-l făcu să arate cam dezamăgit.

- Şi eu sunt foarte hotărâtă.

- Se vede cu ochiul liber, zâmbi Eric.

- Atunci, mă veţi ajuta?

- Am să-mi dau toată silinţa, dar nu vă pot promite nimic, răspunse el, în timp ce se ridica.

- Poate găsiţi o ocazie înaintea recepţiei de diseară...

- V-am mai spus, domnişoară Chapman...

- Vă rog, numiţi-mă Jenna, îi propuse ea, cu un surâs.

Eric zâmbi şi el:

- Iar eu sunt Eric. Cum spuneam, voi vedea ce pot face. Acum, ar fi cazul s-o iau spre duşuri.

- A fost un meci reuşit? întrebă Jenna, cu interes simulat. Nu mai avea în minte nimic altceva decât călătoria ei şi speranţa că acel om putea s-o ajute, dar flirta puţintel, doar în eventualitatea că acest lucru putea servi pentru binele cauzei.

- Cât de reuşit te poţi aştepta de la un grăsan care a trecut la sedentarism. Sam face mişcare în călătoriile lui, dar eu stau prea mult timp la birou şi prea puţin pe teren. Poate, adăugă el, iar

Jenna înţelese că flirta la rândul lui, facem o partidă împreună, înainte să pleci din Salindi.

- Nu plec din Salindi, Eric, îi aminti ea, până nu văd Munţii Batari.

Eric râse din nou:

- Voi face tot ce pot. Ne vedem la recepţie, Jenna. Cealaltă gimnastică dragă mie e dansul şi sper că mă vei onora cu unul, diseară?

- Desigur, acceptă ea, cu cel mai dulceag surâs.

În timp ce-l privea pe Eric îndepărtându-se spre duşuri, Jenna ştiu că avea să facă tot ce putea pentru ea. Se vedea clar că Eric Carson era un om cu multă experienţă, care călătorise în lung şi-n lat şi se confruntase adesea cu pericolele; dar, când era vorba de femei, nu se îndoia că era mai puţin leu şi mai mult mieluşel.

Însufleţirea stârnită de acest gând fu, însă, de scurtă duratä, căci imediat înţelese cât de enormă era sarcina pe care i-o ceruse lui Eric: aceea de a-l face pe Sam Matlock să se răzgândească. Ceva îi spunea că nimeni n-avea să poată face vreodată asta. Ei bine, îşi spuse Jenna, în timp ce se ridica şi plonja iarăşi în apa limpede şi răcoroasă, toate aveau un început. Înainte de a ieşi la suprafaţă, Jenna se hotărâse deja cu ce să se îmbrace la recepţie.

Pe înserat, când Jenna ieşi de sub duş, rochia ei lungă şi albă, cu bretele, stătea agăţată pe partea din spate a uşii, proaspăt spălată şi călcată la serviciul de valeţi şi gata pentru a fi îmbrăcată. În timp ce înota lungimile de bazin, Jenna luase încă o hotărâre: simplitatea rochiei avea să fie contracaratä de îndrăzneala machiajului. Probabil că Sam Matlock prefera o înfăţişare naturală, ca în aer liber, dar aşa ceva nu l-ar fi näucit. Iar ea plänuia ca în acea seară să-l păleascä drept în moalele

capului.

Îşi scoase trusa de machiaj, se aşezä la mäsuţa de toaletä şi nu se mai ridicä decât peste o jumätate de orä, când îşi luä pe ea rochia, dädu cu peria prin pär pânä când acesta ajunse sä i se reverse în valuri aurii bogate peste umeri, şi se examinä în oglindä cu un ochi critic. Avea pielea uşor bronzatä, strälucind în contrast cu albul rochiei, iar culorile pämânteşti ale fardului, evidenţiate cu o tuşä subtilä de violet deasupra ochilor îndepärtaţi pe faţă, îi conferea exact înfäţişarea exoticä pe care o urmärise. Jenna îşi mai adaugä încä o undä de roşu pe obraji, în timp ce telefonul începea sä sune.

Din receptor se auzi vocea bine modulatä a lui Lilly Chapman:

- Ce legäturä bunä, iubito. Se-aude de parcä am sta în camere aläturate, când eu sunt tocmai hät departe, aici la Geneva.

- La Geneva? Ce Dumnezeu cauţi acolo, Lilly?

Jenna începuse sä i se adreseze mamei sale pe numele mic de la vârsta de trei ani.

- Am venit la un congres internaţional despre foametea din lume. Sunt înscrisä la cuvânt.

- Ai dreptate, îşi aminti Jenna. Citise despre conferinţä şi participarea mamei sale la aceasta cu câteva säptämâni în urmä, dar nu-i era întotdeauna uşor sä ţinä urma activitäţilor lui Lilly.

- Totul merge perfect, continuä Lilly. Dar nu de-asta te-am sunat, Jenna. Voiam sä discut cu tine despre cälätoria ta în Africa.

Jenna încälţä sandalele cu tocuri înalte, aruncând o privire spre ceas. Mama ei se pregätea sä se lanseze într-o tiradä. Deşi Jenna putea ţine piept în confruntarea iminentä, recepţia era pe punctul sä înceapä, iar ea dorea sä profite de fiecare minut.

- Ştii, mamä, eu... încercä ea.

- Ceea ce încerci să faci e nici mai mult, nici mai puţin decât o nebunie, Jenna, o întrerupse Lilly.

Oricât era de grăbită, Jenna fu nevoită să zăbovească pentru a se apăra de această acuzaţie.

- Nu e nici o nebunie, Lilly. E un lucru pe care *trebuie* să-l fac.

- Dintr-un sentiment de vinovăţie?

- Nu, din dragoste.

Şi totuşi, exista şi vinovăţia. Încercă să nu se gândească la motivele pentru care continua s-o roadă.

Lilly n-o asculta.

- A *lui* a fost ideea, să pornească pe coclauri alergând după vise.

- Ştiu, Lilly.

Un moment, Jenna se läsă captatä de trecut, când mama şi tatäl ei o trägeau în două direcţii opuse - mai-mai s-o sfâşie.

- Cu siguranţă, nu există nici un motiv ca să continui cu nebunia asta.

Jenna oftă sonor. Mai purtaserä aceeaşi discuţie şi înainte, mama ei aducând argumente practice şi reale, în timp ce Jenna nu ştia decât ceea ce simţea - regretul, durerea care o împingea spre Africa.

- Cred cä de fapt nici nu contează, Lilly. Nu gäsesc pe nimeni care să mă ducă în Munţii Batari. Toţi spun cä e prea periculos, dar cred cä ceea ce vor *ei* să spunä - accentuä ea pluralul, evitând intenţionat să menţioneze numele lui Sam Matlock - e cä eu n-aş fi în stare sä rezist.

- Hmmm, asta-nseamnä cä nu te cunosc prea bine. Tatäl täu te-a purtat prin tot Peloponesul, la vârsta de şase ani, la opt te-a cocoţat pe piramide, iar...

Jenna se uitä din nou la ceas.

- Nu cred că aşa ceva ar impresiona pe cineva de-aici, Lilly, dar îţi mulţumesc pentru votul de încredere.

- Ei bine, dacă nu găseşti un safari până în munţii aceia, atunci vino la Geneva. Ne vom lua câteva zile libere şi ne repezim până-n Anglia. Am nişte relaţii foarte bune la Royal Academy din Londra. Aş putea să te prezint...

- Nu, Lilly, în nici un caz. La vârsta mea, nu mai iau lecţii de artă dramatică.

- Vârsta de douăzeci şi opt de ani e foarte fragedă, draga mea.

- Nu şi ca să încep studiul actoriei, replică Jenna. Oricum, o bunä tehnică actoricească ar putea de-a dreptul să mă distrugă, în *"Tomorrow's Children"*, adäugä ea, râzând.

La capätul firului se läsä o täcere deloc neaşteptatä. Urma, de obicei, dupä fiecare referire la cariera Jennei în melodrame. Dupä scurta întrerupere, Lilly continuä cu vioiciune:

- Atunci, mai stäm în Geneva câteva zile şi voi veni şi eu cu tine la New York. Conferinţa se terminä mâine...

- Ba nu, Lilly, eu rämân aici.

- Parcă ziceai că nu găseşti ghid.

- Am sä mai încerc.

- Bravo ţie, spuse Lilly pe neaşteptate. Dacă ţii cu tot dinadinsul la expediţia asta în inima Africii, atunci, dä-i înainte. La urma urmei, eşti fiica mea, şi nici *eu* nu m-am mulţumit niciodatä cu un refuz.

- N-am s-o fac nici eu, Lilly.

Era timpul sä închidä, dar mai avea ceva de spus.

- Nu vreau decât sä-i väd mormântul şi sä-mi iau rämas bun de la el.

- Te înţeleg perfect, iubito. Şi vei ajunge. Iar când reuşeşti, transmite-i rämas bun şi din partea mea.

- Aşa voi face.

Pe Jenna o aştepta o maşinä, ca s-o ducä la recepţie. Nu preväzuse un asemenea tratament regesc şi se întrebä dacä nu cumva acesta era modul lui Eric de a-şi prezenta scuzele pentru cä nu reuşise sä-l convingä pe Sam. Când şoferul îi deschise portiera, în timp ce intra, Jenna alungä acest gând, conchizând cä nu era decât un gest galant din partea lui Eric Carson. Se rezemä de pernele canapelei, savurând senzaţia, pentru a profita la maximum de drumul desfätätor pe sträzile din Salindi, încä luminoase şi pline de viaţä, în vreme ce se läsa înserarea. În sfârşit, maşina descrise o curbä largä pe poarta cu stâlpi de piaträ a unei moşii întinse.

Limuzina cu Jenna nu era decât una dintre numeroasele maşini de lux intrare pe poartä în seara aceea. Conacul maur de stuc alb se înälţa în faţä, înconjurat de nenumäraţi copaci imposibil de identificat, arbuşti şi flori de toate soiurile şi culorile. Într-o parte a casei, Jenna väzu fum înälţându-se din fäcliile bine îngrijite, înfipte în pämânt. Pe treptele din faţä abundau valeţi în livrea, deschizând uşile şi potfind oaspeţii, cu gesturi ample şi zâmbete largi.

Jenna trecu printre ei cu o înfloriturä despre care fu sigurä cä le pläcu, ajunse în rotonda de la intrare şi privi la iureşul de culori din jur. Frumoasele costume africane ceremoniale creau în sala cu cupolä un efect caleidoscopic. Pânä şi femeile europene purtau rochii viu colorate - unele neformaliste, altele lungi pânä la pämânt. Rochia Jennei era singura albä din toatä încäperea. Zâmbi în sinea ei, când Eric Carson observä coloana de alb în mijlocul tuturor celorlalte culori şi se gräbi s-o întâmpine.

Îi oferi braţul, iar Jenna îşi rezemä uşor mâna pe inul neted al mânecii lui. În timp ce treceau prin antreu, spre principala salä

de bal, simţi capetele întorcându-se în direcţia lor. O micä formaţie combo cânta un gen de muzicä reggae pe care dansau deja câteva perechi. Lângä un perete fusese întins un bufet somptuos, pe o masä lungä, iar chelnerii circulau ţinând sus tävi de şampanie.

Eric culese douä pahare de pe o tavä de argint în trecere şi-i oferi unul Jennei. Deşi astä searä, în sacoul de dineu, aräta puţin mai civilizat decât cu echipamentul umed de tenis, Jenna avea totuşi impresia unui bärbat colţuros care purta haine solemne şi avea o casä elegantä dar, totuşi, se simţea stânjenit în preajma unor femei ca ea. Ceva îi spunea cä, întotdeauna, barmaniţele aveau sä rämânä mai pe gustul lui decât contesele. Tocmai din acest motiv, presupunea ea, contesele îl gäseau fascinant.

Totuşi, Jenna nu venise acolo pentru a analiza viaţa mondenä a lui Eric Carson. Luä o înghiţiturä de vin şi îl privi peste buza paharului, în aşteptare.

- Îmi pare atât de bine cä ai putut veni, spuse Eric, iar ea ştiu cä nu reuşise sä schimbe intenţiile partenerului säu.

- Tot mai refuzä sä mä ia cu el? întrebä, cu un tremur în voce care o surprinse chiar şi pe ea însäşi.

- Crede-mä, Jenna, am fäcut tot ce mi-a stat în putere pentru a-l convinge pe Sam sä se räzgândeascä, dar...

- Ştiu. Omul ästa pare de neclintit.

În timp de vorbea, Jenna îl väzu în partea cealaltä a sälii. Stätea rezemat de u[ä, cu un pahar de şampanie într-o mânä, conversând cu o femeie foarte drägu̧tä, în rochie verde încinsä cu cordon. Pärea atât plictisit, cât şi interesat, îşi spuse Jenna, întrebându-se cum era posibil aşa ceva. În smokingul säu, parcä ar fi fost un actor dintr-un film exotic de spionaj, dar Jenna ştia cä Sam Matlock nu juca nici un rol. Cel pe care îl privea era un om *real*, iar aceastä revelaţie o fäcu sä se simtä dintr-o datä lipsitä de

putere. Întoarse capul, privind din nou la Eric, care îi urmărise direcţia privirii.

- Nu *pare* de neclintit, *este*, precizä el.

- Cineva, ceva, tot ar putea sä-i schimbe gândul. Numai dacaş...

Înainte de a apuca sä termine propoziţia, dinspre rotondä se stârni agitaţie, iar Eric îşi îndreptä perceptibil umerii.

- Este primul ministru, spuse el. Va trebui sä te las, un timp.

Se gräbi s-o prezinte pe Jenna câtorva dintre perechile care stäteau prin apropiere, pentru a nu rämâne complet singurä. În timp ce se întocrea sä plece, Jenna îl atinse uşor pe mânecä.

- Voi avea posibilitatea sä-l cunosc pe primul ministru? întrebä ea.

Dintr-o datä, în minte începuse sä i se contureze un plan alternativ.

- Sigur cä da, räspunse Eric. Nu peste mult, se va amesteca printre oaspeţi, şi voi avea eu grijä sä-şi gäseascä drumul pânä la tine.

Cu aceste cuvinte, Eric porni prin salä, tocmai când intra primul ministru Bundo cu suita lui, toţi îmbräcaţi în robe lungi şi ample, excepţie fäcând conducätorul lor, care purta un costum în talie.

- Întotdeauna se îmbracä foarte englezeşte, o informä o femeie din apropiere pe Jenna, care se uita surprinsä.

În timp ce-l privea pe negrul înalt trecând prin încäpere, de la un grup la altul, mereu precedat cu grijä de câţiva oameni deai säi, Jenna aflä de la invitaţii din jur cä Bundo învăţase într-o şcoalä misionarä anglicanä, departe în savanä. Cucerise atenţia unuia dintr profesori, care îi procurase burse de studii, mai întâi în Salindi City, iar apoi în Anglia. După ce absolvise dreptul la Oxford, se înapoiase în Salindi şi, când ţara îşi câştigase

independenţa faţă de britanici, cu şapte ani în urmă, fusese ales guvernator.

- E un om remarcabil, o informă cineva, ţine legătura cu ambele lumi, dar rămâne credincios poporului său. E cel mai cinstit conducător pe care-l poţi întâlni vreodată.

În următoarea jumătate de oră, Jenna îşi ascultă noile cunoştinţe şi urmări deplasările primului ministru prin încăpere. Unul dintre primele sale popasuri fusese făcut pentru a-l saluta pe Sam. Vorbiseră încet câteva minute şi, când Bunto îşi continuase drumul, Sam privise spre ea. O observase, Jenna nu avea nici o îndoială; dar nu făcuse nici un pas în direcţia ei. Acum, totul depindea de primul ministru.

Cu Eric alături şi Sam rămânând pe loc, Bundo traversă sala spre locul unde stătea Jenna.

- Draga mea domnişoară Chapman, începu el, cu un puternic accent britanic. Vă urez bun venit în Salindi. Regret, însă, că aţi făcut această călătorie în circumstanţele triste ale morţii tatălui dumneavoastră.

- Vă mulţumesc mult pentru scrisoare, domnule prim ministru.

- A fost minimum ce-am putut face. Acum, dacă mai există vreun alt mod în care să vă pot ajuta...

Jenna trase adânc aer în piept.

- Am venit la cabinetul dumneavoastră, acum câteva zile, dar n-am reuşit să vă văd.

- Într-adevăr? privi Bundo în jur, spre suita sa, ca şi cum s-ar fi întrebat care dintre asistenţi o ţinuse la uşă. Jenna îl văzu în grup pe secretarul primului ministru.

- Da, continuă ea, am venit în legătură cu ancheta asupra morţii tatălui meu, însă nu am putut obţine nici un răspuns.

Primul ministru ridică mâinile, parcă într-un gest de

resemnare.

- Avem o ţară foarte întinsă, domnişoară Chapman, în unele părţi aproape inaccesibilă. Investigaţiile noastre nu au putut ajunge decât până la un punct. Acolo, atât de aproape de Batari...

Läsä fraza în aer.

- Patrulele noastre n-au reuşit să afle nimic. Şi nu a existat nici un martor. Teamă mie, urmă el, cu o expresie de compasiune intensă în ochi, că s-ar putea să nu descoperim niciodată ce anume s-a întâmplat.

Jenna se aşteptase la un asemenea räspuns. Şi tocmai din cauza nereuşitei lui de a ajuta la rezolvarea misterului morţii tatälui ei, era posibil ca primul ministru să-i aprobe urmätoarea cerere.

- Mai e încă ceva, spuse ea, încet.

Primul ministru zâmbi, cu dinţii säi albi lucind pe faţa de abanos.

- Guvernul meu vă stă la dispoziţie.

- Nu tocmai la guvernul dumneavoastră mă gândeam, ci la unul dintre cetăţenii adoptivi ai ţării.

Eric se balansă pe cälcâie, cu un rânjet pe chipul säu lätăreţ, ca şi cum ar fi ştiut ce urma. În partea opusă a sälii, unde la un moment dat, pe parcursul conversaţiei, se läsase liniştea, Jenna îl väzu pe Sam privind-o. Aproape că-i putu simţi trupul încordându-se.

- Înţeleg că urmează să plece un safari în Munţii Batari. Aş dori să particip şi eu.

- Domnişoară Chapman... dädu primul ministru s-o întrerupă, dar apoi o läsă să termine.

- Vreau să vizitez mormântul tatälui meu, domnule prim ministru. Ca fiică a lui, doresc să-mi iau rämas bun de la el,

declară Jenna, susţinându-i cu fermitate privirea.

- Draga mea domnişoară Chapman, ştiţi bine că locul de veci al tatălui dumneavoastră se află departe de lumea civilizată. Nu e practic pentru dumneavoastră să vă deplasaţi până acolo.

- Am mai auzit această obiecţie, domnule prim ministru, dar sunt convinsă că pot face călătoria. Nu am nevoie decât de un ghid, mai adăugă ea, privind prin încăpere, către Sam. Cineva care nu s-ar teme să mă conducă.

Alte câteva persoane se opriră din discuţii. În sală se läsa o linişte tot mai adâncă.

Primul ministru râdea cam nervos, iar Eric începea şi el să arate destul de încurcat, deşi surâsul continua să-i încreţească faţa.

- Vă amintiţi, cu siguranţă, spuse Bundo, că suteţi străină aici şi nu înţelegeţi realităţile călătoriilor prin savanä.

- Am călătorit frecvent cu tatăl meu şi ne-am făcut de multe ori tabära în asemenea condiţii.

- S-ar putea să fie adevărat, sosi räspunsul, care acum era oarecum împăciuitor, dacă nu chiar condescendent, îşi spuse Jenna. Dar eu mă refer la pericole mult mai mari decât animalele sälbatice ale regiunilor noastre. Prin veldt bântuie braconierii şi, uneori, deşi deţinem controlul complet de-a lungul frontierelor, se ivesc probleme mai serioase. Există anumiţi oameni dornici să provoace dificultăţi aici, în Salindi. Nu toată lumea e încântată de tânära noastră democraţie.

- Genul de oameni care l-ar fi putut ucide pe tatăl meu?

Întrucât primul ministru se oprise de atâta timp să stea de vorbă cu Jenna, începură să se adune şi alţi oaspeţi curioşi, din diverse părţi ale încäperii. Bundo îi surâse Jennei destul de benign şi, când vorbi, päru să se adreseze tuturor.

- Dupä cum v-am spus, întrucât avem o ţară atât de mare şi

diversificatä, s-ar putea sä nu cunoaştem niciodatä räspunsul.

Şi, ca şi cum aceste cuvinte ar fi reprezentat concluzia cea mai satisfäcätoare, dädu sä plece mai departe.

Dar Jenna nu era deloc satisfäcutä. Era plinä de furie şi frustrare şi nu ştia decât cä nu-l putea läsa sä-i scape; nu încä, cel puţin nu înainte de a-i spune tot ceea ce avea de spus. Nesigurä ce altceva ar fi putut face, Jenna întinse mâna, apucându-l de mâneca sacoului. Imediat, doi membri ai suitei päşirä înainte, cu expresii ameninţätoare. Bundo le fäcu semn sä se retragä.

- Ştiu cä nu-mi datoraţi nimic, domnule prim ministru. Sunt sträinä în Salindi, la fel de sträinä cum a fost şi tatäl meu, dar el şi-a dat viaţa aici. A murit singur, färä nimeni apropiat aläturi, lucirä de lacrimi ochii albaştri ai Jennei. Fiind dumneavoasträ înşivä familist...

De-acum, pornise pe calea deducţiilor, dar reacţia lui o anunţä cä ghicise corect.

- ...nu mä îndoiesc cä ştiţi ce trebuie sä fi însemnat asta pentru el, sä moarä singur.

- Domnişoarä Chapman...

Da, *era* mişcat; Jenna o vedea clar. Dar bärbaţii din jurul lui se adunaserä şi mai strâns, formând un baraj în faţa ei. Dupä täcerea din salä, Jenna înţelese cä provoca o scenä, dar puţin îi päsa. În acel moment, ar fi fost capabilä de orice; s-ar fi aruncat la picioarele lui. Şi totuşi, ceva anume din expresia primului ministru, o anume tandreţe pe care o zäri acolo, îi dädea speranţa cä aşa ceva nu avea sä fie necesar.

- Tot ce vä cer e sä väd locul de veci al tatälui meu, sä-mi iau rämas bun de la el. Ştiu cä nu a fost un conducätor, ca dumneavoasträ. Era un sträin, un visätor, dar a avut totuşi o viaţä demnä de respect, nu de aruncat la gunoi.

Lacrimile i se revärsarä, pornind sä-i şiroiascä pe obraji.

Bundo le văzu şi, un moment, stătu neputincios, în timp ce Jenna îşi regăsea controlul. În acel moment, primul ministru aruncă spre Eric o privire întrebătoare, apoi către locul din partea cealaltă a încăperii, unde continua să stea Sam. Jenna văzu acest lucru printre lacrimi şi simţi că, indiferent care era motivul călătoriei lui Sam Matlock în Batari, primul ministru însuşi era implicat şi el.

Nu îndrăzni să se uite la Sam, dar văzu în ochii lui Eric încuviinţarea şi-şi forţă avantajul, cu o ultimă rugăminte, care răsunä în tăcerea de-acum desăvârşitä.

- Nu doresc altceva decât să-i văd mormântul. Numai atât şi nimic mai mult. Dumneavoastră o puteţi rezolva. Vă rog, ajutaţi-mă.

În clipa următoare, chiar când presiunea întregii săli părea să-l strivească, primul ministru se hotărî.

- Aşa cum aţi menţionat, domnişoară Chapman, în zona unde a decedat tatăl dumneavoastră urmează să plece un safari. Nu are scop turistic, desigur, dar cred că s-ar putea face unele aranjamente cu Sam Matlock.

Peste tot, în jurul lor, capetele începură să se întoarcă spre locul unde stătea Sam, în tăcere.

- Nu există nici un alt om căruia să-i pot încredinţa o asemenea misiune, continuă Bundo, şi anume, s-o conducă pe domnişoara Chapman până la mormântul tatălui dumneaei şi s-o aducă înapoi în siguranţă. Să nu respingem o asemenea rugăminte, adăugă el, cu un glas ce răsuna prin toată încăperea şi mai departe; inutil, însă, de vreme ce Sam auzise fiecare cuvânt al conversaţiei dintre Jenna şi primul ministru.

Trecu un lung răstimp, după care Sam răspunse:

- Partenerul meu şi cu mine ne aflăm în această ţară prin bunăvoinţa dumneavoastră, domnule prim ministru. Evident, voi

face ceea ce-mi cereţi.

Primul ministru zâmbi, acceptă mulţumirile Jennei şi, în sfârşit, porni mai departe. Mulţimea tăcută, încremenită, se însufleţi din nou. Dându-şi seama că avea faţa brăzdată de lacrimi, Jenna porni printre musafiri, pentru a-şi pune la punct înfăţişarea.

Briza care adia prin grădinä, dinspre bougainvilee, ibişi şi palisandri, era dulce şi răcoroasă; muzica plutind din sala de ban răsuna în surdinä prin aerul nopţii. Din umbra copacilor înalţi ce mărgineau casa, Sam o privea pe Jenna cum se îndrepta spre zidul scund al grădinii. Rochia i se zărea ca un miraj spectral pe fundalul verde închis din jur. Întoarse uşor capul, iar väpaia făcliilor din noapte îi pâlpâi peste faţă, luminându-i curba perfectă a bărbiei, pomeţii înalţi. Licăririle jucau în părul lucitor şi-i făceau ochii mari şi albaştri să strălucească. Chiar şi din locul unde stätea, Sam putea distinge nuanţa fardului de deasupra perdelelor negre ale genelor. Îşi imagina că Jenna se străduise mult să realizeze acel efect, care nu-i scăpase din prima clipă când ea intrase în sala de bal. Era frumoasă; nu putea s-o nege. Avea nevoie de un act deliberat de voinţă, pentru a-şi stăvili junghiul ascuţit de dorinţă pe care-l simţea privind-o.

Nu aşa ar fi trebuit să reacţioneze. Trebuia să rămână rece şi distant, pentru a o putea descuraja să pornească în călătoria aceea blestemată. N-avea decât să-i stânjenească scopurile, ceea ce Bundo şi Eric n-aveau cum să nu fi ştiut - şi o ştiau, desigur, dar se pierduserä din cauza puterii ei de convingere şi, färä îndoialä, dintr-a frumuseţii.

Frumuseţea era cea mai neliniştitoare, însă Sam n-avea de gând să cedeze sub vraja ei, nici chiar acum, când ieşi din umbrä, iar Jenna îl privi.

- Ai dat un spectacol extraordinar înăuntru, spuse el.

Cuvintele răsunau întrucâtva mai reci decât intenţionase, dar erau necesare pentru a-i ţine piept acelei femei care îi curta - şi-i cucerea - pe toţi cei din jurul ei.

- N-a fost nici un spectacol, ridicä Jenna bärbia, cu gestul pe care Sam începea sä-l recunoascä, atât sfidätor, cât şi ispititor; nu-i dädu atenţie.

- Oricum s-o fi numind, l-ai fäcut pe primul ministru sä-ţi mänânce din palmä - ceea ce e efectul dumitale obişnuit asupra bärbaţilor, cred.

Dintr-o datä, se întrebä care erau bärbaţii - sau bärbatul - din viaţa ei, după care încercä, färä succes, sä-şi alunge gândul.

- De *bärbaţi*, nu ştiu ce sä zic, replicä ea, accentuând cuvântul, dar ştiu cä primul ministru Bundo a procedat aşa cum se cuvenea.

Sam era nevoit s-o recunoascä: îşi pästra calmul, färä sä parä descumpänitä de remarca lui.

- Mi-a aranjat sä cälätoresc pânä la mormântul tatälui meu. Nu-mi pare räu decât cä aceste aranjamente te includ şi pe dumneata, din moment ce ştiu cât de dezgustätoare ţi-este ideea de a mä lua în safari.

În cuvintele ei se simţea cea mai dezgolitä sinceritate.

Sam, însä, o contrazise.

- Nu e deloc dezgustätoare, încercä el sä fie la fel de franc ca Jenna. Periculoasä, însä, da. Nu cred cä eşti conştientä ce te aşteaptä, *dacä* porneşti în cälätoria asta.

Jenna îl privi lung, intens. În acea expresie, Sam descifrä inteligenţä, inteligenţa pe care o depistase şi o negase atât de vehement faţä de Eric. Citi şi dispreţ, în cuvintele ei lente şi calculate.

- Sunt foarte conştientä ce înseamnä condiţiile de viaţä în

safari. Nu cred c-ai să mă găseşti complet neputincioasă, domnule Matlock.

- Nici un moment nu m-am aşteptat să fii neputincioasă, domnişoară Chapman. Tocmai ai demonstrat că eşti foarte competentă, mai ales atunci când e vorba să obţii ceea ce vrei. Iar acum, că ţi-ai impus punctul de vedere, sper că te vei gândi mai bine dacă să faci sau nu călătoria asta.

- Niciodată, replică Jenna. Chiar credeai că m-ai fi putut determina să mă răzgândesc? îşi înălţă ea din nou bărbia, iar Sam fu nevoit să zâmbească. Prostul de el, chiar se *aşteptase* s-o descurajeze.

- Nu crezi că-mi pot purta singură de grijă? continuă ea, provocatoare.

- Nu sunt sigur că pot avea *eu* grijă de dumneata.

- Nici nu va fi nevoie. Te asigur, domnule Matlock, că sunt capabilă de a mă descurca în acest safari fără nici un ajutor din partea dumitale. Consideră-mă doar o pasageră ca oricare alta şi nimic mai mult. Îţi garantez că nu-ţi voi crea nici un fel de dificultăţi. Sunt foarte hotărâtă, la fel ca tatăl meu.

Sam se stăpâni înainte de a-i aduce aminte ce anume i se întâmplase tatălui ei, însă Jenna îi observă expresia.

- Ştiu, spuse ea, coborând ochii, dar de astă dată finalul va fi altul.

Aproape că-i putea simţi tristeţea, şi totuşi, când ridică din nou privirea spre el, curajul îi revenise.

- Îmi dau seama că nu vrei să te însoţesc şi aş dori să am altă soluţie. Din păcate, nu am nici una.

Sam încercă să nu zâmbească, faţă de ironia situaţiei. Ea nu voia să vină cu el; el nu voia s-o ia. Erau uniţi de împrejurări şi nici unul nu putea mişca un deget - graţie lui Bundo. Sam nu se îndoia că primul ministru comisese o greşeală, dar acesta era un lucru

pe care trebuia sä-l discute cu Eric, mai târziu şi pe îndelete. Trebuia doar sä gäsească o cale de a rezolva problema pe ocolite. Iar Jenna *era* o mare problemä, fie şi frumoasä.

Iar acum, stätea în faţa ei, cu îndârjirea întipäritä în toate contururile trupului, cu bärbia ridicatä, sânii repeziţi înainte şi picioarele puţin depärtate; o fatä-bäieţoi cu siluetä de zeiţä, în acea rochie albä fluidä pe care adierea o mângâia atât de seducätor. Sam clätinä din cap. Trebuia sä ia seama, altminteri chiar avea sä-i încurce toate planurile de cälätorie. Nu-i mai rämânea decât sä-şi pästreze calmul - şi distanţa.

- Okay, domnişoarä Chapman, reluä el într-un târziu, se pare cä vom fi tovaräşi de drum. Îţi voi trimite la hotel o listä cu tot ceea ce ai de cumpärat. Plecäm în douä zile şi vom porni cu noaptea-n cap. Te voi aştepta sä fii gata înainte de räsäritul soarelui.

- Sunt obişnuitä cu deşteptärile la cräpatul zorilor, domnule Matlock. Voi fi gata.

- Un lucru numai sä reţii, asta nu mai e actorie. E realitatea.

- Niciodatä n-am fäcut confuzii între una şi cealaltä, domnule Matlock, mai spuse ea, în timp ce se räsucea pe cälcâie, pornind spre casa viu luminatä.

Capitolul 3

Sam Matlock numai de Jenna nu avea nevoie în expediţia sa spre Batari. Acest lucru fusese absolut clar, de la bun început. În timp ce porneau la drum, Jenna nu se aştepta la nici o schimbare. Şi nici nu observă vreuna. Dacă se putea, Sam era şi mai puţin prietenos decât fusese în grădină, cu două nopţi în urmă, când încercase s-o convingă să renunţe la călătorie.

La vederea ei, sosind cu lucrurile împachetate eficient şi cu grijă într-o singură geantă, aşa cum o instruise el, Sam nu făcu decât s-o salute din cap, după care îi spuse unui hamal să pună geanta în spatele camionetei, iar pe *memsahib* s-o pună în spatele jeepului, ceea ce omul făcu întocmai. Pe bancheta din spate, Jennei i se alăturä Abdullah, fratele chelnerului ei de la King George. Acesta o privi cu un zâmbet prietenos, care o făcu să se simtă atât de comod cât se putea în situaţia datä, având în vedere că omul stätea cu o puşcă uriaşă rezematä dezinvolt peste genunchi. Jenna încercă să se consoleze cu faptul că avea să fie protejatä de tot ceea ce i-o fi rezervat soarta, dar îşi dorea totuşi ca ţeava puştii să stea îndreptatä în partea opusä. Sam se aşezä pe locul din faţă, lângä Ali, şoferul.

În timp ce ieşeau din oraş, Jenna încercä să se destindä, neluând în seamä puşca de pe genunchii lui Abdullah şi viteza cu care conducea Ali jeepul. Zburau peste hopuri ca şi cum acestea nici n-ar fi existat, iar Jenna se ţinea pe viaţă şi pe moarte. Sam şi Abdullah nu päreau să observe. Ba chiar, surâsul pe care i-l adresa tânärul negru Jennei în timp ce aceasta se hurduca încoace şi-ncolo era mai larg ca oricând.

În sfârşit, c\nd blocurile înalte şi hotelurile de lux din Salindi City rämaserä în urmä, Ali încetini. Oraşul era înlocuit de sate

alcätuite din colibe de chirpici, cu acoperişuri din stuf, şi spaţii întinse. Jenna aproape cä-i simţi pe cei trei bärbaţi relaxându-se. Camioneta lui Sam, cel de-al doilea vehicul al micului lor cortegiu, care rämäsese departe în urmä, cu toatä graba lui Ali de a ieşi din oraş, îi ajunse la rândul ei, şi îşi continuarä drumul în tandem. În camionetä stäteau Matope şi fiul säu, Juma, care nu pärea sä aibä mai multe de paisprezece ani. Dupä felul cum îl instruia Matope, în Swahili, sä fie atent cu oalele şi tigäile, Jenna deduse cä el era bucätarul expediţiei. Vasele de gätit erau limitate ca numär, iar Jenna avea impresia cä trecuserä prin vremuri mai bune, încercând sä nu se gândeascä ce fel de mâncäriru aveau sä fie gätite în cortul-popotä.

Se gândise cu multä bägare de seamä ce haine sä-şi aleagä pentru a le împacheta în singura geantä permisä, spre a fi atât comode, cât şi prezentabile. Cu speranţa de a evita privirile dezaprobatoare ale lui Sam, avusese grijä îndeosebi cu ţinuta aleasä pentru prima zi a cälätoriei, o fustä de bumbac în spic, crem, o bluzä tricotatä bleu-pal, mocasini de piele cu talpä groasä şi o pälärie colonialä kaki, care s-o apere de soare. Sam nu päruse sä le dea nici o atenţie dar, cel puţin, nici nu obiectase, reflectä ea. Era şi asta o oarecare victorie. Totuşi, însä, cum ar fi putut comenta, când hainele bärbaţilor variau de la şorturi, tricouri şi bocancii grei ai lui Ali şi Abdullah, pânä la robele lungi şi largi şi fesurile lui Matope şi ale fiului säu.

Sam, care arätase atât de splendid în tuxedo, cu doar douä seri în urmä, purta acum cämaşa moale kaki, pantalonii şi ghetele scâlciate, cu stilul firesc al unui om ce se simţea la largul säu faţä de sine însuşi şi de mediul înconjurätor. Päläria cu boruri largi îi stätea trasä pe un ochi, abia atingând partea de sus a ochelarilor de soare färä rame. Jenna îi observä gulerul ros al cämäşii şi linia închisä pe care o läsase transpiraţia în jurul panglicii de la pälärie.

Nu era un echipament cumpărat anume pentru acea ocazie, ci îmbrăcămintea utilitară purtată de atâtea ori în savană. Şi totuşi, nu-şi putea alunga gândul că azi Sam arăta şi mai chipeş decât în elegantul costum de seară. Braţul său bronzat, azvârlit peste spătarul fotoliului, se afla la doar câţiva centimetri de genunchiul Jennei şi, o dată, când se întorsese să privească spre apus, mâneca îi atinsese piciorul ei gol. Jenna simţise un fior de electricitate străbătând-o şi se grăbise să-şi schimbe poziţia picioarelor. În primele două ore de drum, Sam nu-i adresase o vorbă, nici măcar nu se uitase în direcţia ei, deşi comentase frecvent diverse lucruri cu şoferul, în Swahili. Jenna începea să se întrebe dacă avea să mai audă vreodată limba engleză, pe parcursul acelei expediţii.

Totuşi, nu absenţa conversaţiei era principala ei grijă, pe când soarele urca pe cer, pentru a se repezi apoi spre tăriile bolţii cu o repeziciune alarmantă. Ar fi putut suporta tăcerea, dacă nu era o asemenea caniculă. Îşi trase pălăria şi mai jos pe frunte, pentru a-şi umbri ochii de văpaia care, pe la orele nouă ale dimineţii, era deja orbitoare, încercând să nu se gândească la ceea ce îi rezerva amiaza.

Încet, micile aşezări şi colibe risipite se mistuiră în începuturile savanei, pentru a lăsa apoi în întregime locul câmpiei de ierburi unduitoare, presărată ici şi colo cu pâlcuri de salcâmi acacia cu coroane turtite. În timp ce străbăteau încet câmpia, stârnind o dâră de praf în urma caravanei lor, aerul devenea tot mai încins şi mai uscat.

Jenna se pomeni jinduind după umbra unor copaci cu ramuri întinse. La vremea când în sfârşit se opriră să ia masa, puţin îi mai păsa dacă auzea vreodată un cuvânt în engleză, numai să se poată aşeza la umbră înainte de a-şi da duhul de căldură.

Nu era tocmai atât de plăcut pe cât sperase dar, când Abdullah îi aduse o ceaşcă de apă răcoroasă din burduful de prelată legat de reazemele camionetei, o bău repede şi simţi că începea să se mai însufleţească. Acum, numai un duş de-ar mai fi putut face, îşi spuse ea, în timp ce încerca să-şi strecoare puţin aer între cămaşă şi piele, care se lipiseră din momentul când răsărise soarele, cu atâtea ceasuri în urmă.

În timp ce Matope şi fiul său deschideau partea dinapoi a camionetei, Jenna avu uşurarea de a-i auzi conversând cu Sam în englezä. Cel puţin, dacă nimeni nu stătea de vorbă cu ea, putea înţelege ce-şi spuneau unii altora. Apoi, spre surprinderea sa, Sam vorbi, dacă nu ei, cel puţin în acea direcţie.

- La prânz, nu instaläm cortul. Durează prea mult.

Îşi scoase päläria cu boruri largi, trecându-şi o mână prin părul des, şi ridică privirea spre soare.

- Pe la jumätatea dupä-amiezei, va fi mai cald ca-n iad, aşa că vreau să câştigäm cât mai mult timp până atunci. Nu stäm aici decât vreo câteva minute, aşa că hai să mänânci ceva.

Din camionetä, Matope îi dädu o farfurie pe care pusese trei lucruri: o ceaşcă de ceai, o bananä şi un sandviş cu unt de arahide. Jenna nu-şi putu stäpâni o privire surprinsă spre Sam, acesta fiind unul şi acelaşi cu omul care îşi savura prânzul apetisant la King George, în ziua când se întâlniserä.

- Nu durează o veşnicie până se pregätesc - şi ţin bine de foame, fu singurul lui comentariu.

Cu un zâmbet pe care îl spera înţelegätor, Jenna îşi duse farfuria la umbra copacului, unde se aşezä şi muşcä din sandviş. Peste câteva momente, Sam îi surprinse privirea, când ridicä ochii dinspre farfuria goalä pentru a cere încä un ceai. Părerea de zâmbet de pe chipul lui fu negatä de comentariul care urmä:

- Bea-l repede. Trebuie să pornim.

Iar lui Ali îi spuse:

- Am de gând să ajungem la Rezervaţia Naturală McKenzie, mâine pe seară.

În timp ce mergea spre Sam, sau mai adäugä, peste umär, spre Jenna:

- La fermä, sunt şi duşuri.

Jenna nu-i putu vedea chipul, dar avea senzaţia clară cä în ochi îi lucea o sclipire räutäcioasä, ceea ce, din cine ştie ce motiv, îi ridicä moralul. Oricât de incomodä era situaţia, poate cä cel puţin aveau s-o poatä lua în râs, cu timpul.

Cum, necum, în urmätoarele trei ore de zguduituri şi clätinäri sub soarele arzätor, Jenna reuşi sä aţipeascä. Nu putuse dormi deloc bine dupä recepţie şi confruntarea cu primul ministru, cu toate cä îşi realizase scopul. A doua zi, cumpäräturile şi împachetatul fuseserä urmare de încä o noapte aproape nedormitä, cu gândul la cälätoria care o aştepta şi la apropiata împlinire a ţelului de a gäsi mormântul tatälui ei. Iar acum, când nimic nu mai depindea de ea, epuizarea nervoasä îşi spunea cuvântul, fäcând-o sä adoarmä.

Se trezi când jeepul puse o frânä zgomotoasä, iar Sam se ridicä pe fotoliul din faţä. Printr-un binoclu, studie priveliştea întinsä. Jenna îşi puse mâna streaşinä la ochi, uitându-se peste savana nemärginitä cu ierburi unduitoare, dar nu putu vedea nimic. Observându-i freamätul, Sam întoarse capul spre ea, apoi îi spuse lui Ali:

- Tai-o peste veldt şi hai sä vedem dacä nu ne putem apropia mai mult.

Indiferent ce se afla acolo, departe, Sam pärea dornic ca şi Jenna sä vadä, cäci îşi scoase binoclul de la gât şi i-l dädu, arätând cätre vest:

- Îndreaptä binoclul spre orizont.

Jenna se conformä, dar nu väzu nimic.

- Încoace, îi spuse el, orientându-i binoclul.

- Le väd! strigä Jenna.

În timp ce jeepul pornea, îi umplurä câmpul vizual - o turmä de zebre, zeci şi zeci, cu puii pe lângä ele, päscând iarba înaltä a câmpiei. Curând, putu läsa binoclul jos, pentru a le vedea clar cu ochiul liber.

- Uitä-te-acolo, arätä Sam, iar Jenna îi urmäri direcţia privirii, dar nu reuşi sä identifice animalele dintr-o altä turmä, cel puţin o sutä la numär. Dädu doar din cap, cu speranţa cä, pe mäsurä ce se apropiau, avea sä poatä distinge ce Dumnezeu erau acele vietäţi ciudate la înfäţişare, dar nici mai târziu nu le putu vedea destul de bine. Oricum, n-avea de gând sä-l întrebe pe Sam Matlock.

Se apropiau. Uriaşa turmä päştea iarba şi se agitä uşor, când mirosul de om pluti într-acolo. În clipa aceea, Jenna le recunoscu - animale despre care tatäl ei sugerase cândva cä erau alcätuite din pärţile rämase de la cal, vacä şi bizon.

- Sunt antilope, o informä Sam.

- Da, ştiu, räspunse ea. Gnu tärcate, adäugä, amintindu-şi şi cealaltä denumire.

Coborî binoclul de la ochi, putând acum sä vadä desluşit ambele turme, zebrele şi antilopele gnu.

- Zebrele sunt frumoase, dar bälţatele...

Când Sam îi fäcu semn lui Ali sä opreascä maşina, Jenna îi aruncä o privire şi väzu în ochii säi o expresie pe care nici un moment nu se aşteptase s-o gäsească acolo, un soi de uimire care nu se risipise nici chiar după ani de-a rândul träiţi în veldt. Parcä ar fi väzut turma pentru prima oarä.

- Nu-s chiar cele mai frumoase dintre animale, fu el de acord, în cele din urmä, dar compensează în materie de

personalitate. Sunt bufonii naturii. Uită-te la ele, doar, o sfătui el.

Unii dintre pui se săturaseră de mâncare şi se zbenguiau prin iarbă, ca pentru a se distra între ei şi pe zebrele din apropiere.

- Nu înfăţişarea e totul, continuă Sam, cu un glas ce părea oarecum dojenitor.

Jenna nu-l luă ca pe un reproş, ci se grăbi să confirme:

- Se vede clar, la toţi puii de gnu.

Spre surprinderea ei, se alese cu un zâmbet de la Sam, înainte ca acesta să-şi consulte ceasul.

- Mai bine ia-o înapoi spre drum, Ali. E timpul să mergem.

Fără altă vorbă, se aşeză, în timp ce Jenna îi înapoia binoclul. Ali întoarse jeepul şi porni înapoi spre drumul principal, unde îi aştepta camioneta, iar Jenna, cine ştie din ce motiv, se simţi mai liniştită. Chiar dacă Sam nu putea reuşi să fie complet civilizat, cel puţin avuseseră un simulacru de conversaţie, iar el sacrificase din timp pentru a o duce să vadă turmele. Îi era recunoscătoare pentru acest lucru; depăşea orice aşteptări.

Văzură prima familie de lei chiar înainte de a se opri să-şi instaleze tabăra. Sam îi arătă, fără nici un comentariu. Dormind tolăniţi în apropierea unei protuberanţe de pietre, de la distanţă păreau nişte uriaşe jucării de pluş într-o vitrină. Una dintre femele zăcea pe spate, ca şi cum ar fi făcut plajă; doi pui se tăvăleau în joacă, iar un mascul cu coamă mare înălţă capul pentru a-i privi somnoros, înainte de a se trânti la loc. Va să zică, îşi spuse Jenna cam răutăcioasă, acesta e regele junglei! Abia dacă erau atât de activi încât să remarce trecerea jeepului şi a camionetei.

Aşteptă ca Sam să contrazică teoria că leii îi ignorau. N-o făcu, dar Jenna îşi amintea bine avertismentul tatălui său, din ziua când văzuse primul leu aparent docil din viaţa ei. Părea

inocenţi ca nişte pisoi, îi spusese el, însă saltul lor putea acoperi patruzeci de picioare<$F - 13 metri (n.tr.)> şi, chiar dacă peferau un ospăţ mai apetisant din carne de zebră, nu aveau nimic împotriva gustului de om. Acest memento o urmărise şi chiar îi cotropise visurile, în copilărie.

Pe la jumătatea după-amiezei, îşi încheiară în sfârşit prima zi de drum şi, de cum furä instalate corturile, Jenna căzu pe salteaua pneumaticä a locului ei şi adormi. La deşteptare, dezorientatä, privi în jur, ochii i se limpezirä spre prelata verde-oliv a cortului şi abia acum îşi aminti unde se afla. Adormise în lumina soarelui puternic de după-amiazä, iar între timp umbrele se alungiserä spre asfinţit. Întinse mâna şi deschise uşa cortului. Afarä fusese läsatä o găleatä cu apä. Se ridicä în capul oaselor, pntru a o trage în cort, odatä cu o palä de aer răcoros.

Îşi stropi cu apä faţa şi gâtul, ceea ce o mai uşurä întrucâtva. Apoi, îşi scoase hainele încleiate de näduşealä şi se cläti peste tot, dorindu-şi din nou duşul acela cu care o ispitise Sam, de care o mai despărţea acum doar o zi. Înmuind în apä un capät de prosop, se tamponä, apoi se şterse şi se înfăţurä în prosopul umed, prinzându-şi-l deasupra sânilor. Scotocind prin geantä, gäsi altä fustä şi o bluzä şi le scuturä sä se dezboţească. Auzea plutind spre ea din tabärä frânturi de conversaţie. Era vremea sä se îmbrace - şi sä mänânce. Jenna îşi dädu seama cä murea de foame şi spera sä primească mai mult decât o bananä şi un sandviş cu unt de arahide.

După ce se îmbrăcä, gäsi o oglindä şi se studie în ea, surprinsä. În pofida päläriei mari şi a ochelarilor de soare, obrajii i se înroşiserä, iar pärul îi stätea ca o claie - atârnând nu în şuviţe, ci în bucle încreţite de cäldurä. Şi-l perie viguros, dar färä nici un rezultat, şi pânä la urmä şi-l strânse în creştetul capului, fixându-l

cu un pieptene de baga.

Deschizând din nou intrarea cortului, Jenna läsä sä intre briza serii, înainte de a se aşeza pe saltea, pentru a-şi retuşa cu grijä machiajul. Îşi aplicä nuanţe pämânteşti, asortate cu bluza şi fusta înroşite de praf, şi adäugä un strop din parfumul ei favorit. În sfârşit, îşi trase o pereche de cizme cafenii din sued moale pentru care plätise o avere, la un mic magazin safari exclusivist de pe Fifth Avenue. Poalele lungi ale fustei de bumbac ajungeau pânä la carâmbii cizmelor, conferind fler costumaţiei. Lipsea, însä, ceva. Cäutä prin geantä, unde gäsi un şal cu franjuri de culoarea pätrunjelului, şi şi-l drapä peste umeri, înainte de a ieşi pe uşa cortului.

Aerul serii începea sä se räcească. În depärtare, soarele cobora dupä vârfurile munţilor, vârstând cerul cu mov, purpuriu şi lavandä. O ultimä dungä portocalie mai stärui un moment de-a lungul crestelor colţuroase, apoi dispäru, rapid şi färä tamtam, iar în jurul Jennei se läsä noaptea.

Vedea pâlpâirile focului de tabärä şi auzea conversaţiile şi râsetele scäzute ale bärbaţilor. Mai stäruitor se simţeau mirosurile savuroase ce emanau dinspre cortul-bucätärie. Înfometatä, Jenna porni într-acolo.

Bärbaţii terminaserä de mâncat şi stäteau adunaţi în jurul focului. Abdullah şi Ali şedeau de o parte şi de alta a lui Sam, privind harta pe care acesta o întinsese în faţa lui. Purtau o discuţie animatä în Swahili, la care Matope şi fiul säu, îmbräcaţi cu aceleaşi robe şi fesuri, adäugau din când în când câte un comentariu. La apropierea ei, cu toţii ridicarä capetele, iar Sam spuse în Swahili ceva care provocä un nou val de râsete. Dintr-o datä, Jenna simţi cä roşea. Nu-i pläcea sä se facä haz pe seama ei în altä limbä - ba chiar, la o adicä, în nici o limbä. Dacä avea de gând s-o tachineze, o putea face cu siguranţä în englezä, reflectä

ea şi, înainte de a-şi fi dus gândul până la capät, Sam făcu tocmai acest lucru.

- Aici, în veldt, nu obişnuiem să ne îmbrăcăm elegant pentru cinä, spuse el.

- De-asta a râs toatä lumea? i-o întoarse Jenna.

- Nu. Le-am spus bäieţilor sä stea pe fazä, cä Prinţesa Americanä a consimţit în fine sä ni se aläture.

- Adormisem, räspunse ea, adäugând: şi am obiceiul de a-mi schimba îmbrăcämintea, dupä un drum lung şi obositor.

Îşi strânse şalul cu franjuri împrejurul umerilor, cu un gest cam sfidätor, şi porni spre cortul-popotä.

- Eu nu m-aş repezi prea tare la tocanä, strigä Sam dupä ea.

Jenna întoarse capul, întrebätoare. Aroma înmiresmatä care ieşea din popotä era aproape îmbätätoare, şi abia aştepta sä-şi umple farfuria.

- Existä o regulä, pentru turişti: dacä poţi s-o arzi, s-o fierbi sau s-o cureţi de coajä, o poţi mânca. Altfel, las-o în pace.

Aruncä o privire spre farfuria aflatä lângä el, pe pämânt. Din fiertura condimentatä nu mai rämäsese aproape nimic.

- Am petrecut mult timp pe-aici, îi explicä Sam. Organismul meu s-a adaptat la Salindi. Pentru noii-sosiţi... Mä rog, aş läsa-o mai moale, un timp.

Jenna dädu din cap, ascultätoare, pästrându-şi gândurile pentru ea însäşi. N-avea intenţia sä se îmbolnävească în acea cälätorie - mai ales dacä ar fi doftoricit-o Sam Matlock.

Micul Juma säri din locul unde stätuse pe vine lângä tatäl säu, pe pämânt, şi alergä înaintea ei spre cort, sä-i servească porţia. Se părea cä primise instrucţiuni de la Sam, căci luä cu lingura o cantitate micä din tocana care aburea în oalä şi adäugä cartofi fierţi dintr-o altä cratiţä. Jenna primi cu eleganţä mâncarea, adresându-i bäiatului un zâmbet. Cel puţin, cartofii

aveau să-i umple burta.

Îşi duse farfurie la micä distanţä de ceilalţi şi-şi mâncä cina raţionalizatä, care era incredibil de delicioasä. Pânä şi cartofii erau mai buni decât orice gustase în viaţa ei.

- E bun, aşa-i? o întrebä Sam.

- *Asante*, îi spuse Jenna lui Matope, folosind unul dintre puţinele cuvinte în Swahili pe care le cunoştea.

- Aşteaptä numai sä guşti şi desertul, mai spuse Sam, adäugând binevoitor: din ästa, poţi mânca dupä pofta inimii.

- Ce avem?

- Clätite.

- Clätite?!

Jennei nu-i venea sä-şi creadä urechilor.

- Mhm, fäcu Sam. Ia, spune-i cum ţi se par, Matope.

- Mâncare proastä, *Memsahib*, replicä bucätarul.

Râserä cu toţii, iar Sam o lämuri:

- Matope şi ceilalţi n-au deloc gustul cinelor pretenţioase. Mie, însä, îmi place sä cinez copios în safari - mäcar seara, când avem timp.

- De unde-ai învăţat sä gäteşti? îl întrebä ea pe Matope.

- Sam învăţat la mine, sosi räspunsul.

Sam râse din nou:

- I-am *spus* cum se fac, iar de restul s-a ocupat el. E un maestru culinar înnäscut.

Clätitele *erau* gustoase, descoperi nu peste mult Jenna; delicate şi pufoase. Mâncä mai mult decât o porţie, continuând sä stea aşezatä la o oarecare distanţä de ceilalţi, care-şi urmau conversaţia în Swahili färä a-i mai da nici o atenţie. Ei bine, îşi spuse ea, nu fusese chiar atât de groaznic. Räzbise pânä la sfârşitul zilei, luase o cinä delicioas` şi reuşise sä mai smulgä câteva cuvinte civilizate, chiar dacä puţin cam condescendente,

de la Sam Matlock. Era mai mult decât se aşteptase. Poate că ar fi reuşit să încheie seara fără alte sarcasme - dacă nu căsca.

La auzul micului oftat care acompanie involuntar căscatul, Sam ridică privirea.

- Eşti obosită?

- Frântă, recunoscu Jenna, după care îşi dori să nu fi recunoscut.

- Ei, află că mâine va fi şi mai greu, aşa că-ţi propun să te culci. Avem de tras tare, până la McKenzie.

Când se ridică, Jenna nu-şi putu ascunde înţepenirea membrelor. Toate încheieturile i se anchilozaseră dintr-o dată.

Cu o privire deloc compătimitoare, Sam îi aminti:

- Plecăm înainte de răsăritul soarelui.

- Nici nu m-aşteptam la altceva, replică ea, cu o voce suav-pizmaşă, în timp ce se îndrepta spre cort, cam clătinându-se pe picioare.

Sam o privi cum se îndepărta şi încercă să se concentreze asupra cuvintelor pe care i le spunea unul dintre ceilalţi, dar fără succes. În după-amiaza aceea, când se opriseră să-şi instaleze tabăra, fusese destul de mulţumit să-i vadă înfăţişarea răvăşită. Coborâse din jeep arătând dărâmată rău, exact aşa cum se aşteptase. Dar îşi revenise de minune, ba chiar splendid. Costumul era similar cu ceea ce văzuse la alte femei în safari - bluză şi fustă lungă de bumbac, cizme înalte. Nuanţa aceea de trandafiriu, însă, n-o văzuse niciodată. Îi stătea excelent, trebuia să recunoască, iar accentul adăugat de şal îi conferea o feminitate pe care *sigur* n-o mai văzuse niciodată în safari. Părul o încurcase, aşa cum ştia că avea să se întâmple, iar ea şi-l prinsese, dezvăluindu-şi şi mai mult faţa, care păstrase pe ea strălucirea soarelui. I-ar fi stat bine şi fără fard, îşi spuse el, bucuros că-i găsise un cusur.

Toate acestea erau genul de lucruri de care trebuia să se agaţe, pentru a nu reacţiona aşa cum i-ar fi impus trupul. Expediţia aceea era foarte importantă. Jenna îi pusese beţe-n roate, cu insistenţa ei de a vedea mormântul bătrânului Logan, dar n-avea de gând s-o lase să i se bage pe sub piele. Nu avea timp pentru ea, iar ceva îi spunea lui Sam că urma să-i consume o grämadä de timp.

Jenna se aşezä pe marginea saltelei şi, încet, începu să se dezbrace, cu gândurile prea ocupate de Sam Matlock, amintindu-şi de cele două ocazii când acesta catadicsise să-i vorbească. În fascinaţia faţă de zebrele şi antilopele gnu care păşteau, îi împărtăşise sentimentele lui. Mai târziu, îşi destăinuise mândria pentru talentele culinare ale lui Matope. Dar, de fiecare datä, revenise la sarcasticul şi recele Sam Matlock - şi, bänuia Jenna, aşa avea să facă în tot timpul cât stäteau împreunä. Orice atenţie primea avea să fie din iniţiativa *lui*. Se întrebä de ce anume ar fi avut nevoie ca să sträpungä zidul impenetrabil al lui Sam Matlock; ce fel de femeie ar fi putut ajunge la el. Îşi amintea de femeile cu care vorbise la recepţia lui Eric şi încercä să-şi imagineze care dintre ele i-ar fi putut reţine atenţia.

În timp ce-şi scotea cizmele, Jennei îi veni un gând deconcertant: poate cä ea era de vinä; poate cä Sam se purta civilizat, fermecätor chiar, cu toatä lumea înafarä de Jenna Chapman, pe care pärea s-o fi declarat nemesisul lui. De fapt, nici nu putea sä-l condamne, dacä aşa era. Îl luase foarte tare, pretinzându-i s-o ducä în Batari, şi tocmai când Sam credea cä scäpase de ea, îi fusese vârâtä pe gât, împotriva voinţei lui, de primul ministru.

Voise să plece singur în acea expediţie macho şi se pomenise cu ea pe cap, aşa cä reacţiona într-un mod uşor de

înţeles. O făcea să se simtă nesigură cu privire la ceea ce putea să mănânce, cât de departe putea călători, ce haine să poarte, de cât somn avea nevoie - totul. Dar Jenna putea să suporte. Avea să supravieţuiască, ridicându-se cu brio deasupra spaimei recunoscute la gândul drumului de a doua zi şi al hurducăturilor, zguduielilor şi arşiţei pline de praf.

Scoţându-şi şi restul hainelor, îşi luă o cămaşă de noapte scurtă de bumbac subţire, cu un tiv de dantelă la gât şi poale în frac. Făcuse o greşeală alegându-şi acea ţinută de culcare, trebuia să recunoască. Într-un efort de a alunga frigul, îşi trase sacul de dormit până sub bărbie.

Sam avusese dreptate în legăturä cu un lucru, îşi spuse Jenna, în timp ce se relaxa comod pe saltea. Remarcase, la petrecere, că putea să-i ia prin învăluire şi să-i vrăjească pe majoritatea bărbaţilor - dacă nu cu înfăţişarea, atunci cu inteligenţa şi iscusinţa; numai asupra lui nu avea nici un efect. Dar, cel puţin, nu reuşise să-i mute gândul de la acea călătorie. Avea să-şi aducă ultimul omagiu. Acum nimic n-o mai putea opri, conchise Jenna, în timp ce luneca încet spre somn, gândindu-se la tatăl ei şi la aventurile lor împreună, din copilărie.

Un zgomot asurzitor îi invadă visurie plăcute despre acele călătorii de mult apuse cu tatăl ei. Se ridică dreaptă ca un vătrai pe saltea, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce sunetul continua, un vuiet cumplit care părea să răsune din măruntaiele pământului. Aşteptă, ţinându-şi respiraţia, până se sfârşi.

Zgomotul fusese mai puternic decât în orice grădină zoologică, decât în orice film. Un muget *adevărat* - urletul unui leu. Şi nu numai al unuia. Al leilor. Jenna se întrebă cât erau de aproape. Dupä cum se auziserä, päreau sä fi ajuns chiar acolo, în tabärä, dar nu mai auzea sunetul nimänui trezindu-se. Cu siguranţă, focul fiind încă aprins, leii n-ar fi atacat tabära. ...Oare?

Jenna încercä sä-şi aducä aminte ce-i spusese tatäl ei despre atacurile animalelor sälbatice asupra taberelor. Nu cumva se temeau de foc? Färä nici o îndoialä, dar îşi mai amintea şi cä citise descrieri, unele foarte vii, despre lei care-şi croiau drum cu ghearele pânä în corturi groase de prelatä, dispärând înapoi în noapte cu trupurile mutilate ale cälätorilor.

Cäutä sä se reculeagä, pentru a evita ceea ce pärea un început de isterie, în timp ce imaginaţia ameninţa s-o înhaţe în ghearele ei - la fel cum ar fi fäcut leul, dupä ce-o descoperea în cort. Aşa ceva era ridicol, îşi spuse ea, în timp ce-şi silea picioarele sä coboare pe pämântul bätätorit, pentru o porni încet, färä zgomot, spre uşä.

Deschise perdeaua cortului, aşteptându-se sä vadä silueta unui leu masiv profilându-se la orizont. În schimb, nu gäsi decât tabära liniştitä şi täcutä, cu focul continuând sä ardä viu. Singurele contururi din zare erau formele copacilor de acacia şi, deasupra lor, cerul nocturn. Stelele scânteiau ca nişte diamante desävârşite, aşternute pe catifeaua neagrä a unui bijutier. Jenna rämase uimitä, dar cu o uimire încordatä, käci îşi amintea cât de vulnerabilä era, în ţara aceea mare şi întunecatä - foarte singurä şi foarte, foarte micä.

Încä un urlet izbucni prin întunericul catifelat, fäcând-o pe Jenna sä se repeadä spre culcuşul ei. Läsase intrarea deschisä şi, prin ea, putea sä vadä flächärile focului de tabärä şi marginea unui alt cort - cortul lui Sam. Aşezatä acolo, în mijlocul saltelei, Jenna încercä sä se gândeascä la ceea ce ar fi trebuit sä facä. Nu voia sä mai stea singurä nici un moment, dar soluţia la aceastä problemä îl implica pe Sam şi o intimida doar o idee mai puţin decât o confruntare cu leii. Nu-i mai rämânea decât sä rämânä în cort, încercând sä adoarmä.

Asta era o nebunie, îşi spuse Jenna. Nu putea fi nici vorbä

de somn, în noaptea aceea. Şi, färä somn, cälätoria care fusese oricum dificilä peste zi putea fi, mâine, imposibilä. Se hotärî sä-şi impunä o stare de toropealä, culcatä pe spate în sacul de dormit, cu braţele pe lângä trup şi ochii închişi. Degeaba. Era complet rigidä. Şi pe bunä dreptate, meditä Jenna, în timp ce asculta sunetele nopţii care şi-aşa erau ameninţätoare, färä urletele leilor. Erau sunete ale unor fäpturi în mişcare, târându-se, furişându-se prin jur, toate absolut imposibil de identificat.

Aproape ajunsese la concluzia cä-i era posibil sä se deprindä cu acele zgomote mai puţin ameninţätoare, când urletul räsunä din nou, mai tare de astä datä, mai aproape. Färä a sta pe gânduri, se ridicä, îşi luä cizmele în picioare, înşfäcä sacul de dormit şi o luä la fugä pe uşä, spre foc, însä nu se opri acolo. Merse drept spre cortul lui Sam, deschise uşa şi näväli înäuntru.

- Ce naiba...

Sam se räsuci într-o clipä, cu o graţie suplä, întinzând mâna spre puşca pregätitä lângä el, pe pämânt. Jenna auzi cocoşul tras şi, în clipa urmätoare, ţeava era îndreptatä spre ea, lucind în lumina lumii care intra prin deschizätura cortului. Îi väzu mâna pe ţeavä, degetul pe trägaci şi patul puştii rezemat de pieptul gol.

- Am... am... îngäimä Jenna, cu dinţii clänţänindu-i.

- Ai auzit leul, încheie Sam în locul ei, dezarmând puşca şi punând-o la loc pe jos.

- Sunt sigurä c-am sä mä obişnuiesc, dar nu... în fine, n-am mai auzit aşa ceva niciodatä în viaţa mea şi nu cred cä fac vreun räu dacä mä sperii, murmurä ea, pe un ton defensiv.

Sam nu-i räspunse. Nu fäcu decât sä stea culcat pe saltea, rezemat în coate, privind-o.

- Am sä mä obişnuiesc, repetä Jenna, însä numai pentru noaptea asta, mä întrebam dacä nu mi-aş putea pune sacul de dormit aici. Lângä uşä ar fi perfect, adäugä ea, încercând sä-şi

menţinä o voce fireascä. Într-unul dintre cele mai umilitoare momente din viaţa ei, Jenna era hotärâtä sä-şi pästreze demnitatea.

Sam întinse mâna şi aprinse lampa cu gaz de lângä pat. Flacära pâlpâi, apoi deveni mai strälucitoare. Continuând sä stea nemişcatä lângä uşä, Jenna îi privi lumina dansând pe chip. Avea pärul ciufului, iar ochii lui o priveau somnoroşi. Pärea mai tânär, mai vulnerabil. Îi putea distinge contururile muşchilor pe piept, stratul fin de pär auriu, îngustarea torsului lat spre mijlocul strâmt şi mai jos, aproape pânä la şolduri. Începând de acolo, îl acoperea sacul de dormit. Dar ceea ce se vedea era masiv, cald şi foarte sexy.

Jenna îşi ţinea sacul de dormit strâns la piept, jenatä de cämaşa scurtä şi transparentä pe care o purta.

- Deci, vrei sä te culci cu mine? întrebä el brusc, cu un hohot de râs scäzut, senzual.

Trezindu-se din reverie, Jenna ridicä bärbia, cu obişnuita ei expresie sfidätoare.

- Vreau sä mä culc în cortul dumitale, preciză ea.

Ochii lui Sam licärirä, pärând s-o ia în râs.

- Serveşte-te, domnişoară Chapman. Sper numai să nu sforăi.

Fără a-i răspunde, Jenna îl aşteptă să stingă lumina, apoi să iasă, înainte de a-şi întinde sacul de dormit cât mai departe posibil de al lui, pentru a se târî repede înăuntru. Ştia că Sam îi putea distinge silueta, chiar şi în întuneric. Cuibărindu-se în sac şi având în sfârşit un sentiment de siguranţă, uită imediat de el şi de lei, adormind în scurt timp.

Pe Sam Matlock, însä, îl aştepta o noapte grea.

Ar fi trebuit sä-i spunä cä în acea regiune nu se mai pomenise ca leii să atace vreo tabără, necum să mai intre şi într-

un cort, iar dacă un leu se rătăcea totuşi printre ei, unul dintre oameni s-ar fi trezit, cu puşca imediat la îndemână. Ar fi trebuit să i-o spună încă dinainte de a se fi dus la culcare - sau, cel puţin, când dăduse buzna în cortul lui, încercând să pară curajoasă şi, în bravada ei, arătând atât de vulnerabilă. Dar nu-i spusese nimic, poate fiindcă era atât de obişnuit cu comportamentul ei plin de încredere în sine însăşi. Prima oară când se întâlniseră, Jenna fusese autoritară, cu primul ministru avusese o comportare pasionată şi rugătoare, iar în noaptea aceea din grădină fusese distantă - şi foarte dezirabilă. Îşi amintea felul cum strălucise părul ei în lumina făcliilor.

Nu, n-o mai văzuse niciodată vulnerabilă - până în această noapte. Străduindu-se să nu se gândească la ea, se întoarse pe partea cealaltă, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Dar aşa ceva era al dracului de dificil, cu Jenna ghemuită pe jos. O auzea mişcându-se, în timp ce se pregătea să adoarmă; îi auzea respiraţia lentă şi adâncă. Aproape că-i putea simţi prezenţa, chiar şi în întuneric, chiar şi de la distanţă.

Sam se întoarse de pe stânga pe dreapta, apoi pe burtă. Lua-o-ar naiba de muiere; îşi făcea de cap cu imaginaţia lui. Când închidea ochii, n-o putea vedea decât pe Jenna, stând în picioare la uşa cortului, cu părul căzându-i împrejurul feţei în valurile acelea incredibile, cu ochii albaştri şi luminoşi şi gura gingaşă, vulnerabilă. Vedenia continua, iar Jenna se apleca spre el, cu buzele despărţite, cu braţele întinse.

Sam deschise grăbit ochii, pentru a se debarasa de splendida şi cumplita viziune. Ştiuse din primul moment că era rost de belele cu ea. Jenna Chapman nu era o fiinţă pe care s-o expedieze uşor, ci una gata să i se vâre pe sub piele. Chiar şi acum, cu ochii larg deschişi în întuneric, îi inhala parfumul, o mireasmă delicată care-i aţâţa sângele în şale.

Cu o înjurätură înceatä şi obscenä, Sam se räsuci din nou, sperând sä se lumineze cât mai curând de ziuä.

Jenna se deşteptä înainte de cräpatul zorilor şi se strecurä afarä din cort tocmai când tabära începea sä se trezeascä la viaţä. Se simţea învioratä şi se îmbräcä alene, machiindu-se discret dar cu grijä şi studiind färä grabä rezultatele. Pärea sä se fi odihnit, revenindu-şi la normal, dar întârziase prea mult, îşi dädu ea seama, când ridicä privirea dinspre oglindä, pentru a vedea cä bärbaţii îşi terminaserä micul dejun şi începeau sä strângä corturile.

Ieşi în fugä şi-şi umplu farfuria pe când cortul-bucätärie încä mai stätea în picioare. Sam îşi bea cafeaua, lângä focul stins.

- Ai dormit bine? o întrebä.

Jenna dädu din cap:

- Îţi mulţumesc pentru gäzduire.

Încerca sä pästreze un ton firesc.

- Dumneata cum ai dormit?

- Perfect, minţi el, în timp ce-şi termina cafeaua. Dar am cam întârziat. De-acum încolo, încearcä sä nu mai consumi atâta timp cu machiajul de scenä, domnişoarä Chapman.

Nu voise sä fie grosolan, dar era obosit, extenuat. Imediat ce rostise acele cuvinte, Sam îşi dori sä le fi putut retracta.

Furia îmbujorä obrajii Jennei, scäpärându-i şi în ochi.

- Ästa nu-i machiar de scenä, se rästi ea, şi nu väd cu ce stric încercând sä arät cât pot de bine.

- Aici n-ai pe cine sä impresionezi, domnişoarä Chapman.

- Cu asta, ai färä-ndoialä dreptate, replicä ea. Mi-am format obiceiul ästa, sä arät cât mai bine, şi numai pentru mine însämi o fac. A propos, dacä tot am petrecut noaptea împreunä, ce-ar fi sä mä numeşte Jenna, ce zici, Sam?

În timp ce-şi lua micul dejun, strigă spre Matope:

- Am terminat de împachetat. Îmi puteţi strânge cortul.

- Eşti sigură, *Memsahib*?

- Absolut sigură, răspunse ea, färă a-l învrednici pe Sam cu nici o privire. Voi fi gata să plec înainte de a fi toate în camionetă.

Capitolul 4

Dimineaţa următoare, dacă era posibil, fu şi mai fierbinte decât cea din ajun. Pe la ora nouă, Jenna îşi scosese bluza din pantaloni, se descălţase de cizme, îşi legase la spate părul lung şi, când nici această formulă nu dădu nici un rezultat, şi-l prinse în creştetul capului, scoţându-şi pălăria şi rămânând cu capul gol.

- Pune-ţi-o la loc, ordonă Sam.

Briza, cât era de încinsă, o mai uşura cât de cât, fluturându-i părul des. Jenna preferă să nu-l ia în seamă.

Sam aşteptă până mai parcurseră câţiva kilometri, după care întoarse capul pentru a i se adresa din nou.

- N-am timp să mă opresc pentru tratamente contra insolaţiei, spuse el. Pune-ţi pălăria aia pe cap, Jenna.

Jenna se conformă, observând că atunci i se adresase pentru prima oară pe nume, deşi apelativul "domnişoară Chapman" nu sunase niciodată mai distant de pe buzele lui.

Matope îi umpluse o gamelă cu apă înainte de plecarea din tabără, iar Jenna alunga efectele arşiţei bând prelung şi des din lichidul răcoros - atât de frecvent, de fapt, încât în mai puţin de-o oră bidonul se goli. Sam nu se atinsese de al lui toată dimineaţa şi se simţea tentată de a-i cere să-şi împartă cu ea provizia de apă. Înfruntă ispita, dar nu pentru multă vreme. În cele din urmă, se dădu bătută.

Când Ali încetini pentru a-i lăsa să observe o turmă de girafe graţioase care umblau cu paşi boltiţi prin iarba înaltă, Jenna întrebă, timidă, dacă nu-i putea turna în gamelă o parte din apa lui. Când îi înapoie bidonul, Sam precizã:

- Nu mă interesează câtă apă bei, dar reţine că nu ne mai oprim până la ora unsprezece - sub nici un motiv, adăugă el.

Acest avertisment nu-şi făcu efectul decât mai târziu, când Jenna îşi dădu seama că *trebuia* să facă o haltă de ajustare. Nu era nici măcar zece, şi ştia că vezica ei n-avea să mai reziste încă o oră. Acum, goneau din plin. Ali conducea cu toată viteza, prin toate şanţurile şi gropile de pe drumul desfundat şi prăfuit care încerca jalnic să treacă drept şosea, iar camioneta se canonea în urma lor. Hopurile nu îmbunătăţeau deloc situaţia Jennei.

În cele din urmă, reuşi să atragă atenţia lui Sam, peste zgomotul motorului.

- Trebuie să mă opresc, strigă ea.

Sam se uită la ceas şi răspunse, clătinând din cap:

- Încă nu.

- Îmi pare rău că nu ţi-am ascultat sfatul, dar va *trebui* să oprim, insistă Jenna, în timp ce începea să-şi introducă picioarele în cizme.

Iritat, Sam îi făcu semn lui Ali să tragă jeepul pe marginea drumului. Camioneta se apropie din urmă, greoiae, şi frână scrâşnind. Sam strigă ceva în Swahili, explicând cu siguranţă ce probleme avea Jenna.

- Grăbeşte-te, îi spuse el apoi.

Jenna îşi stăpâni o privire urâtă. Sătulă să-i tot audă ordinele de a se grăbi, dar conştientă că ea provocase acea problemă, coborî din jeep şi porni repede spre un pâlc de copaci, la vreo sută de metri distanţă de caravanä. Ramurile joase aveau să-i asigure protecţia şi intimitatea.

Abdullah şi Ali, profitând de popas, se duseră la camionetă să umple bidoanele care se goliseră. Cu coada ochiului, Jenna îl văzu pe Sam ridicându-şi picioarele pe bord, rezemat de spătar, cu p`läria trasă pe ochi.

La întoarcerea spre jeep, privi prin iarba chihlimbarie ce se unduia în vânt, frumoasă chiar şi în canicula aceea arzătoare. La

intervale simetrice, care păreau să fi fost anume calculate de naturä, câţiva copaci scheletici creşteau räzleţi pe linia orizontului, pentru a completa panorama. Jenna se opri, cu mâinile în şolduri, aproape uitând de cäldurä.

Îl auzi pe unul dintre oameni strigând şi se întoarse din nou spre jeep. Strigätele se înteţirä. Jenna îşi puse mâna streaşinä la ochi, privind în direcţia soarelui. Atunci väzu rinocerul, pufnind într-un häţiş de märäcini, ca o namilä hâdä care-şi clätina capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi încercat s-o ia în colimator.

Rinocerul se înälţa ca o apariţie preistoricä, între ea şi jeep, guiţând şi grohäind atât de tare încât Jenna nu mai putea înţelege ce-i strigau oamenii. Se opri pe loc; rinocerul fäcu acelaşi lucru, dar oribilul cap cornut continua sä i se balanseze înainte şi-napoi.

- Fugi, *memsahib!*

În sfârşit, auzi cuvintele strigate de Abdullah spre ea şi, în acelaşi moment, picioarele rinocerului începurä sä se mişte în sus şi-n jos, ca nişte cumplite pistoane groase, în timp ce-o lua la fugä spre ea.

În stânga creştea un copac singuratic. Oamenii îi arätau într-acolo. Jenna începu sä alerge, deşi nu era sigurä cä putea ajunge. Pieptul o apäsa sufocat şi trebuia sä gâfâie violent, umplându-şi plämânii cu aerul greu şi fierbinte, în timp ce gonea prin iarbä. Din urma ei se auzeau strigätele oamenilor şi ropotul rinocerului. Nu privi înapoi.

Apoi, auzi motorul jeepului. Venea Sam! Jenna îşi continuä goana, strigând în minte cätre Sam: trage, trage! Ridicä mâinile, apucä o ramurä şi se sältä deasupra chiar în clipa când rinocerul trecu nävalnic pe dedesubt. Îngenunche pe creangä, simţind-o cä se îndoia sub greutatea ei, şi întinse mâna spre urmätoarea, aruncându-şi mai întâi un picior peste ea, apoi şi pe celälalt.

Tremurând, se căţără de-a lungul ramurii, spre trunchi, unde se agăţă din răsputeri.

Era în siguranţă, dar nu pentru multă vreme. Imensul animal se întorsese şi revenea spre ea. Jenna simţi cranga trosnind şi se aruncă înainte cu toată greutatea, apucând cu ambele braţe trunchiul care nu era mai gros decât un trup omenesc. N-ar fi rezistat niciodată atacului unui rinocer, îşi spuse ea, cu o cumplită certitudine. Fiara avea să-l doboare, cu ea cu tot. Jenna închise ochii, pregătindu-se pentru ciocnirea dintre rinocer şi copac şi vizualizându-şi propriul trup azvârlit la pământ şi strivit în picioare.

Peste câteva secunde, când deschise ochii din nou, peste tot se înălţau nori de praf şi, în depărtare, văzu jeepul, cotind brusc. Rinocerul, care alerga după el, se zăpăci, pornind într-o parte, apoi în cealaltă, înainte de a o lua la goană, în sfârşit, peste veltd. Jenna se destinse, sau cel puţin încercă, însă braţele continuau să i se ţină de copac. Nu părea capabilă să-şi dea drumul.

Continua să stea strâns lipită de trunchiul copacului, când jeepul cu Sam se apropie.

- Pari să atragi un grup interesant de admiratori.

- A plecat? răspunse vocea ei, tremurătoare. Chiar a plecat?

- Deocamdată.

Sam opri jeepul direct sub copac, închise motorul şi-şi dădu pălăria pe ceafă, zâmbindu-i.

- Din moment ce te găseşte atât de ispititoare, s-ar putea să se întoarcă. Îţi propun să cobori.

Jenna nu dădu drumul copacului.

- De ce n-ai tras, Sam?

- Nu era nevoie.

- Nu era nevoie?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Ar fi putut să mă omoare.

- Dac-aş fi considerat că erai în pericol, împuşcam rinocerul, Jenna.

- Şi ästa n-a fost pericol? gâfâi ea. În viaţa mea nu m-am speriat mai tare.

- Ştiu, şi ţi-ai folosit capul, fugind spre copac. Eram convins că aveai să încremeneşti.

- Faptul de a fi urmärit de un rinocer are efecte asupra voinţei omului.

Jenna reuşi să-şi relaxeze braţele din strânsoarea împrejurul copacului, îşi dädu seama că tremura din cap pânä-n picioare şi se agäţä din nou. În mod destul de ciudat, acum când pericolul trecuse, era paralizatä de fricä.

Sam observä că nu se mişca. Aşteptä, dar ea continua să nu se mişte. În sfârşit, se ridicä în jeep şi întinse o mânä spre ea:

- Hai, Jenna, jos.

- Se rupe creanga.

- Lasä-te pe urmätoarea şi coboarä pe capota jeepului, o sfätui el.

Urmä o lungä pauzä, timp în care Jenna analizä soluţia.

- Nu pot. Încä nu. Dacä mä mai laşi doar câteva minute, ca să mä adun şi să fiu conştientä că träiesc, am să cobor. Dar în clipa asta... regret, nu-mi pot da drumul.

Sam o privi surprins. Pânä acum, se descurcase de minune. Nu intrase în panicä la vederea rinocerului care se repezea spre ea, ci se îndreptase spre cel mai apropiat copac, unde se cäţärase cu cea mai mare agilitate. Un moment, când rinocerul se întorsese, pornind spre copac, Sam ştiuse, probabil chiar mai bine decât ea, că Jenna era în mare pericol. Nu dorise să ucidä animalul, dar ar fi fäcut-o într-o clipä, dacä nu mai avea încotro.

Ceea ce-l îngrijorase în acel moment, când aştepta, era că

Jenna îşi putea da drumul, de spaimä, cäzând chiar în faţa rinocerului care ataca. Väzuse bärbaţi în toatä firea sävârşind greşeli şi mai mari. Ce naiba, îi väzuse reduşi la starea de neghiobi care se smiorcäiau. Nici chiar vânätorii târnosiţi nu rämâneau nepäsätori când îi ataca un rinocer sau un bivol. Ea, însä, dovedise mult spirit de prevedere - şi curaj. Iar acum, când totul se sfârşise, îşi pierdea controlul. Cu siguranţä, n-avea nevoie de o femeie isterică pe capul lui.

- Vino jos, Jenna, reluä el, adäugându-şi în glas o undä de blândeţe, conştient cä niciodatä nu-i mai vorbise pe un asemenea ton.

- Nu, räspunse ea cu fermitate, încä nu.

Cu un oftat, Sam se urcä pe capota jeepului, astfel încât sä ajungä cu braţele pânä aproape de creanga pe care stätea ea.

- Haide, Jenna, îţi dau mâna. Face parte din serviciu. Ai fost destul de curajoasä pe ziua de azi.

Jenna coborî privirea spre el. Îi remarcase intonaţia. Era pentru prima oarä când Sam i se adresase direct, färä nici un semn de convenţionalism. Continua sä ţinä mâna întinsä. O privi, apoi se uitä mai departe, spre orizont. Vedea camioneta parcatä pe drum, cu oamenii alături. Nu se zärea nici urmä de rinocer.

- Eşti sigur cä a plecat? întrebä ea.

- Categoric.

Jenna dädu încet drumul copacului, întinzând o mânä spre Sam. Acesta i-o apucä strâns.

- Acum, şi cealaltä, spuse el, iar Jenna îşi desprinse şi braţul celälalt, clätinându-se uşor.

Când Sam o prinse strâns de talie, Jenna se simţi coborâtä în braţele lui. Abdomenul ei, apoi sânii, lunecarä în jurul trupului säu. Îşi simţi propria inimä, care aproape revenise la ritmul normal, începând sä accelereze din nou, în timp ce Sam o ţinea

strâns. Avea braţele puternice, la fel de puternice cum şi le imaginase, undeva în gândurile sale despre el. Stäteau lipiţi unul de altul, foarte aproape, iar el o ţinea astfel încât capul ei se înclina într-o parte. Îi putea privi chipul. Văzu umbra ţepilor de barbä pe obraji şi ridurile fine ce-i încreţeau pielea din jurul ochilor, care erau de un verde viu în lumina puternicä a soarelui.

Sam nu schiţä nici un gest de a-i da drumul, iar Jenna înţelese cä nici ea n-o dorea. Stäteau agäţaţi unul de altul, trup umed pe trup umed, îi simţea puterea braţelor şi ştia cä era în siguranţä. Dar în strânsoarea lui nu era numai siguranţä, iar Jenna ştia şi acest lucru. Un rästimp ce päru cât o eternitate, deşi probabil nu durä mai mult de douä, trei secunde, stäturä astfel îmbräţişaţi, pe capota solidä, înainte ca Sam s-o ridice peste parbriz, depunând-o pe fotoliul din faţä al jeepului.

Jenna aproape cäzu în scaun.

- Îţi mulţumesc, murmurä ea, pentru tot.

O privi întrebätor.

- N-am fäcut decât sä te dau jos dintr-un copac.

- Ba nu, ai distras atenţia rinocerului dinspre mine, preciză ea. Mi-ai salvat viaţa.

Sam ridicä din umeri, puţin cam stânjenit, dupä câte i se pärea ei.

- Dar nu la asta m-am referit, de fapt.

- Zäu? o privi el.

- Îţi mulţumeam fiindcä n-ai menţionat cä nu-mi pot purta singurä de grijä, pe-aici.

- Începi sä dai semne cä poţi, replicä Sam simplu, în timp ce se întorcea şi pornea motorul.

Ajunserä la Rezervaţia Naturalä McKenzie spre searä, iar Jenna fu expediatä într-o camerä de la etajul casei, pentru a se

odihni până la ora cinei.

- A avut o micä neînţelegere cu un rinocer, le explicä Sam celor din familia McKenzie.

Jenna se gândi sä se revolte contra acestui tratament cu mänuşi - atât de necaracteristic din partea lui Sam - dar era obositä şi dorea într-adevär sä se odihnească, aşa cä îl urmä docilä pe unul dintre servitori pe scarä, spre o camerä din capätul îndepärtat al casei. Acolo, se läsä sä cadä pe patul mare cu baldachin şi, timp de o orä şi ceva, o furä un somn delicios.

Se trezi chinuitä de dureri, conştientä pentru prima oarä de zgârieturile şi vânätäile rezultate de pe urma aventurii de dimineaţä, şi porni spre duş. Era mic, iar apa nu avea cea mai mare presiune, dar Jennei i se päru cä niciodatä nu mai avusese parte de un asemenea lux - sä poatä face cu adevärat un duş, dupä douä zile de cälätorie prin veldt. Avea senzaţia cä apa späla de pe ea tot praful şi ţärâna din Africa şi ar fi stat ore întregi sub şuvoiul purificator, dacä nu o încerca sentimentul cä rezerva de apä era limitatä. Nu voia sä mai lipsească pe nimeni altcineva de acel minunat privilegiu.

În timp ce se ştergea cu prosopul, Jenna observä cä în baie exista şi un uscätor de pär. Pentru prima oarä de când plecase din Salindi City, îşi putea îndrepta buclele încreţite de pe urma clädurii. Încä înfäşuratä în prosop, cu pärul revärsându-i-se în valurile blonde-închise cu care se obişnuise, Jenna reveni în dormitor. La fel ca restul casei, şi acesta era mobilat cu piese englezeşti solide, practice. Probabil fusese o muncä foarte grea, sä transporte totul peste märi, îşi spuse Jenna, în timp ce se plimba prin camerä, privind tablourile cu peisaje engleze şi scoţiene care împodobeau pereţii. Efectul era intim şi confortabil, un accent al Imperiului Britanic în inima savanei africane. Sam numise casa McKenzie fermä şi, din multe puncte de vedere,

semäna într-adevär cu un ranch din Vestul Sälbatic, cu acareturile sale scunde şi räsfirate, magaziile şi hambarele, excepţie făcând faptul că prin curtea acestei ferme, în locul nelipsitelor găini, se plimba un struţ.

Jenna se uită pe fereastra din spate, pentru a vedea struţul domesticit păşind plin de importanţă, ca şi cum a lui ar fi fost toată ferma. Sam îi spusese că rezervaţia McKenzie adăpostea tot felul de animale, multe dintre ele rănite şi orfane. Erau ţinute acolo până se puteau întoarce în habitatul lor natural dar, pentru cele mai grav vătămate, ferma devenea un cămin şi rămâneau acolo, umblând libere prin curte. Înafară de struţ, mai era o zebră cu trei picioare, care păştea în ograda din spate, cu un cimpanzeu bandajat călărind vesel în spinarea ei.

Sub privirile Jennei, fiica adolescentă a soţilor McKenzie ieşi din casă, petrecu un ham peste capul zebrei şi o duse în hambar, împreună cu tovaräşul ei. Părul lung şi negru al fetei sălta pe umeri la fiecare pas. Fiona îi întâmpinase cea dintâi când ajunseserä, dupä-amiazä, alergând spre jeep şi aruncându-şi braţele pe după gâtul lui Sam cu o încântare neinhibatä. Părinţii ieşiserä în urma ei din casă, salutând-o cu ospitalitate pe Jenna. Dacä se miraserä s-o vadä pe acea vizitatoare räväşitä şi înfierbântatä sosind împreunä cu Sam, îşi ascunseserä bine surprinderea, făcând-o sä se simtä imediat ca la ea acasä.

Jenna îi plăcea pe soţii McKenzie - Sarah, cu tenul ei deschis, englezesc, şi seducătorul pär roşcat, şi Duncan, un scoţian rumen tipic, cu pär brunet, ochi căprui şi un zâmbet larg, prietenos. Şi ei îl îmbrăţişaserä pe Sam ca pe o rudä de mult pierdutä şi regäsitä, iar Jenna, când îi päräsise pentru a-l urma pe servitor spre camera ei, simţise o uşoarä invidie pentru faptul cä era exclusä din revederea de familie. Parcä înţelegându-i sentimentele, Sarah strigase după ea, amintindu-i că o aşteptau la cinä, după ce se

odihnea şi-şi făcea dupul.

Jenna se duse la debaraua unde-şi agăţase hainele înainte de a se trânti în pat şi scoase rochia pe care o adäugase în bagaj când Sam îi spusese cä aveau sä poposească la familia McKenzie. Era o rochie de tricotaj italian cu guler drapat, poale despicate şi mâneci trei-sferturi. Centura latä de piele îi adäuga un aspect sportiv, care pärea cel mai potrivit pentru prima masä luatä la ferma McKenzie. Izgonindu-şi din minte comentariile lui Sam despre accentul pe care-l punea pe înfăţişarea ei, Jenna se fardä şi porni pe scarä, spre *living room*.

Camera era goalä, într-un colţ arzând o lampä cu abajur franjurat, de modä veche. Din lungul holului se auzeau glasuri, iar Jenna îşi dädu seama cä toţi se adunaserä în bucätärie. Încä dinainte de a ajunge acolo, presimţi cä se îmbräcase prea elegant.

Şi nu se înşela. Oprindu-se în uşä, privi prin încäpere. Bärbaţii beau bere, aşezaţi la masä. Sam se schimbase cu un rând de haine curate, foarte asemänätoare cu cele pe care le purtase în veldt. Duncan avea pe el o bluzä veche de lucru şi un şort kaki, iar soţia şi fiica lui erau echipate cu blugi. Pantalonii Fionei erau täiaţi deasupra genunchilor. Jenna nu se simţea doar prea elegantä, ci de-a dreptul deplasatä.

Privi un moment scena, în timp ce Sarah lua de pe aragaz o oalä, spunându-i fiicei sale câteva cuvinte pe care conversaţia bärbaţilor le acoperi. Fiona îi asculta pe Sam şi tatäl ei cu o atenţie atât de captivatä, încât prima oarä când mama sa îi vorbi nici nu se mişcä, rämânând lângä masä, cu un vraf de farfurii şi şervete în mâini.

- Fiona, lasä-le jos şi pune masa, repetä Sarah, de astä datä destul de tare pentru a se face auzitä de fiica ei, care se trezi din transä. Râzând, bärbaţii începurä s-o ajute la aranjatul farfuriilor

pe masă. Scena era atât de intimă şi confortabilă, încât Jenna ezită să intre. Apoi, Sarah o văzu şi-i făcu semn să se apropie.

- Mamă, da' elegantă mai arăţi, observă ea. Hai şi stai jos. Băieţi, faceţi-i loc Jennei.

- Ce rochie elegantă ai, comentă şi Fiona.

- Jenna reuşeşte întotdeauna să fie elegantă, replică Sam.

În ochii şi glasul lui nu se descifra nimic, dar Jenna îl suspecta de obişnuitele sale sarcasme. În pofida acestui lucru, reuşi să surâdă graţios, când li se alăturä.

- Ce zici de-o bere? îi oferi Duncan. Sau ai prefera un pahar de vin?

Sam o privi, aşteptându-i răspunsul.

- Mi-ar plăcea o bere, spuse Jenna.

De fapt, prefera vinul, dar n-avea de gând să rişte încă un comentariu din partea lui Sam.

- Te pot ajuta cu ceva? o întrebă ea pe Sarah.

Femeia clătină din cap:

- Suntem aproape gata. Fiona şi cu mine ne ocupăm de tot gătitul, iar bărbaţii strâng masa.

- Sam ne povestea despre aventura voastră de azi, interveni Duncan, în timp ce Jenna se aşeza la masă. Rinocerii au o reputaţie groaznică, în cea mai mare parte binemeritată. Sunt animale agresive, cu temperamente ostile - rezultat al miopiei, cred. Văd o pată ceţoasă şi o atacă. I-am văzut repezindu-se la muşuroaie de termite, îşi aminti el, râzând. Rinocerii sunt înşelători. Aratä greoi, desigur, dar au aceeaşi graţie cu a unui om gras pe ringul de dans.

- Şi aratä aşa de oribil, îi ţinu isonul Fiona. Singurul animal din veldt pentru care nu pot să găsesc loc în inima mea. Cu coarnele alea îngrozitoare.

- Nici nu sunt coarne, de fapt, o corectă Duncan. Sunt

protumberanţe de pär aglutinat.

- Îgh, icni fata.

Jenna îi dädu dreptate:

- Nu vreau sä mai aparä nici unul vreodatä în faţa mea.

- Sam ne-a spus cä te-ai descurcat foarte bine, spuse Sarah, în timp ce punea pe masä platourile cu mâncare, îşi scotea şorţul şi se aşeza. Şi nu e el omul care sä laude pe degeaba.

Jenna îi zâmbi scurt lui Sam:

- A, ştiu asta.

Duncan începu sä servească, punându-le în farfurii maldäre întregi de mâncare, färä ca nimeni sä obiecteze.

- Şi ce te aduce aici, în veldt, Jenna?

Aruncä o privire spre Sam. Deci, nu le spusese nimic despre ea. Mä rog, aşa ceva n-o surprindea. "Misiunea" ei, cum o numea Sam, nu prezenta nici un interes pentru el.

- Mä duc în Batari, räspunse simplu Jenna.

- În Batari! se trezi pe loc interesul Fionei. Întotdeauna am vrut sä merg şi eu în munţi, dar Sam nu vrea sä mä ia cu el, deşi sunt extraordinarä la camping. Nu duce pe *nimeni*, niciodatä, adäugä ea, cu o privire întrebätoare spre Jenna, care fu ispititä sä spunä cä Sam nu voise s-o ia nici pe ea. Ei, continuä Fiona, cu o micä bosumflate, dar oricum nu vreau cu-adevärat sä merg. Sunt multe locuri pe care aş prefera sä le vizitez în schimb, ca New York-ul, Parisul, Madrid, Cairo, începu ea sä înşire, Los Angeles, Viena...

- Fiona, te rog, o întrerupse Sarah. Terminä cu träncäneala.

- În Batari *este* periculos, confirmä Duncan, chiar şi pentru cineva care s-a luat la întrecere cu un rinocer.

Zâmbind, Jenna räspunse:

- Cälätoria asta e specialä pentru mine. Mä duc sä caut mormântul tatälui meu. A murit în Munţii Batari.

Duncan îi aruncă o privire rapidă:

- Nu cumva e referi la Carl Logan?

- Ba da, dădu din cap Jenna, Chapman este doar numele meu de afiş. Sunt fiica lui Carl Logan.

- Vai de mine şi de mine, se repezi Sarah să-i acopere mâna cu a ei. Îmi pare atât de räu pentru tatäl täu. Ne vizita din când în când şi întotdeauna mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu el. Era un om minunat.

Empatia manifestată de Sarah o făcu pe Jenna să simtă usturimea fierbinte a lacrimilor. Spera să poată vorbi cândva despre tatäl ei, dar nu acum, nu în faţa celorlalţi.

- Da, a fost un om foarte cumsecade, fu şi Duncan de acord, risipind täcerea stingheritä care se läsase la masä în timp ce Jenna îşi înghiţea lacrimile. Pot înţelege de ce doreşti să faci drumul ästa, dar va fi foarte dificil.

- Aici îţi dau dreptate, încuviinţă Sam.

- Sunt convinsă că Jenna va face faţă de minune, räspunse Sarah, spre marea recunoştinţă a Jennei.

Mintea Fionei särise peste această parte a conversaţiei, muncită de alte gânduri.

- Nume de afiş, repetă ea cuvintele dinainte ale Jennei, îngânduratä. Eşti actriţă?

Jenna dădu din cap:

- De televiziune, în State.

- Aici nu avem televizor, se plânse fata, dar mă uit la emisiuni când mergem în Salindi City. Poate-am să te väd în ceva, adäugă ea, surescitatä.

- Mă îndoiesc, räspunse Jenna, joc într-un serial de după-amiazä. Din câte ştiu, continuă ea, râzând, filmul meu nu se exportă,

Aceste cuvinte n-o descurajarä pe Fiona.

- Da' totuşi, eşti *actriţă*, reluă ea, cu uimire. Ce fel de rol joci?

- A, un personaj destul de puţin onorabil, de fapt, râse Jenna.

- Cred că e foarte greu, pentru o persoană aşa de drăguţă ca tine. Probabil trebuie să fii foarte talentată, ca personajul să-ţi iasă credibil.

- Nu tocmai, spuse Jenna cu sinceritate. Televiziunea de după-amiază nu e prea exigentă.

Fionei îi venise o nouă idee.

- Am nişte reviste pentru fani! Poate-ţi găsesc o poză într-una din ele.

- Asta s-ar putea, confirmă Jenna.

Atenţia care i se acorda începea s-o facă să se simtă cam incomod. Fiona era o fată fascinată de vedete. Jenna presupunea că părinţii ei erau mai puţin impresionaţi.

- Pot să aduc jos nişte reviste de-ale mele, mamă, te rog?

- Nu acum, dragă. Mai întâi, mănâncă-ţi cina.

Fiona, în emoţia ei, abia dacă se atinsese de mâncare, în timp ce ceilalţi terminaseră de mult, ajungând la cafea.

Jenna o privi pe Fiona cum se îndopa cu mâncarea, gândindu-se, fără îndoială, la revistele din camera ei. Era o fată fermecătoare, cu un soi de înfăţişare sălbatică, în care se combinau părul brunet şi pielea deschisă a mamei sale. Cam copilăroasă încă la trup, se dezvoltase splendid spre feminitate, iar Jenna îşi imaginä că trebuia să-i fie foarte dificilă viaţa în veldt, atât de departe de civilizaţie.

Conversaţia revenise la problemele fermei, Duncan vorbindu-i lui Sam despre ultimele achiziţii.

- Încă mai avem obişnuita colecţie de pui de gnu şi de gazele, iar săptămâna trecută s-a rătăcit prin tabără un pui de

leu. Am tot aşteptat să vinä maicä-sa dupä el, dar n-a mai apärut. Probabil a murit.

- Ce veţi face cu puiul? întrebä Sam, iar Jenna îşi dädu seama cä bärbaţii se bucurau cä scäpaserä de subiectul melodramelor. Nu-i putea învinui.

- Îl ţinem pânä creşte destul de mare ca sä vâneze, iar atunci îl vom duce în veldt, pânä gäsim o colonie de lei, îl däm drumul şi speräm sä supravieţuiascä.

- Depinde dacä leii ceilalţi îl primesc printre ei.

Duncan dädu din cap.

- Ne-ai väzut puii de cheetah? îl întrebä Fiona pe Sam. Revenise şi ea cu gândul la chestiunile fermei şi, când Sam clätinä din cap, zâmbindu-i, Jenna observä cât de cald se purta cu fata şi cu pärinţii ei. Erau genul lui de oameni şi, în preajma lor, indiferent cât de amabil o tratau, Jenna se simţea ca o sträinä, exclusä din cercul acela vräjit.

- N-am sä-ţi spun ce au deosebit puii de chettah, continuä Fiona. Va tebui sä aştepţi pânä mâine, ca sä afli singur.

- Pariez cä pot sä ghicesc, surâse Sam.

- Ba nu poţi şi nici sä nu-ncerci, îşi acoperi fata urechile. Nu vreau sä aud. Aşteaptä pânä mâine. Şi Jenna trebuie sä aştepte şi ea, adäugä, fäcând-o sä se simtä puţin mai implicatä în activitäţile lor.

Când bärbaţii se ridicarä sä strângä masa, Fiona dispäru, pentru a reveni cu un teanc de reviste.

- Fiona, nu crezi cä e puţin cam târziu... începu maicä-sa.

- Of, mamä, te rog, nu vreau decât sä väd dacä gäsesc vreo pozä de-a Jennei.

Fata se trântise deja pe podea, cu revistele räsfirate în faţa ei.

- Un sfer de orä, nu mai mult. Pe urmä, ai de învăţat.

În timp ce vasele erau spălate şi şterse, Fiona răsfoi revistele. În sfârşit, strigă:

- Am găsit una! Uite! Am dat de-o fotografie a Jennei.

Sarah şi Duncan priviră cu interes imaginea pe care le-o arăta fiica lor. Sam îşi mai turnă încă o cafea, aruncă o privire spre revistă şi arcui o sprânceană, fără nici un comentariu. Fotografia o reprezenta pe Jenna coborând dintr-o limuzină. Avea pe ea o haină lungă de blană, pe care Jenna şi-o amintea bine. O purtase în film şi, până la urmă, îi convinsese pe producători să fie de acord s-o cumpere. Chiar şi la preţ redus, tot fusese ridicol de scumpă. Acum, nu simţea numai jenă; aici, la ranch, unde viaţa animalelor era atât de preţioasă, simţea şi vinovăţie.

- Unde a fost făcută asta? întrebă Fiona, privind fascinată fotografia şi, după cum spera Jenna, neobservând blana.

- La o decernare de premii, cred, sau poate la recepţia care a urmat. Nu mai sunt sigură.

- Ai câştigat un premiu?

Jenna râse:

- A, nu. Nu sunt chiar atât de mare, Fiona. Niciodată n-am făcut ceva care să merite un premiu.

- Ba fac pariu că da. Fac pariu că eşti de-a dreptul nemaipomenită.

- Nu sunt nemaipomenită deloc. Doar norocoasă.

- Dar nu e fantastic să fii actriţă? O, cât mi-aş dori să fiu şi eu. Când mă gândesc la toţi oamenii bogaţi şi celebri pe care i-aş cunoaşte, la petreceri, la hainele superbe...

Jenna era stânjenită că discuţia revenise iarăşi la îndoielnica ei carieră şi încercă să dea un răspuns chibzuit:

- Există şi unele părţi bune, sigur că da. Atâta atenţie câtă ţi se acordă, e măgulitoare şi emoţionantă - cel puţin, la început. E

amuzant să-ţi închipui că eşti altcineva, în rolul din fiecare zi, iar salariul e mare, mult mai mare decât s-au cuveni. Dar munca poate fi foarte obositoare, cu ore interminabile de lucru, multe dintre ele petrecute doar stând degeaba pe platou, aşteptându-şi intrarea. Poate fi îngrozitor de plicticos şi trebuie să te mulţumeşti cu o mulţime de meschinării şi de false valori, recunoscu ea.

- Dar ţie îţi place, insistă Fiona, cu speranţă.

- Nu întotdeauna. Deocamdată, merge; cu asta mă ocup.

Fata n-avea de gând să se lase descurajată.

- Aş da orice ca să fiu ceea ce eşti tu, o actriţă celebră. Într-o zi...

- Într-o zi, poate, interveni maicä-sa, dar nu în seara asta. E timpul ca o anumitä fatä, al cärei nume îmi scapä, sä se ducä în camera ei ca sä înveţe la francezä.

În timp ce Fiona, färä tragere de inimä, îşi strângea revistele şi le ura noapte bunä tuturor, Sarah începu sä explice:

- Învaţă pentru medie, ca să se poată înscrie la universitate, în Anglia, la toamnă. Fiona are o minte foarte agerä, dar uneori e cam distratä.

Jenna înţelese cä, de data asta, *ea* fusese distracţia. Dar nu şi pentru Sam, care privise şi ascultase totul cu un zâmbet räutäcios pe faţă, pentru ca dupä plecarea Fionei sä râdä cu gura pânä la urechi:

- Toatä vorbäria asta despre vedete mi-a iscat cea mai perfectä poftä de somn, spuse el, în timp ce se ridica, îşi ducea ceaşca la chiuvetä şi o säruta pe Sarah de noapte bunä. Ne vedem dimineaţă.

Şi, cu un gest de salut spre Duncan şi o înclinare din cap la adresa Jennei, ieşi.

- Cred cä trag şi eu pe dreapta, spuse Duncan. Aici, în veldt,

se crapă devreme de ziuă. Tu ce zici, Sarah?

Jenna aşteptă, sperând că Sarah avea să mai rămână un timp, pentru a-i ţine companie. După ce dormise, Jenna nu mai era gata să se culce imediat, dar nu voia nici s-o reţină pe Sarah.

- Nu, cred că eu mai stau o vreme, Duncan, îi răspunse ea, cu un sărut.

- Să nu rămâi numai pentru mine, se simţi Jenna datoare să spună.

- Nici o grijă, îi răspunse Duncan, cu o ultimă strângere de mână. Sarah se dă în vânt să stea noaptea la taclale. Problema e că nu are prea des cu *cine* să stea.

După plecarea lui, cele două femei se instalară la masă, cu încă o ceaşcă de cafea.

- Duncan are dreptate, începu Sarah. E plăcut să ai cu cine sta de vorbă. Aici, poţi ajunge să te simţi foarte singur.

- Da, chiar mă întrebam...

Jenna se întrerupse, nedorind să pară indiscretă.

- De ce locuim aici? încheie Sarah în locul ei. Fiindcă, în pofida tuturor, ne place. Duncan şi cu mine am venit aici în safari cu ani în urmă şi n-am mai plecat niciodată. Mă rog, am mai plecat noi, desigur; ne-am întors acasă şi ne-am făcut toate bagajele. Duncan s-a lăsat de meserie - oricum nu-i plăcuse prea mult niciodată - şi am vândut casa şi tot ce nu mai puteam aduce cu noi. Apoi, ne-am dus la avocaţi şi am înfiinţat fundaţia.

- O fundaţie?

- Da, creată cu banii pe care-i moştenise Duncan. El provine dintr-o familie scoţiană foarte bogată şi, sinceră să fiu, niciodată n-a prea ştiut cum să-şi folosească banii. Asta era soluţia ideală. Ne-am dedicat viaţa animalelor, efectiv. Rezervaţia e foarte mare şi, desigur, peste tot pe pământurile noastre vânatul e interzis. E plăcut să ştii că aici, cel puţin, şi în alte locuri ca al nostru din

Africa, viaţa sălbatică e protejată.

- Să ştii că vă admir. Aici, viaţa pare miraculos de elementară; atât de simplă...

- Ei, nu întotdeuna, răspunse Sarah. Într-un fel, e asemenea carierei tale. Multă muncă grea, iar o parte din ea poate fi îngrozitor de monotonă şi, uneori, singuratică. Dar fiecare zi are ceva deosebit; prezintă noi provocări, noi probleme de rezolvat. E un sentiment minunat, când realizăm un obiectiv pe care singuri ni l-am impus.

Jenna tăcu, gândindu-se că singurul scop pe care-l avusese ea vreodată, cel pe care îl urmărea şi acum, era acela de a-şi găsi tatăl.

- Tatăl meu venea des în vizită pe-aici? întrebă ea.

- A venit de mai multe ori, în timp ce-şi planifica expediţia în Munţii Batari. Am încercat să-l avertizăm asupra pericolului. Este o regiune foarte izolată, în unele zone aproape neexploratä, dar datăl tău era hotărât.

- Ştiu. Putea fi un om foarte încăpăţânat.

- Părea convins că oraşul lui pierdut se afla în Batari şi exista în realitate.

- Crezi că acel Zaphir există?

Jenna încercase să pună întrebarea într-o doară, deşi pentru ea răspunsul era foarte important. Avea nevoie să valideze convingerile tatălui ei.

- Nu cred că părerea mea are vreo importanţă. Tatăl tău credea în oraşul acela, la fel ca mulţi africani.

- Într-adevăr?

Era pentru prima oară când cineva vorbea serios cu Jenna despre Zaphir.

- A, cum să nu, însă cu excepţia tribului Ngesi, nimeni nu se apropie de Batari. Şi până şi Ngesii locuiesc pe cealaltă parte a

muntelui. Ei cred cä Zaphirul e populat de spirite rele.

- Spirite rele?

- Unii dintre bätrânii tribului spun cä spiritele au cauzat moartea tatälui täu.

- Dar tu ce crezi cä s-a întâmplat?

- O, Jenna, fäcu Sarah, cu tristeţe. Nu cred cä va şti cineva vreodatä. Sunt posibile atâtea lucruri - braconieri, säteni nemulţumiţi, şamani obsedaţi de frica duhurilor rele, pânä şi oamenii implicaţi în disputele de la graniţä, traficanţii de arme pe care încearcä sä-i elimine primul ministru Bundo.

Clätinä din cap.

- Numai cä nu-mi pot da seama ce motiv ar fi avut sä-i facä ceva tatälui täu.

- Fii sigurä cä nici eu nu înţeleg de ce ar fi vrut cineva sä-i facä vreun räu.

- Africa poate fi o regiune foarte enigmaticä. Vei afla asta când ajungi în Batari, dar o sä ai nevoie de un ghid bun. Dacä existä cineva care sä se poatä duce pânä acolo şi înapoi nevätämatä, Sam Malock e omul.

- Nu-l entuziasmeazä prea mult gândul de a mä lua cu el.

- Cred cä e doar prudent din cauza pericolelor. Sam e foarte profesionist.

Îşi terminarä cafeaua şi, în timp ce-şi spälau ceştile la chiuvetä, Sarah continuä:

- Chiar de-atunci, de prima oarä când a venit aici, acum şase ani, am simţit cä Sam avea un soi de profesionism necunoscut celor mai mulţi dintre vânätorii şi cäläuzele din zonä. Pur şi simplu pärea sä ştie, instinctiv, ce era de fäcut. Asta l-a impresionat foarte mult pe Duncan.

- Da, este un om foarte impresionant, confirmä Jenna, dar poate fi şi destul de... dificil.

Sarah râse:

- Sunt convinsă că doar pare să fie aşa; de fapt, uneori cred că *încearcă* să fie, dar are şi Sam zonele lui sensibile. Una dintre ele e fiica mea.

- Eu aş crede că e vorba de toată familia voastră, comentă Jenna.

- Da, am bucuria să spun că suntem prietenii lui.

Sarah tăcu un moment, înainte de a adăuga:

- Presupun că acea carapace protectoare pe care i-ai văzut-o are legătură, probabil, cu necazurile lui de-acasă, din State.

- Despre asta nu ştiu nimic, răspunse Jenna, încercând să nu pară prea curioasă, cu speranţa că Sarah avea să-i explice.

- Ei, nici eu nu sunt sigură ce s-a întâmplat exact - probleme de afaceri, cred. Şi-a pierdut slujba, iar soţia l-a părăsit. Totul a însemnat o mare decepţie pentru Sam, aşa că a venit aici.

- Nu ştii ce anume s-a întâmplat?

- Nu, dar indiferent despre ce era vorba, Sam e nevinovat de toate acuzaţiile.

- Acuzaţii? repetă Jenna, însă expresia de pe faţa lui Sarah o înştiinţă că n-avea să mai scoată nici o vorbă despre Sam, ba chiar considera că deja spusese prea multe.

Capitolul 5

Zorii zilei tocmai se iveau peste veldt, în timp ce Sam şi Fiona goneau cu caii prin iarba înaltă. Marea de fire galbene era spuzită în trandafiriu de soarele care räsärea, iar cei doi traserä de cäpestre în acelaşi timp, pentru a privi aurora. Caii tropäiau din copite şi se cabrau, dornici sä-şi reia alergarea, dar Fiona şi Sam aveau alte intenţii. De peste şase ani, acesta era modul lor de a-şi începe zilele, ori de câte ori Sam venea în vizitä.

- Prima oarä când am venit aici împreunä, eu eram prea micä pentru a mä urca în şa färä sä mä urc pe-o ladä, spuse Fiona. Mai ţii minte?

- Sigur cä ţin minte. Ai zbierat ca din gurä de şarpe, când am încercat sä te-ajut. "Pot şi singurä, Sam!" N-am sä uit niciodatä ce muträ aveai. Şi parcä mai väd şi-acum cum fluturau codiţele alea în urma ta, când te-ai luat la întrecere cu o girafä, peste veldt.

Fiona râse.

- Şi-acum, uite cum am crescut. S-a zis şi cu codiţele. Dar tot mä mai pricep la curse şi dacä te uiţi în spatele täu, Sam, ai sä vezi o micä turmä de zebre mergând spre est. Vrei sä ne ducem la ele?

- Sunt alături de tine, räspunse Sam, în timp ce-şi îndemnau caii înainte, sä ajungä din urmä turma.

Cälärirä în paralel cu zebrele timp de aproape o orä, înainte de a se îndepärta şi opri, pentru a-şi odihni caii într-o pädurice. Fiona säri la pämânt şi se rezemä de trunchiul unui copac, încä furatä de amintiri.

- Erai destul de necopt pe vremea aia, Sam. Îmi amintesc cä tata a trebuit sä te-nveţe cum sä mânuieşti funia. Eu ţi-am arätat cum sä arunci un lassou.

Sam râse.

- Eram băiat de la oraş, ai uitat? Tu, Fiona, ai crescut aici.

- Ştiu. Mai mult ca sigur, va fi foarte ciudat să las în urmă totul, când voi pleca la şcoală. Aici m-am născut, iar Salindi City e singurul oraş adevărat pe care l-am văzut în viaţa mea. Mi-e greu până şi să-mi imaginez cum va fi la Londra. Crezi că mă va cuprinde dorul de casă?

- Cu siguranţă - pentru un timp. Apoi, vei deveni fată de oraş şi vei uita cu totul de noi.

- Ba n-am să vă uit! strigă ea. Îmi va fi dor de tată lumea. N-am să-mi uit niciodată ferma şi toate animalele.

- Dar noi, oamenii?

- O, şi de voi o să-mi fie dor, şi voi mai veni în vizită din când în când, chiar şi când am să ajung celebră.

Se opri, în aşteptare. Când Sam nu muşcă momeala, Fiona fu nevoită să-i explice:

- Am să mă fac actriţă!

Nici de astă dată nu primi nici un răspuns, dar nu se lăsă descurajată.

- Ce, nu mă vezi pe o scenă? îşi duse ea o mână la ceafă, luând o poziţie provocatoare.

În sfârşit, Sam reacţionă.

- Când ai luat hotărârea asta? Asearä?

- Nu. De multă vreme mă bătea gândul. Încă de când aveam doisprezece ani.

Sam râse.

- Iar acum, ai treisprezece, o tachină el.

- Ştii bine că am şaisprezece, împliniţi, îi aminti Fiona.

- Ei, Fiona, eu să fiu în locul tău, nu m-aş lăsa prea ambalat de musafira voastră.

Fata ridică privirea spre Sam, cu un licăr în ochii ei negri.

- Nu eu sunt aia care se ambalează, răspunse ea, ştrengăreşte.

Încercând să ignore comentariu, Sam îi întinse mâinile pentru a o ajuta să încalece.

- Haide, e timpul să ne-ntoarcem.

- O placi, se vede cu ochiul liber, continuă Fiona, agăţându-se de subiect cu îndărătnicie, în timp ce-şi dezlega calul şi sărea în şa.

Porniră unul lângă altul, Fiona turuind mai departe, tot a propos de Jenna.

- Zău c-o placi, repetă ea; neprimind nici un răspuns, îl întrebă: ştii după ce mi-am dat seama?

- Nu, Fiona.

- Din felul cum te uiţi la ea - sau cum te prefaci că nu te uiţi.

Îi aruncă o privire mândră, pentru a-i arăta că îi descoperise secretul.

Sam nu răspunse, dar ştia că fata avea dreptate. Ochii lui se abătuseră mult prea adesea în direcţia Jennei. Când credea că nu-l observa nimeni, o urmărea, ascultându-i sunetul vocii. Evident, Fiona trebuia să fi observat. dar ceea ce văzuse ea nu era nici jumătate.

Se şi gândise la Jenna; la senzaţia atât de plăcută de a o avea în braţe, la felul cum se topise la pieptul lui ca şi cum i-ar fi fost scris să se afle acolo. În acele momente, uitase despre atacul rinocerului şi era sigur că şi ea uitase.

Dorise mai mult decât orice s-o sărute în clipa aceea, dar nu îndrăznise. Nici acum nu ştia ce anume îl oprise. Frica, poate. Sam Matlock nu se temuse niciodată de nimic, în viaţa lui, dar acum îi era fricä de propriile sale sentimente. Jenna îl făcuse s-o dorească într-un mod cum niciodată nu dorise o femeie. Orice s-ar fi întâmplat în restul călătoriei, Sam nu mai avea nici o putere

s-o controleze.

- Sam, uite! îl smulse din visare vocea emoţionatä a Fionei. Acolo, lângä boscheţi - un pui de gnu.

Sam zäri animalul.

- Probabil s-a pierdut de mama lui. Se întâmplä tot timpul.

Fiona îşi struni calul.

- Nu va fi adoptat de alt animal din turmä, aşa-i, Sam?

- Nu, clätinä el din cap, nu vor face decât sä-l alunge, la fel cum fac acum zebrele alea.

Puiul de gnu, dornic de companie, alerga pe lângä o altä turmä de zebre. Dupä ce nu-l luarä în seamä o vreme, animalele îl izgonirä, iar micul gnu reveni la locul säu, izolat lângä tufişul spinos.

- Of, Sam, trebuie sä facem ceva, exclamä Fiona. Nu-l putem läsa sä moarä.

- În fiecare an se nasc un sfer de milion de antilope gnu şi nu pot fi salvate toate, pânä la ultima. Träieşti în Africa de suficient timp ca sä ştii asta.

- Ei bine, ceea ce ştiu şi ceea ce simt sunt douä lucruri diferite, replicä Fiona, aruncându-şi capul într-un mod care-i aminti lui Sam de vremurile codiţelor. Încäpäţânarea ei, însä, nu dädu nici un rezultat. Sam dädu pinteni calului, fäcându-i semn Fionei sä-l urmeze.

Fata mai avea încä un truc în arsenal. Ochii începurä sä i se umple de lacrimi mari.

- Te rog, Sam. Te rog.

Lacrimile pornirä sä se prelingä în jos pe obraji.

- Nu putem face nimic?

- Tatälui täu n-o sä-i placä, Fiona, mai încercä el.

- Ba n-o sä se supere deloc, Sam. Ce conteazä, încä un gnu, acolo? Îl vom ţine doar pânä creşte destul de mare ca sä se

întoarcă în turmă.

- Aşa spui mereu, Fiona. Jumătate din animalele de la fermă au devenit favoritele tale.

Fetei continuau să-i şiroiască lacrimile.

- În regulă, se înduplecă el, dacă promiţi ca pe ästa să-l laşi în spate. Nu-l räsfăţa; lasă-l să rămână sălbatic.

- Îţi promit, Sam.

Sam desprinse colacul de frânghie de la oblâncul şeii, dădu pinteni calului şi porni spre arbust, formând deasupra capului un laţ care se rotea lent. Lassoul pluti prin aer şi se aşezä uşurel pe după gâtul antilopei, iar micul grup, după un oarecare efort, porni spre fermă, Sam şi Fiona pe cai, cu puiul de gnu ce încä se mai împotrivea tras în urma lor.

Jenna tocmai ieşise din casä şi se îndrepta spre ţarcurile animalelor, când väzu norul de praf la orizont. Punându-şi mâna streaşinä la ochi, îl privi apropiindu-se, recunoscându-i în sfârşit pe Sam şi Fiona şi zâmbind când väzu ce aveau la capätul funiei.

- Încä un animal pentru menajerie? întrebä ea, când intrarä pe porţile fermei.

- Fiona a fost cu ideea, replicä Sam, särind jos de pe cal. Trase antilopa gnu spre gard, läsä jos şipcile şi îi dädu drumul. Poftim, du-te la ceilalţi din neamul täu pe care a reuşit sä-i colecţioneze Fiona, mai spuse el, dându-i animalului o palmä pe crupä.

Se uitarä cum puiul de gnu alerga încoace şi-ncolo, adaptându-se la acel spaţiu nou, pentru ca în cele din urmä sä se apropie de altul dintr-ai lui.

- N-am decât trei gnu, spuse Fiona, räspunzând la acuzaţia lui Sam, iar unul dintre ei nu se va mai putea întoarce niciodatä în sälbäticie.

- Şi ceilalţi? întrebä Sam, în timp ce mergea de-a lungul gardului, privindu-l pe puiul de gnu cum fäcea cunoştinţä.

- A, nu mä va deranja sä-i väd liberi, zäu cä nu, Sam.

Apoi, Fiona se întoarse spre Jenna.

- El încä mä mai crede un copil, când e vorba de animale, dar de fapt înţeleg cu adevärat cä locul lor e în sälbäticie - atâta vreme cât sunt destul de sänätoase ca sä reziste acolo. Haide, îi fäcu ea un semn, te duc la ţarcurile separate, ca sä ţi-i arät pe Tommy-ii noştri. Sunt aproape gata sä le däm drumul.

- Pânä acum, îţi place ziua la ranch? se interesä Sam, în timp ce o urmau pe Fiona.

- Foarte mult. Sarah şi cu mine am luat un mic dejun copios, dupä ce Duncan a plecat cu nişte oficialităţi de la departamentul guvernului pentru conservarea vieţii în sälbäticie. Pe urmä, i-am dat de mâncare puiului de leopard - adicä, Sam l-a hränit, iar eu m-am uitat.

- Nu-i aşa cä-i foarte dulce? se întoarse Fiona spre ea, explicativ. Atâta doar cä devine prea prietenos când se joacä.

Jenna râse.

- Nu cred cä mi-ar pläcea sä mä *joc* cu el.

Se apropiarä de un ţarc, iar Fiona spuse cu mândrie:

- Uite-i şi pe Tommy-ii noştri. Amândoi au fost schilodiţi grav de un leu, iar acum sunt aproape gata sä fie eliberaţi.

- Tommy? întrebä Jenna.

- Da, îi explicä Sam. Asta-i porecla gazelei Thompson. Nu le atinge, o povăţui el, tocmai când Jenna întindea mâna spre gâtul cafeniu al unuia dintre micile animale cu coarne.

- De ce nu pot sä le mângâi?

- Duncan vrea sä se teamä în continuare de om, astfel încât, la trecerea unei turme, sä le poatä introduce în ea, unde sä se adapteze, färä a rämâne dependente de noi.

- Ştiu, îi spuse Fiona Jennei, când o văzu privind cu jind la micile gazele. Sunt pur şi simplu adorabile, cu dunga lor neagră drägälaşä şi ochii äia mari cât toate zilele. E o mare tentaţie, dar pânä şi eu am reuşit sä nu le räsfäţ. Sper sä supravieţuiascä în lume, mai spuse ea, cu puţinä tristeţe.

- Ei bine, dacä nu reuşesc, nu-ţi rämâne decât sä dai vina pe legea junglei, Fiona, replicä Sam. Nu toate animalele îşi vor completa ciclul de viaţä aici, în Africa.

- La fel îmi spune şi tata, de-o sutä de ori pe zi, räspunse Fiona; porni cu pasul uşor sältat, încercând sä-şi ridice moralul. Ei, acum am sä-ţi arät trei animalele care sunt sigurä cä vor supravieţui, fiindcä le vom ţine aici pânä la sfârşitul vieţii. Asta-i surpriza despre care îţi vorbeam, Sam, adäugä ea, luând-o înainte. Şi n-ai cum sä ghiceşti ce-i cu ele.

În timp ce Fiona deschidea uşa, mama ei o strigä din casä. Fata inträ gräbitä în hambar, sperând sä n-o fi väzut.

- Iatä-le, anunţä ea, comorile mele.

Într-o cuşcä mare se aflau trei pui de leopard cheetah.

- Sunt albi! exclamä Jenna. N-am mai väzut niciodatä un cheetah alb.

- Puţini oameni au väzut, confirmä Sam. De unde Dumnezeu aţi fäcut rost de ei?

- Tata şi câţiva oameni de-ai lui i-au gäsit la poalele Munţilor Batari şi i-au adus pânä acasä. Le-a fost foarte greu, fiindcä nu aveau cuşti la ei, iar bebeluşii äştia sunt extrem de activi. Poţi sä-i mângâi, Jenna, îi dädu ea voie, aplecându-se în cuşcä sä ridice unul dintre leoparzi. Sunt mult mai mici decât leopardul cäruia i-ai dat de mâncare azi dimineaţä. Şi mult mai blânzi.

Jenna mângâie capul alb.

- Au ochi albaştri, constatä ea.

- Ştiu. Nu-i aşa cä-s nişte scumpi? Albinoşi adeväraţi.

- Aratä atât de sänätoşi. Când mai cresc, de ce nu se pot întoarce în sälbäticie, ca gazelele? întrebä Jenna.

- Sunt nişte inadaptaţi, sträini de lumea lor, räspunse Sam; stätea rezemat de cuşcä, arätând mai chipeş şi mai gânditor decât de obicei. Şi-au pierdut coloraţia de protecţie. Restul haitei i-ar alunga, şi ar deveni ţinte uşoare pentru animalele de pradä.

Comentariul lui Sam despre sträini îi reaminti Jennei propriile sale cuvinte, pe care i le spusese primului ministru despre tatäl ei. Carl Logan fusese întotdeauna un inadaptat. Oare aşa se considera şi Sam pe sine însuşi? se întrebä ea.

- Probabil cä mama a fost omorâtä, ca sä-l împodobeascä pe cine ştie ce tämäduitor tribal.

- Îngrozitor, remarcä Jenna, încercând sä nu se gândeascä la propria ei hainä de blanä.

Puiul de cheetah se târâse peste umärul Fionei. Fata ridicä mâinile şi îl puse în braţele Jennei. Chipul lui aräta ca o micä päpädie, cu câte o fermecätoare dungä închisä pe fiecare obraz. Blana era mai pufoasä decât se aşteptase, aproape ca a unei pisici cu pär scurt. Jenna se simţea fermecatä.

- Reacţioneazä exact ca o pisicä, observä ea.

- Nici nu e altceva - o pisicä mai mare, confirmä Sam, întinzând mâna sä mângâie leopardul sub bärbie. Ascultä-l cum toarce.

Sam stätea lângä Jenna, privind micul cheetah ghemuit în braţele ei, cu ochii închişi. Mâna lui continuä sä-i scarpine bärbia, frecându-se de braţul Jennei la fiecare mişcare.

- Ştiam eu c-aveau sä-ţi placä leoparzii mei! exclamä Fiona. Poţi sä te joci cu ei cât ai chef, dar eu trebuie sä-mi termin treburile. Cred cä am auzit-o pe mama strigându-mä.

Sam râse:

- Da, şi eu cred.

Fiona ieşi din hambar, închizând uşa în urma ei. Raze de soare se strecurau prin spaţiile dintre scânduri, iar Sam observă cum străluceau în părul Jennei. Îşi retrase mâna şi o privi cum mângâia puiul adormit. În sfârşit, i-l luă din braţe, îl puse la loc în cuşcă şi închise uşa. Animalul dormi mai departe, fără să-i ia în seamă pe cei doi fraţi ai săi, care se rostogoliră deasupra.

- Chiar vor rămâne aici, la fermă?

Sam dădu din cap:

- O parte din teren constă într-un parc natural. E foarte bine protejat.

Îi răspunsese la întrebare, dar în realitate nu se gândea la puii de cheetah. În timp ce Jenna privea animalele care se jucau în cuşcă, lumina soarelui îşi schimbă unghiul, scăldându-i faţa, definindu-i unghiul accentuat al pometilor înalţi. Jenna miji puţin pleoapele, îngustându-şi ochii de un albastru intens, dar nu se retrase din luminä.

- Au atât de multe responsabilităţi, murmură ea, continuând să privească puii de cheetah, dar cu gândul la familia McKenzie.

- E viaţa pe care şi-au ales-o, răspunse Sam, fără a-şi lua ochii de la ea.

- Atât de departe de civilizaţie, atât de singuri.

În timp ce rostea acele cuvinte, Jenna îşi dădu seama că nu se referea la ei aşa cum ar fi făcut-o cu o zi în urmă. Acum, gândul la familia McKenzie acolo, în sălbăticie, singuri, iubindu-se unii pe alţii şi viaţa pe care şi-o aleseserä, nu i se mai părea atât de ciudat.

- Îi admiri mult, nu-i aşa? îl întrebă.

- Într-adevär. Le admir loialitatea, devotamentul şi consecvenţa.

Aceste cuvinte erau atât de necaracteristice pentru el, încât Jenna ridică privirea, surprinsă. Dacă Sam avea asemenea

sentimente - iar Sarah aproape o convinsese că le avea - nu-i stătea în fire să le exprime.

- N-am ştiut că eşti sentimental, spuse ea, încet.

Sam păru să se crispeze puţin. Apoi se destinse din nou, răspunzând:

- Sunt multe pe care nu le ştii despre mine.

- Îmi dau seama.

Se gândea la ceea ce-i spusese Sarah - şi la ce rămăsese nerostit - dar îi scăpa mai mult decât faptele din viaţa lui Sam; nu reuşea să perceapă nici sentimentele care îi dirijau viaţa.

- Aş dori să aflu mai multe, spuse ea, după care, dându-şi seama de îndrăzneala propriilor ei cuvinte, adăugă: dacă vom călători împreună câteva săptămâni de-acum încolo, ne-ar putea fi mai uşor s-o facem ca prieteni.

Când Sam nu răspunse, continuând doar s-o privească, Jenna adăugă:

- Ştiu că până acum ţi-am creat probleme - fugind de rägetul leului, fiind urmăritä de un rinocer. M-am simţit atât de prost, atunci când cu leul - şi cu rinocerul, dacă e vorba pe-aşa; ar fi trebuit să fiu mai atentă. Dar îmi dau toatä silinţa.

În timp ce ea îi vorbea, Sam nu făcea decât s-o privească. Ochii ei mari şi expresivi erau serioşi, iar el înţelegea perfect cum puteau să ilumineze o apariţie pe ecranul televizoarelor. Nu îl impresionau prea mult actriţele, nu ştia nimic despre meseria lor, dar era sigur că ochii aceia puteau exprima toate genurile de emoţie.

Acum lumina o învăluise complet, făcându-i toate träsäturile să strălucească. Avea o gurä perfect formatä, cu buze pline, expresive. De fapt, nimic la ea nu era imperfect. Remarcase acest fapt în momentul când Jenna intrase în barul Hotelului King George. Atunci, nu se gândise nici o clipä că avea

să o ia cu el într-un safari. Aşa ceva ar fi fost ultimul lucru pe care să-l plănuiască, dar cât de puţin fusese de fapt plănuit, în viaţa lui din ultimii ani? Cu siguranţă, nu intenţionase nici s-o sfârşească aici, în Africa de Est.

Sam îşi amintea cât de pătimaşă fusese Jenna când îşi exprimase rugămintea faţă de primul ministru. Atunci, crezuse că juca un rol, dar acum ştia că fusese realitatea. Avea emoţii, profunde şi intense, şi n-o deranja cu nimic să şi le arate. Sam o admira pentru asta. Îşi dorea să fi putut canaliza el acea pasiune.

Iar acum, în timp ce Jenna îi vorbea despre diversele ei boroboaţe din timpul călătoriei, nu se mai putea gândi decât la cât de mult o dorea. Se întreba ce-ar fi făcut dacă o atingea, dacă-i punea mâna pe linia gingaşă a obrazului sau îi mângâia curba linä a bärbiei. Fascinat, privea lumina revärsându-se peste ea, căutând toate ascunzişurile, adânciturile de la baza gâtului şi de dupä ureche, locurile delicate pe care tânjea să le atingä, să le exploreze cu vârfurile degetelor - cu buzele.

Iar în clipa urmätoare îl atingea ea, cu mâna rezematä pe braţul lui, caldä şi puternicä, în timp ce vorbea. Cuvintele-i erau la fel de sincere ca atingerea, dar Sam nu mai auzea ceea ce spunea, pentru cä era prea plin de imaginea ei. Îi făcea capul să se învârteascä. Îşi amintea mirosul ei de prima oarä când se întâlniserä şi, apoi, de la fiecare ocazie. Întotdeauna şi pentru totdeauna, avea sä-l asocieze cu Jenna. Era proaspät şi viu, parfumul ideal pentru ea.

- Aşa cä-ţi promit, Sam, niciodatä n-am sä mai fiu o problemä.

Şi-şi strânse buzele într-o linie fermä, hotärâtä, făcându-şi să nu-şi dorească nimic mai mult decât să i le särute. Un moment, rämaserä suspendaţi în timp, iar apoi, cu o mişcare ce părea să se fi desfăşurat cu încetinitorul, Sam întinde mâna şi îi

atinse părul, îngropându-şi degetele în şuviţele dese şi bogate. Pe faţa ei se aşternu o expresie surprinsă, care apoi dispäru. Sam îi atinse cu buzele părul blond, mätäsos, ţinându-l o clipä lipit de chipul lui.

În cuşcä, unul dintre puii de cheetah mârâi, în timp ce se zbenguia cu fratele lui, dându-se peste cap. Jenna zâmbi, dar nu întoarse capul spre cuşcä. Ochii îi stäteau aţintiţi asupra lui Sam, în timp ce mâna sa îi cuprindea talia. Era îmbräcatä cu blugi şi o cämaşä largä de bumbac. Sam îşi strecurä mâinile pe sub cämaşä, atingându-i pielea finä ca satinul, şi o trase mai aproape.

Inima Jennei bätea cu tot atâta furie ca în veldt, cu o zi în urmä, când alergase spre copac, dar acum nu mai simţea nici un strop de fricä, numai neräbdare, în timp ce Sam o cuprindea cu braţele, iar ea îşi simţea sânii apäsându-i pieptul tare. Îi simţea bätäile încete şi statornice ale inimii, \i auzea respiraţia accelerându-se. Mâinile lui i se plimbau pe spinare, în sus şi-n jos, strângând-o lângä trupul säu încordat. Îi aşteptä dornicä särutul, când chipul lui se apropie, pânä când buzele ajunserä la un milimetru de ale ei.

În sfârşit, sosi şi momentul când gura lui o atinse pe a sa, caldä, puternicä, poruncitoare. Îi räspunse total, deschizându-şi buzele sub ale lui. Mâinile Jennei, care stätuserä pe lângä trup, jinduind sä-l cuprindä dar şoväitoare, erau acum cât se poate de sigure, când şi le petrecu pe dupä spatele lui şi simţi în sfârşit muşchii unduindu-se sub cämaşa de bumbac.

Jenna auzea puii de cheetah la joacä şi ştia cä se aflau chiar alături, în cuşcä, la doar câţiva paşi distanţä. Mârâielile lor päreau sä devinä tot mai slabe, stingându-se apoi complet, ca şi cum ea şi Sam ar fi fost dintr-o datä transportaţi într-o altä lume, unde erau complet singuri. Nu mai auzea nimic altceva decât bätäile inimii lui Sam lipitä de a ei şi respiraţia lui unitä cu a ei, în timp ce

se särutau. În josul stomacului începea să i se räspândească o senzaţie de cäldurä, difuzându-i-se prin tot trupul până când îşi simţi venele cântând de nevoia lui.

O säruta profund, complet, iar când se despärţirä o privi un lung rästimp, după care din nou îi luä buzele în stäpânire. Picioarele Jennei începeau sä-şi piardä puterea şi se agäţä de el sä nu cadä, în timp ce Sam îşi strecura limba printre buzele ei. Îi gäsea ascunzätorile umede ale gurii, sondând, explorând, delectând-o în timp ce ea îşi înfăşura degetele cu pärul lui des şi-i trägea chipul şi mai aproape, tot mai aproape de al ei.

În sfârşit, tocmai când credea cä plämânii aveau sä-i plesneascä şi inima sä-i explodeze, buzele se despärţirä de ale ei, iar Jenna îşi trase respiraţia, ascunzându-şi faţa în umärul lui. Sunetele micilor leoparzi îi revenirä în auz şi simţi cä se reîntorcea la realitate. Însä continua sä tremure, inima îi bätea cu aceeaşi putere, iar fantezia încä nu se separase complet de realitate. Särutul fusese pe cât de neaşteptat, pe atâta de pustiitor. Avea nevoie de puţin mai mult timp ca sä treacä peste el.

Sam îi läsä timpul necesar, nevorbind nimic o vreme, numai ţinând-o tandru dar ferm la pieptul lui, până când respiraţia îi redeveni mai normalä. Într-un târziu, toate furä iaräşi limpezi - hambarul, razele de soare printre stinghii, puii de cheetah culcaţi în cuşca lor, epuizaţi.

- Jenna, spuse el cu un glas foarte scäzut, dar calm şi sigur, cred cä ästa nu va fi decât începutul.

Jenna nu-i räspunse, deşi ştia cä spunea adevärul.

Ieşirä în lumina puternicä a soarelui, unde furä salutaţi imediat de strigätele Fionei. Fata introdusese zebra cu trei picioare în acelaşi ţarc cu puiul de gnu, iar cele douä animale se

împrieteniserä la cataramä.

- S-ar putea sä n-avem încotro şi sä ţinem antilopa, declarä ea cu convingere.

Jenna şi Sam se oprirä lângä gard, privind cele douä animale împerecheate în chip atât de straniu; din când în când, însä, Sam întâlnea privirea Jennei sau o atingea uşurel pe braţ, fiind räsplätit cu o undä de surâs.

Fiona, în lumea ei animalä, färä a şti cä în scurtul rästimp cât îi läsase pe Jenna şi Sam în hambar se schimbase ceva, continua sä turuie.

- Cimpanzeul e puţin cam gelos, bineînţeles, dar o sä treacä el şi peste asta. Şi-n plus, adäugä, luând mâna cimpanzeului bandajat, de fapt oamenii îi plac mai mult decât animalele. Sä vä fac cunoştinţä. Sam şi Jenna, dumnealui este Domnul Magoo. Întinde-i m\na, îi şopti ea Jennei, care se supuse, pentru ca Domnul Maggo sä-i räspundä cu un gest apropiat de o strângere a mâinii.

Solemn, Sam îi urmä exemplul, dar de cum eliberä mâna cimpanzeului, Domnul o apucä iaräşi pe a Jennei.

- Cred cä te place, comentä Fiona.

- E aşa de blând...

Jennei nu-i venea sä creadä cä acel cimpanzei träise vreodatä în sälbäticie.

- Îl avem de mult. Avea braţul stâng aproape smuls, într-o luptä cu alt animal - n-am aflat niciodatä ce anume fusese. Doctorul a venit cu elicopterul la rezervaţie, special pentru Domnul Magoo. L-a operat şi i-a salvat braţul, dar Domnul Magoo nu se va mai cäţära niciodatä la fel ca restul cimpanzeilor. A stat mult timp în gips, iar acum are bandaje şi o tijä. În perioada convalescenţei, s-a împrietenit cu oamenii. Aşa sunt companzeii, adäugä ea, pe cel mai firesc ton.

- Ei, e clar că Jenna i-a câştigat simpatia, observă Sam, în timp ce se îndreptau spre casă. Azi s-a ales cu doi admiratori devotaţi, mai spuse el, aruncând o privire deliberată în direcţia ei, ceea ce o făcu să roşească vizibil.

Fiona, luând-o în faţa lor, răspunse:

- Ştiu. Şi puiul de cheetah e un mare fan.

- Uitasem de cheetah, replică Sam încet, numai pentru urechile Jennei. Cu el, suntem trei.

Auzirä elicopterul cu mult timp înainte de a-l vedea. Cina tocmai luase sfârşit şi toţi cei trei membri ai familiei McKenzie, împreunä cu Jenna şi Sam, stäteau pe veranda din faţă, când primele sunete slabe de motor sträpunserä väzduhul nopţii. Când zgomotul crescu, ieşirä pe câmp, în aşteptare.

- Mä întreb cine o fi? exclamä Fiona, emoţionatä.

- Nu ştiu, räspunse tatäl ei. Doctorul nu trebuia sä vinä pânä säptämâna viitoare.

- Sper sä nu fie vreun plicticos de funcţionar de la guvern, spuse Fiona, în timp ce elicopterul apärea la vedere, coborând, pentru a trece peste fermä înainte de a se întoarce sä staţioneze deasupra lor.

- Nu-i nici un plicticos de funcţionar, observä ea încântatä. Pariez cä e Eric. Numai el zboarä aşa.

Elicopterul aterizä pe câmpie şi aşteptarä în curentul de aer pânä când i se deschise sasul.

- *Este* Eric! strigä Fiona, alergându-i în întâmpinare.

- Am adus şampanie, anunţä Eric, şi încä mai e atât de rece încât îi putem da drumul la bairam!

În timp ce reveneau spre casä, Eric le explicä motivul vizitei:

- Aveam ceva timp liber şi m-am gândit cä, de vreme ce n-am mai fost pe-aici de-o bunä bucatä de vreme, aş face o vizitä în

rezervaţie. În plus, am ceva de vorbit cu partenerul meu aci de faţă.

Un moment, Jenna observă o expresie îngrijorată pe chipul lui Sam şi-şi dădu seama că acesta nu se aşteptase să-l revadă pe Eric în timpul expediţiei. Cu siguranţă, nu părea la fel de încântat ca şi ceilalţi, şi mai ales ca Fiona, care întotdeauna era gata să primească încă un oaspete.

- Haideţi ca-n seara asta să dansăm! propuse ea, cu însufleţire.

- Ce vom folosi în loc de orchestră? se interesă Eric.

- Pickupul meu, fraiere!

Muzicii de pe discuri i se adăugară ritmuri de tamtam cântate la tobe de unul dintre servitorii fermei McKenzie şi de Abdullah, plus un instrument asemănător cu o tamburină, pe care-l mânuia tânărul Juma. Toţi ceilalţi lucrători de la ranch, precum şi Ali şi Matope, băteau viguros din palme, pe tactul vechilor discuri ale Fionei.

Amestecul stilurilor de dans era un spectacol nemaipomenit, îşi spuse Jenna, în timp ce dansa cu Eric, care părea să execute ceva asemănător cu o bătută acrobatică, în timp ce ea încerca nişte paşi disco mai recenţi.

- Pare teribil de distractiv, spuse el, încetinind s-o privească. N-am mai văzut niciodată paşii äştia. Aici, în veldt, suntem foarte înapoiaţi, dar sunt dispus să încerc.

Şi încercă, ba bine că nu, reproducând paşii Jennei cu o uşurinţă uluitoare, în pofida staturii lui masive.

- Se ştie că graşii sunt nişte dansatori superbi, preciză el, cu un zâmbet.

Până şi Duncan, care tindea să se poarte ca un fel de scoţian bäţos, se pomeni pe ringul de dans, primind instrucţiuni de la

Jenna. Fiona prinsese imediat secretul paşilor şi se ocupa de lecţiile pentru Sam şi mama ei.

Domnea un asemenea entuziasm încât, nu peste mult, toată lumea dansa cu toată lumea - chiar şi bărbaţii între ei - iar colecţia de discuri ajunsese să se repete de trei ori.

- Mai bine ne-am gândi să spargem petrecerea şi să ne ducem la culcare, propuse Duncan. Sam şi Jenna vor pleca imediat după crăpatul zorilor.

- Încă nu, tată, se rugă Fiona. Mama şi cu mine am copt un tort pentru petrecere şi mai trebuie să-i pun glazura.

- Păi, atunci mişcă-te, fato, o îmboldi tatăl ei.

În mod normal, Sam ar fi fost de aceeaşi părere cu Duncan, dar la vechiul aparat stereo se cânta o baladă, iar el o avea din nou pe Jenna în braţe. O ţinea strâns - de vreme ce oricum dansau cu toţii, nimeni nu observa *cât* de strâns.

- Am ştiut eu că aveam să te ţin din nou în braţe, îi şopti Sam la ureche, dar nu bănuiam că atât de curând.

Jenna se relaxa lângă el, mişcându-se amândoi în ritmul muzicii, cu trupurile conştiente de nevoia apropierii, a contopirii strânse laolaltă.

- Nu sunt sigur c-am să mă mai pot abţine mult timp să te sărut, spuse el.

Fără să-i răspundă, Jenna simţi că roşea. În ziua aceea roşise de multe ori - lucru pe care nu-şi amintea să-l mai fi făcut vreodată în viaţa ei.

Era conştientă de repeziciunea cu care, după acel singur sărut, sentimentele ei faţă de Sam se preschimbaseră din antipatie în fascinaţie, pe când ale lui trecuseră de la desconsideraţie la tandreţe. Nu putea decât să spere că, odată ce porneau iarăşi prin veldt, avea să rămână astfel, blând şi atent, fără a redeveni individul dispreţuitor care o călăuzise în primele

două zile.

Dansul se oprise, când Fiona şi Sarah aduserä tortul, şi cu toţii se prävälirä în diverse locuri din hambar, ca sä se destindä. Dar, dupä ce desertul fu consumat, toatä lumea era gata sä danseze din nou, chiar şi Eric, care se trântise pe un balot de fân în colţ, lângä şampanie. Ştergându-se de firimituri, porni spre ringul de dans şi îi întinse Jennei mâna.

- Lasä-mä câteva minute, clätinä ea din cap. Am nevoie de-o gurä de aer curat.

O altä mânä - a Domnului Magoo - o apucä pe a ei şi o conduse afarä din hambar, pornind spre ţarcul zebrei. În timp ce o trägea de mânä, cimpanzeul boscorodea zgomotos, dar Jenna refuzä sä se mai clintească.

- Nu, spuse ea, acolo nu mä duc. Dacä vrei sä-i faci o vizitä zebrei, mergi färä mine.

În sfârşit, cimpanzeul îi dädu drumul şi trecu pe sub gard, spre zebrä. Neluând în seamä puiul de gnu care dormea cu picioarele slabe strânse sub burta plinä, Domnul Magoo säri în spinarea värgatä a prietenei sale pe cu o agilitate uimitoare, avându-i în vedere handicapul.

Jenna zâmbi şi se întoarse înapoi spre hambar. în acel moment, auzi glasurile care pluteau spre ea. Abia putea distinge siluetele lui Eric şi Sam, în lumina slabä ce ieşea prin uşa hambarului. Era cât pe ce sä li se aläture, când un lucru spus de Eric o fäcu sä se opreascä.

- E o acoperire excelentä pentru tine, Sam. Ţi-am spus-o din prima.

Jenna simţi cä se încrunta. Era posibil ca despre ea sä vorbească?

- Eu credeam c-ai venit s-o iei înapoi, spuse Sam.

- Ba pe naiba, fu räspunsul lui Eric.

Ştia cä ar fi trebuit sä päşeascä înainte, ca s-o vadä, dar acum trebuia sä audä şi restul. Despre *ea* vorbeau, iar tonul lui Sam părea rece, la fel de rece ca în momentul plecării.

- Haide, zi cum merge.

- Nu merge nicicum, replicä Sam, decât poate înapoi la Salindi. E cea mai tâmpitä idee. Ţi-am spus - şi i-am spus şi lui - încä de la început.

Jenna se încruntä din nou, mai nedumeritä ca oricând. Cärui "lui" îi spusese Sam - şi ce anume?

- Nu mai fi aşa de scorţos, Sam. Pune-mä doar la curent. Aţi vorbit despre moşu'? A gäsit el ceva în munţi - ceva care i-ar fi putut cauza moartea?

- Numai ca sä mä întrebi de asta ai fäcut atâta drum pân-aici?

- Trebuie sä ştim, Sam. Da' nu numai de-asta am venit. Voiam sä fiu sigur cä n-o rasoleşti. N-ar trebui sä-ţi fie prea greu sä te vâri pe sub pielea ei şi sä afli ce ştie, ce i-o fi putut spune taicä-säu. N-ai ajuns s-o placi niţeluş, pân-acu'?

- Nu, räspunse Sam.

Jenna nu putea înţelege de ce minţea. Sau... oare *chiar* minţea?

- Ei bine, pentru mine aratä mai mişto decât în oraş, are aşa, un fel de aurä în jurul ei. Mai mult ca sigur c-aş face bucuros schimb de locuri cu tine.

- Atunci, ia-o înapoi la Salindi, replicä Sam.

Simţi cä-i îngheţa sângele în vene.

- Nnţ. Locul ei e aici, cu tine. Trebuie sä afläm toatä povestea, aşa cä fä bine şi cascä ochii şi urechile. Dacä treaba asta iese ca lumea, o sä ne putem räscumpära toate päcatele. Ţi-ar plăcea, nu? Nu asta speräm amândoi?

Cei doi porniserä spre partea cealaltä a hambarului, iar

glasurile începeau să li se piardă în noapte. Jenna nu auzi nici un răspuns, dar se temea că ştia replica lui Sam.

Rämase täcutä în întunericul neclintit, cu inima bätându-i şi obrajii aprinşi. Va să zicä, toatä expediţia era o înscenare. Eric voia ca Sam să se folosească de ea, să descopere cât de mult aflase tatäl ei. Despre ce anume? Şi de ce? Indiferent care erau räspunsurile, Sam n-o gäsea de nici o valoare pentru ei. Şi totuşi fäcea, färä tragere de inimä, ceea ce-i sugerase Eric. Särutul din acea dimineaţä o dovedea.

Jenna se rezemä de gard, cäutând în adâncul ei hotärârea care caracterizase începutul cälätoriei. Atunci, nu avusese decât un singur scop: să găsească mormântul tatälui ei. Momentan, Sam Matlock o abätuse dinspre acest ţel, cu särutärile lui. Dar cu asta se terminase. Avea să-şi continue drumul, mai încrezätoare ca oricând. Jenna ridicä bärbia, ca întotdeauna când era sigurä pe ea însäşi, şi porni înapoi spre dans. Însä, chiar şi cu toatä îndârjirea, durerea stäruia.

Capitolul 6

Soarele ardea înăbuşitor, printr-un peisaj neospitalier, în timp ce străbăteau terenul dificil. Munţii care se înălţau în zare nu le ofereau decât o mângâiere prea slabă. Arătau mai mult ostili decât primitori, pe când caravana, încet-încet, îşi croia drum peste hurducături, spre ei - spre Batari şi mormântul lui Carl Logan.

Arşiţa şi împrejurimile posomorâte erau de ajuns pentru a o deprima complet pe Jenna, dar le-ar fi putut face faţă cu zâmbetul pe buze, dacă n-o chinuia amintirea conversaţiei pe care o auzise în noaptea trecută. În timp ce se zguduia cu jeepul, Jenna recapitula fiecare cuvânt, încercând să le găsească un sens. În cele din urmă, renunţă. Indiferent care erau motivele, aceastea n-o puteau decât face să regrete ceea ce se întâmplase între ea şi Sam.

Îşi dorea să fi putut lua înapoi acele sărutări care păruseră să aibă atât de mult înţeles. Când el îi spusese că sărutările nu erau decât începutul, Jenna nu-i răspunsese. Cel puţin, nu avea nici un cuvânt de retractat - ea, cel puţin.

- Te simţi bine?

Ştia că Sam o privea, fără să înţeleagă ce anume o frământa. Dar, când o întrebă, se mulţumi doar să dea din cap afirmativ.

Sam nu se lăsă:

- E ceva cu tine, Jenna. Ce este?

- Nimic, mormăi ea.

În ziua aceea, Sam conducea jeepul şi insistase ca Jenna să stea în faţă, lângă el. La plecare, îi zâmbise şi o luase de mână pentru a o ajuta să se urce în maşină. Ea nu-i răspunsese la zâmbet, şi nici el nu mai surâsese. O privea doar, încruntat de

nedumerire.

- Eşti obositä?

Se părea cä n-avea s-o lase în pace pânä nu primea un räspuns sau altul.

- Da, asta e, cedä ea. Sunt frântä de obosealä.

Poate cä acum ştia şi Sam cum era sä fie ignorat, la fel cum nici el n-o bägase în seamä în prima zi a cälätoriei.

- Vom opri curând, ca sä mânc`m ceva, îi spuse el şi, ţinându-se de cuvânt, anunţä un popas dupä vreo doi, trei kilometri, când ajunserä într-o zonä unde câţiva copaci schilavi ofereau puţinä umbrä.

Îşi mâncarä sandvişurile în täcere. Dupä aceea, Jenna îl ajutä pe Matope sä strângä şi îşi duse ceaşca de ceai departe de ceilalţi, pentru a se aşeza cu spatele la ei, într-un loc cu iarbä, lângä unul dintre copäceii cei trişti.

Totuşi, de Sam nu putea sä scape. Acesta o urmä, cu paşi uşori, sorbind din ceai. Pärea foarte relaxat dar, cu siguranţä, cam nedumerit, când se opri lângä ea, rezemându-se cu un umär de trunchiul copacului, pentru a o privi. Jenna nu spuse nimic; nu vorbi nici el.

Cu toate cä încerca sä nu-l privească, îl väzu cu coada ochiului scoţându-şi päläria şi trecându-şi o mânä prin pärul des, castaniu, înainte de a-şi pune päläria la loc, cam ţanţoş, pe ceafä. Era nedrept, îşi spuse Jenna, ca Sam sä fie atât de chipeş. Avea nasturii de sus ai cämäşii de doc descheiaţi şi îi putea vedea pieptul lat, bronzat, ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie. Cuţitul säu lung stätea într-o teacä, pe şold. Mânecile cämäşii erau suflecate, expunând braţele musculoase care o cuprinseserä cu doar o zi în urmä, iar pe buzele ce-o särutaserä cu atâta patimä avea un zâmbet întrebätor.

Jenna îşi desprinse ochii dintr-acolo. Nu putea nega faptul

că acel om o aträgea la fel de mult ca oricând. De asemenea, nu putea să nege nici ceea ce purta întipărit în memorie - conversaţia pe care o auzise în noaptea trecută.

Sub copac nu era mult mai multă răcoare decât în jeep. Jenna îşi ridică părul unduitor de pe ceafă, pentru a şi-l prinde iarăşi în creştet, dar şuviţele umede îi tot cădeau în jurul feţei.

Sam o privea cu o palpitaţie sâcâitoare care se înteţea înlăuntrul lui, pe când Jenna încerca din nou, färä nici un rezultat, să-şi fixeze părul la spate. Vedea cârlionţii inelându-se în jurul feţei sale şi-şi stäpâni impulsul de a întinde mâna să-i împingă înapoi. Buclele recalcitrante se încäpăţânau să nu räspundă la eforturile ei şi, în cele din urmă, Jenna ridică din umeri, renunţând.

- Va fi mai răcoare când ajungem în munţi, îi spuse el, cel puţin pe înserat şi noaptea.

Jenna nu-i räspunse; nici nu se aşteptase. Indiferent ce o muncea, n-avea de gând să-i spună, dar Sam era hotărât să afle - şi chiar acum, înainte de a porni din nou la drum.

Jenna se rezemase moleşită de trunchiul copacului, läsându-şi părul în dezordine împrejurul feţei. Probabil îşi imagina că arăta neajutoratä, dar Sam gäsea că niciodatä nu fusese mai frumoasä. Nevoia lui se transforma într-o pulsaţie chinuitoare. În noaptea trecută, o dorise; o dorea şi acum.

- Presupun că asta nu e Jenna Chapman cea pe care ar dori s-o vadă admiratorii täi, spuse el, sperând să o atragă măcar într-o oarecare conversaţie.

- Da, se pare că nu e, îi ţinu ea isonul.

Nu ieşise mare lucru, aşa că Sam încercă din nou.

- Cred că filmul de televiziune în care joci are mult succes.

- Suntem pe locul întâi în audienţa pe timp de zi, de câteva stagiuni.

- Mă rog, eu n-am mai fost în State de-o bună bucată de vreme.

- De când? îl întrebă ea, neputându-şi ascunde curiozitatea.

- De şapte ani.

Imediat, se grăbi să pună şi el o întrebare:

- Cum se numeşte personajul pe care-l joci?

- Simone Beauchamp.

- Cum? se încreţiră de veselie ochii lui. S-ar zice că-i franţuzoaică?

- Nu e, nu-şi putu stăpâni Jenna un mic surâs. Nu-i decât un nume de categorie medie, cotidian, în televiziune.

- Dar ea nu e o femeie cotidianä, de categorie medie?

- Nu prea. E model, nimfomanä şi distrugätoare de cäsnicii. Are o mare popularitate printre fani.

La tabärä, oamenii terminaserä de încärcat lucrurile şi îl aşteptau pe Sam.

- N-ar fi cazul sä plecäm? întrebä Jenna.

- Încä nu.

Sam nu era dispus sä abandoneze tocmai acum, când în sfârşit o fäcuse sä vorbeascä. Îi pläcea sä nu prelungeascä peste o jumätate de orä pauzele de masä, dar în acel moment nu timpul îl preocupa.

- Cum ai reuşit sä scapi de la filmäri ca sä faci cälätoria asta?

- Obişnuita soluţie de televonelä: Simone a fost atacatä de un fost iubit distrus de gelozie şi internatä în spital, dupä ce au gäsit-o zäcând în stradä, pe jumätate moartä. E în comä, bineînţeles. Când mä întorc, are sä se vindece ca prin minune şi-şi va continua faptele reprobabile.

- Dupä cum vorbeşti, pari cam dispreţuitoare.

- Se vede? Poate cä sunt - şi cam plicisitä. Cred cä niciodatä n-am avut ambiţii prea mari. Viaţa mi-a oferit mereu toate

ocaziile pe tavä.

Dädu s-o ia din loc, dar Sam îi puse o mânä pe umär, oprind-o.

- Încä nu pleca, îi ceru el.

Jenna îi dädu mâna jos, dar rämase pe loc.

- Ne-aşteaptä oamenii.

- Eu sunt şeful aici, Jenna.

În glasul säu se simţea o asemenea autoritate, încât Jenna ridicä privirea, surprinsä.

- Şi cred cä e cazul sä stäm de vorbä. La început, m-am mirat cä voiai sä faci cälätoria asta, dar cu cât de cunosc mai bine, cu atât îţi înţeleg mai mult hotärârea.

- *Sunt* hotärâtä, recunoscu ea. Fiecare om are un mare vis. Şi tatäl meu l-a avut pe-al lui, iar acum, eu îl am pe al meu. Cred cä i-am moştenit caracterul mai mult decât crezusem.

Ridicä privirea spre ei, iar ochii lui îi susţinurä pe ai ei, cercetätori. Jenna se gräbi sä întrerupä contactul vizual. În jurul feţei sale zumzäia un roi de gâze märunte, iar Sam le alungä.

- Nu plecäm pânä nu-mi spui ce te främântä, Jenna. Ieri te-am särutat şi m-ai särutat şi tu. Azi, nu te mai pot face nici mäcar sä te uiţi la mine.

De pe buzele ei scäpä un mic oftat, înainte de a räspunde:

- Te-am auzit vorbind cu Eric, azi-noapte.

- Deci, asta era. Ce fäceai, trägeai cu urechea?

- Nu cred cä ai vreun drept sä mä acuzi, Sam.

- Mda, se pare cä nu am. Iar tu ai dreptul la o explicaţie.

- Întocmai, räspunse ea, calmä.

Sam le strigä ceva oamenilor, în Swahili.

- Le-am spus sä stea liniştiţi, cä mai rämânem un timp, traduse el, aşezându-se lângä Jenna. Ce doreşti sä ştii?

- Totul. Pentru ce anume vrea Eric sä mä *foloseascä* şi de ce

vrei tu să mă trimiţi înapoi la Salindi City.

- Dă-mi voie să-ţi răspund mai întâi la a doua parte a întrebării, fiindcă e mult mai puţin complicată. De la bun început n-am vrut să vii în călătoria asta, cum bine ştii. E periculos şi nu voiam să fiu împovărat cu o femeie pornită în nu ştiu ce misiune prostească...

- E foarte importantă pentru mine, Sam, îl întrerupse ea, cu tărie. Credeam că ai înţeles asta.

- O înţeleg acum, răspunse el, şi-ţi respect motivele pentru care doreşti să ajungi în Munţii Batari. Dar acum, mai mult decât oricând, aş dori să te pot trimite înapoi.

Văzându-i expresia întrebătoare de pe faţă, Sam încercă să-i explice:

- De când ne-a lăsat Fiona singuri în sfârşit, ieri, cu afurisiţii ăia de cheetah...

Mâna lui îi atinse uşurel o altă şuviţă de păr care scăpase din coc.

- Atunci, între noi s-a schimbat ceva. Din capul locului am simţit că răspundeam de viaţa ta, însă acum, mai mult pentru oricând, nu pot permite să ţi se întâmple nimic, adăugă el, cu glas răguşit.

Jenna simţi că tremura sub privirea lui gravă, dar încă nu putea uita ceea ce auzise.

- Ce vrea Eric de la mine?

Sam se rezemă din nou de copac.

- Lucräm pentru primul ministru, începu el, iar călătoria asta mai are şi alt scop. În orice ţară proaspăt formată există probleme, iar Bundo, oricât e el de popular, are mari dificultăţi cu insurgenţii de la graniţă. E mult mai puternic decât ei, desigur, dar reprezintă o ameninţare serioasă.

- Cu siguranţă, nu se poate ca voi şi oamenii voştri...

Sam clătină din cap, insistent:

- Nu, n-am venit aici ca să luptăm, ci pentru a culege informaţii. Contrabandiştii îi aprovizionează pe rebeli cu arme, iar sarcina mea e să-i localizez, să le găsesc cartierul general, dacă pot, eventual chiar să-i alung. Aşa că asta sper să reuşesc, făcând aceste incursiuni în Batari. De astă dată, Eric a considerat că tu ai fi o bună acoperire. Evident, vrea să facă tot posibilul ca să rămână în graţiile primului ministru; e o afacere profitabilă.

- Tatăl meu în ce fel e implicat?

- Nu cred că e, dar Eric bănuieşte că moartea lui ar putea să aibă legătură cu contrabandiştii de arme; că e posibil să fi văzut ceva.

- Ceva legat într-un fel sau altul cu Zaphirul?

Sam arcui o sprânceană:

- Presupusul oraş pierdut? Sincer, Jenna, eu nu cred că există dar, da, Eric presupunse că ar putea fi o legătură. Mie mi se pare mult prea trasă de păr.

Jenna se întrebă dacă ar fi fost cazul să-i spună lui Sam despre harta pe care i-o trimisese tatăl ei. Dacă da, cu siguranţă, acum era momentul.

- Sam! strigă unul dintre ceilalţi, adăugând ceva în Swahili, cu un gest spre soare.

Sam îi explică Jerry:

- Zice că ar fi timpul să pornim acum, dacă vrem să ajungem la următoarea tabără înainte ca arşiţa să devină insuportabilă, şi are dreptate.

Se ridică şi-i întinse mâna:

- Toate astea au vreun sens pentru tine, Jenna?

- Da, răspunse ea, luându-l de mână, pentru a se ridica lângă el. Acum înţeleg, Sam, şi-ţi promit că n-am să-ţi fac nici un fel de probleme, chiar dacă ştiu că ai prefera să mă expediezi înapoi în

Salindi City.

- Da şi nu, o privi el cu un zâmbet.

Apoi, omul mai strigă încă odată şi momentul se risipi.

În urmätoarele trei ore, fierbinţi şi pline de praf, Sam îi spuse Jennei mai multe despre terenul pe care-l străbäteau în drum spre Batari. Chiar dacä era la fel de cald ca înainte, simpla apropiere a munţilor o făcea pe Jenna sä se simtä mai räcoritä şi, ştiind cä totul era din nou în regulä între ea şi Sam, stätea mai relaxatä. Drumul se îngusta considerabil, pe mäsurä ce se apropiau de poalele munţilor.

- De-acum încolo, drumul va fi destul de incomod.

Jenna râse:

- Nici pânä-acum n-a fost prea luxos.

- Aşteaptä numai. Înainte, am mers pe un drum. De-acum, devine o cärare. Nu peste mult, va fi o potecuţă. Iar pe urmä, ne vom cräi drum prin vegetaţie, făcându-ne singuri loc. Acela e locul unde orice om cu mintea întreagä se întoarce din drum, pornind înapoi spre casä.

Jenna înţelese imediat aluzia.

- Încä-ţi mai pare räu cä m-ai adus aici?

- Räspunsul rämâne da şi nu. Sper numai sä te pot ţine în siguranţă, adäugä el, cu seriozitate.

- N-am sä päţesc nimic, Sam, îi promise.

Sam întinse mâna peste a ei, făcând-o sä roşeascä. Jenna ştia cä Abdullah îi observa de pe bancheta din spate a jeepului, cu puşca pe genunchi şi un rânjet pânä la urechi pe faţă.

Câştigarä timp destul, atâta vreme cât drumul mai era practicabil, şi ajunserä la locul de tabärä tocmai în momentul când Jenna credea cä dogoarea avea s-o doboare. Rosti o mulţumire mutä, când Abdullah strigä ceva, arätând spre un fel

de oazä. Încä un kilometru şi ar fi leşinat, ceea ce nu i-ar fi făcut o impresie prea bunä lui Sam, mai ales din moment ce îi promisese cä n-avea sä-i creeze nici un fel de probleme.

Pe lângä pâlcul de copaci uriaşi curgea un pârâu limpede şi răcoros. Jenna nu dorea nimic mai mult decât sä se arunce în apä, dar Sam îi propuse sä aştepte pânä când oamenii instalau tabära, apoi porni în amonte, spre un loc unde apa se revärsa de pe o falezä, formând un iaz.

- Îţi promit cä te las pe tine sä faci baie prima, îi spuse el Jennei, în timp ce aceasta se präbuşea la umbrä, aşteptând sä-i fie înälţat cortul.

La instrucţiunile lui Sam, îl instalarä mai întâi pe al ei şi-i descärcarä bagajele. Dupä ce gäsi un rând de haine curate, Jenna îşi adunä trusa de cosmetice, säpunul şi prosoapele şi porni în susul apei, pe cärarea arätatä de Sam. Dupä un lung drum, ajunse la eleşteu. Acesta era umbrit de copaci cu coroane joase şi de o ieşiturä stâncoasä. Jenna se opri lângä stânci, îngäduindu-şi un moment de contemplare a împrejurimilor. Se afla într-o oazä, un giuvaer verde la capätul savanei uscate. Copacii erau luxurianţi şi aträgätori; apa pärea adâncä şi limpede, reflectând cerul albastru strälucitor.

Privind în jur, Jenna fu surprinsä sä-l vadä pe Ali cocoţat în vârful stâncilor. Acesta evita cu grijä sä se uite în direcţia ei, dar Jenna era sigurä cä stätea de veghe. Înainte de a pleca din tabärä, declarase cä se ducea sä facä o baie îndelungatä în iaz şi nu-i päsa nici dacä trebuia sä-l împartä cu un aligator şi o familie de hipopotami. Eleşteul era calm şi prin jur nu se zäreau animale, prietenoase sau ostile, dar Sam nu-şi asumase nici un risc. Îl trimisese pe Ali de pazä. Într-un fel, acest lucru o mai liniştea.

Pe lista echipamentelor necesare întocmitä de Sam nu figurase şi un costum de baie, aşa cä nu-i rämânea decât sä se

scalde goală, cu sau fără Ali în apropiere. Jenna trecu în spatele unei stânci, se dezbrăcă, îşi înfăşură trupul cu un prosop şi înaintă până la marginea apei. Aruncând o privire scurtă, spre a se asigura că Ali continua să stea cu spatele la ea, läsă prosopul să cadă şi se aruncă în apă.

După primul şoc, îşi dädu seama că nu era deloc rece, doar abia răcoroasă, dar diferenţa dintre temperatura apei şi cea a aerului înăbuşitor era suficientă pentru a o zgâlţâi zdravän. Imediat ce se obişnui, Jenna îşi întinse membrele şi înotă până în capätul iazului şi înapoi, într-un crawl lent, destins, cu gândul că niciodatä în viaţa ei nu se simţise mai bine, cu apa lunecându-i peste trupul gol, în timp ce-şi relaxa toţi cârceii şi amorţelile călätoriei.

Iar şi iar, Jenna parcurse iazul pe toatä lungimea, simţindu-se tot mai relaxatä cu fiecare mişcare de braţe, convinsä că putea înota astfel la nesfârşit. Dupä câte se părea, Ali ajunsese la concluzia că n-o päştea nici un necaz şi-şi päräsise în sfârşit postul de strajä. Era singurä într-o oazä, goalä, una cu natura, spirit liber desfätându-se în räcoarea undelor.

Întorcându-se pe spate, Jenna îşi întinse braţele în läturi şi se läsä să plutească încântatä, cu ochii închişi, ascultând sunetele din jurul ei - insectele din copaci, clipocitul apei revärsându-se de pe falezä. Valurile îi mângâiau sânii, învolburându-se senzual în jurul sfârcurilor, iar Jenna se abandonä în voia momentului, eliberându-se de orice inhibiţie. Ar fi putut rämâne aşa ore întregi, plutind pe suprafaţa apei, dar ştia că, dacä întârzia prea mult, Sam l-ar fi trimis din nou pe Ali. Färä tragere de inimä, înotä înapoi la marginea eleşteului, unde îşi läsase prosopul şi säpunul, şi stând în apä până la umeri, începu sä-şi spele apäsat părul, şi-l scufundä de câteva ori pentru a se cläti de tot säpunul şi în sfârşit ieşi din apä, învelindu-se în prosop.

Aşezatä comod pe pietre, Jenna îşi scoase trusa cu cosmeticale, rezemä oglinda şi se studie cu atenţie. Ceea ce väzu o surprinse. Cu toate cä pärul era de-a dreptul imposibil, pielea ei nu arätase niciodatä mai bine - uşor bronzatä, cu obrajii înroşiţi - şi avea ochii cât se poate de limpezi. Pesemne cä ceva anume din Africa îi pria, conchise Jenna, întrebându-se dacä nu cumva acel ceva era nu atât regiunea, cât omul cu care o cutreiera.

Aruncându-şi încä o privire, Jenna conchise cä Sam avusese dreptate - nu trebuia sä se fardeze atât de tare. Era nevoitä sä recunoascä faptul cä aräta mult mai bine acum, cu faţa curatä, decât în prima searä, când îşi däduse atâta ostenealä ca sä se machieze - spre marea lui iritare. De-acum încolo, avea sä-şi pästreze naturaleţea. Aici nu existau camere de luat vederi şi, la drept vorbind, camerele nici n-o interesaserä vreodatä mai mult decât altceva.

Avea însä o problemä cu pärul. Plin de bucle încâlcite cärora nici cele mai mari cantităţi de fixativ nu le puteau veni de hac, în fiecare zi îi lua tot mai mult timp pentru a şi-l aranja. Azvârlind din cap, se uitä din nou în oglindä. Pärul fusese semnul ei distinctiv - sau, cel puţin, emblema Simonei Beauchamp. Dar ea nu era Simone, îşi reaminti Jenna, şi dacä putea rezista färä machiaj, putea sä reziste şi färä pär - ori mäcar färä cea mai mare parte a acestuia. Celor de la studiou nu le mai rämânea decât sä-i facä rost de o perucä.

Vârî mâna în punga cu cosmetice, cäutä şi scoase o pereche de foarfeci. Erau mici, pentru pieliţe, nu tocmai visul unui coafor. Le privi un timp, apoi le probä cu o frunzä de pe rämuricä de deasupra şi constatä cä mäcar puteau sä taie. Trebuia doar sä-ncerce sä se tundä şuviţä cu şuviţä.

Dar avea curajul? La început, Jenna retezä vârful unei bucle. Acesta cäzu la pämânt. Privi şuviţa de pär, pe stânca de lângä ea,

spunându-şi că nu era o privelişte chiar atât de înspăimântătoare; aşa că încercă din nou, de astă dată täind mai aproape de cap. În cele din urmă, apucă un smoc mare de pär şi îl ciopârţi. Zarurile erau aruncate; acum, nu se mai putea opri.

Jenna potrivi mai bine oglinda, conchise că ar fi fost mai bine sä-şi facä mäcar un soi de plan, apoi îşi dädu seama că era prea târziu; lungimea pärului fusese deja determinatä. Ridicând din umeri, täie o şuviţă şi din cealaltä parte a feţei, dupä care se examinä iaräşi în oglindä, întrebându-se cum Dumnezeu s-ar fi putut numi acel stil de tunsoare. În cele din urmä, läsä oglinda în pace, apucându-se doar sä taie cu nädejde.

Nu mergea uşor. Foarfecele erau prea mici şi se tocirä rapid, pentru cât aveau de täiat. În ritmul acela, putea dura o zi întreagä, dar Jenna ştia că, probabil, Sam o aştepta cu neräbdare sä se întoarcä la tabärä, ca sä poatä face şi el baie în eleşteu, înainte de cinä. Ei bine, nu se putea întoarce arätând aşa; nu-i mai rämânea decât sä aştepte. Înhäţä încä o mânä de pär şi încercä s-o reteze, färä prea mult succes.

- Lua-te-ar dracu'... mormäi ea, printre dinţi.

Din spatele ei, un glas räspunse:

- Se pare că ţi-ar prinde bine o mânä de ajutor.

Jenna läsä foarfecele jos şi-şi strânse prosopul, care-i era prins chiar deasupra sânilor.

- Eu...

- Nu te jena, continuä Sam. Gäsesc că-i o idee excelentä.

- Ce?

- Tunsoarea.

- A...

Stânjenitä că fusese surprinsä doar cu un prosop pe ea, Jenna uitase complet în ce hal era cu pärul. Trase iaräşi de prosop şi se întoarse cu picioarele astfel încât totul sä fie cât mai

bine acoperit.

- Da... se bâlbâi ea. Părul. Crescuse atât de lung şi mă încurca.

Jenna îşi dorea să n-o mai privească, sau măcar ea să poate să nu se mai uite la el. Dar continua să-l privească, iar Sam făcea acelaşi lucru, cu mâinile în şolduri şi, pe buze, un zâmbet care nu putea fi numit altfel decât parşiv. Nu avea cămaşa pe el, iar Jenna observă din nou că pieptul îi era musculos şi lat, doar o idee mai puţin bronzat decât braţele. Peste umăr îşi aruncase un prosop.

- Îmi pare rău că am întârziat atât de mult. Ştiu că voiai să faci baie, se scuză ea.

- Pot aştepta. Hai mai întâi să facem ceva cu părul ăsta.

Sam scoase cuţitul din teaca de la centură, examinându-l cu atenţie.

- Tăios ca briciul, constată el. O să meargă mult mai bine decât sărăcia aia de forfecuţă.

Se aşeză lângă Jenna şi îi atinse bărbia cu vârfurile a două degete, întorcând-o cu faţa spre el.

Un moment, Jenna crezu că avea s-o sărute. Apoi, îşi dădu seama că ochii lui erau cercetători, îngânduraţi. Îi privea părul şi lua o hotărâre. Într-un târziu spuse, înţelepţeşte:

- Cred c-ar putea să fie şi mai scurt.

Jenna dădu din cap, amuţită.

- O faţ` atât de frumoasă ca a ta n-are nevoie de prea multe podoabe în plus. Toată lungimea asta de păr nu-ţi foloseşte la nimic; nu face decât să-ţi ascundă frumuseţea. Şi machiajul la fel.

Încet, îşi plimbă degetele prin părul ei, ridicând câteva şuviţe. Apoi, începu să taie, cu cuţitul lung şi tăios ca un brici - atent, metodic. În timp ce o tundea, se învârtea în jurul ei, iar Jenna zărea lucirea unei raze de soare pe lamă, apoi auzea

foşnetul şi simţea mica înţepătură care urmă. După aceea, mâinile lui îi treceau iarăşi prin părul umed, mângâindu-i pielea capului în timp ce ridica fiecare strat.

Când ajunse la ceafă, îi înclină capul înainte, iar Jenna îi simţi respiraţia pe gât. Părea calmă şi sigură, câtă vreme a ei se accelerase, scrâşnind prin gât. Încercă să inspire adânc, dar Sam o preveni să stea nemişcată. Îşi ţinu respiraţia până când ajunse în cealaltă parte.

- Cum aratä? întrebä Jenna, începând în acelaşi timp sä respire.

- Nu cumva eşti cam nervoasä?

- Puţin, recunoscu ea, ştiind cä nervii nu aveau nici o legäturä cu lungimea pärului. Şi curioasä.

Îi täiase o cantitate *enormä*.

Sam ocoli s-o tundä şi pe cealaltä parte şi täcu din nou, în timp ce-i înclina capul, mai întâi la dreapta, apoi la stânga, täind înainte. Părul cädea pe stâncä - şi, odatä cu el, părea sä mai cadä încä ceva: nervozitatea ei şi orice rezerve pe care le simţise înainte - se risipeau cu fiecare täieturä. Moralul părea sä i se înalţe până la cer, ca şi cum Sam i l-ar fi eliberat.

- Şi-acum, în faţä, îl auzi Jenna spunând şi, deodatä, fu în faţa ei, la doar câţiva centimetri distanţä, privind-o cu ochi calmi şi analitici. Aplecându-se înainte, îşi strecurä mâinile peste obrazul şi fruntea ei, până în pär.

Din când în când, ochii Jennei îi zäreau pe-ai lui, când Sam se oprea ca sä-i mişte capul cu câteva degete, înainte de a reîncepe sä taie. De fiecare datä când se întâmpla asta, ea trebuia sä-şi mute cea dintâi ochii, iar în cele din urmä, incapabilä sä-i susţinä privirea, închise ochii. Însä chiar şi aşa îi putea simţi prezenţa, îl simţea lângä ea, simţea mirosul în care se amestecau aroma dulce a masculinitäţii şi dogoarea savanei africane. Îi fäcea

capul să se învârtească.

În sfârşit, Jenna îl simţi îndepărtându-se şi deschise ochii. Sam avea o expresie neutră şi, cu glas calm, spuse:

- Cred că aşa e bine.

Privindu-se în oglinda pe care i-o dădu el, Jenna fu şocată de ceea ce văzu - o faţă care nu părea să fie a ei, încadrată într-un păr blond, scurt, ce se bucla în jurul obrajilor şi al frunţii, făcând-o să arate foarte tânără şi vulnerabilă.

Jenna îşi scutură capul şi se mai uită odată. Părul îi stătea firesc, dar faţa o privea încrutată.

- Parc-aş fi băiat, izbucni ea.

- Nu, Jenna, răspunse serios Sam. Nu semeni deloc cu un băiat. În viaţa mea n-am văzut o fiinţă mai feminină - sau mai frumoasă.

Jenna îi zâmbi. Cumva, acesta era cel mai plăcut compliment care i se făcuse vreodată. De multe ori fusese declarată frumoasă, dar nicicând într-un mod atât de fermecător.

- Nu mai eşti femeia pe care am cunoscut-o în Hotelul King George, de-asta sunt sigur, continuă el.

- Nici nu mă mai simt ca femeia aceea. Mă simt altfel.

Scutură iarăşi din cap, trecându-şi degetele prin părul scurt.

- Simt că, într-un fel sau altul, am fost eliberată.

- Africa are efectul ăsta asupra oamenilor. Tuturor celor care vin aici le dăruieşte un sentiment de libertate. Poate din cauză că e atât de mare şi sălbatică. Aici, nu ai cum să te simţi îngrădit. Ne înghite şi în acelaşi timp ne eliberează.

Tunsoarea se încheiase, dar Sam continua să-i atingă părul, cu mâini care nu mai păreau să-i examineze opera, deşi cuvintele lui la asta se refereau, când vorbi din nou.

- Are tocmai lungimea potrivită, aş zice. Ce crezi? o întrebă el, obligând-o să-i răspundă.

- Da, räspunse încet Jenna. Cred cä ai dreptate; în Africa nu are ce cäuta pärul lung.

Nu pärea s-o asculte, în timp ce-şi plimba mâinile prin pärul ei, apoi pe un obraz, urmärindu-i conturul cu degete blânde, dar şi puternice. Îşi trecu degetul mare peste rotunjimea bärbiei, apoi de-a lungul buzelor pline. Jenna päru sä tremure uşor la atingerea lui, iar gândul cä o putea afecta în acest mod îl fäcu şi pe Sam sä tremure. Era cea mai frumoasä femeie pe care o väzuse vreodatä şi doar faptul de a o privi, de a-i atinge pielea fermecätoare, îi fäcea simţurile s-o ia razna. Îşi aminti senzaţia din momentul când o luase în braţe şi o särutase.

În noaptea aceea, dorise mai mult; acum dorea şi mai mult. Cu atâtea zile în urmä, la King George, îşi spusese cä era rece şi räzgâiatä, o femeie captivä în propria ei dramä personalä. Acum ştia adevärul. Era o femeie cu sentimente şi afecţiuni, caldä şi dezirabilä, foarte naturalä şi capabilä de mari pasiuni.

Jenna purta la gât un mic talisman, pe un lanţ de aur. Sam îl privea cum se mişca la fiecare respiraţie a ei, abia atingând marginea prosopului, singurul lucru care despärţea sânii ei ca laptele de vederea şi atingerea lui. Dorea sä întindä mâna, sä desprindä prosopul şi sä-l lase sä cadä pe pietre. Dorea sä-i strângä în braţe trupul gol, s-o atingä, s-o mângâie, sä-şi petreacä mâinile peste toatä carnea aceea ascunsä, sä-i cuprindä sânii cu gura. Atât de mult dorea toate acestea, încât în trup i se stârnea o nevoie crescândä ce aproape îl lua în stäpânire, aproape îi punea singurä mâinile în mişcare, sä înläture prosopul şi s-o ia cu brutalitate în braţe.

N-avea sä facä asta; nu putea. Urma s-o aştepte pe Jenna sä-i spunä sau sä-i arate, sä-i dea vreun semn cä îl dorea la fel de nebuneşte pe cât o dorea şi el pe ea. Îşi dorea cuvintele cu care s-o întrebe, dar nu reuşea sä le gäseascä. Nu putea decât sä-i

urmăreascä linia delicioasä a buzelor cu vârful sensibil al degetului.

Şi atunci, Jenna făcu cel mai neaşteptat lucru. N-ar fi trebuit sä-l mire, căci femeia aceea nu făcea niciodatä ceea ce se aştepta de la ea. Cu o mişcare pe cât de sfioasä, pe-atâta de provocatoare, îi prinse mâna, o ţinu un moment lipitä de obrazul ei, apoi o întoarse şi-i särutä palma, cu buze iscoditoare. Era un gest plin de gingäşie şi inocenţă; era o invitaţie la dorinţă şi pasiune profundä.

- O, Jenna, murmurä el, strângând-o la piept. Jenna.

Îi cuprinse în braţe spatele gol. Buzele care le întâlnirä pe ale lui erau calde şi dulci, deschizându-se încet, iar în clipa aceea Sam ştiu cä de astä datä särutärile n-aveau sä mai fie de ajuns. Dorea mai mult; trebuia sä aibä mai mult - tot ceea ce-i putea därui ea, toatä pasiunea şi arderea ei.

O särutä iar şi iar, limba lui începând pätrunderi stäruitoare în adâncurile dulci ca mierea ale gurii ei, pentru a fi întâmpinatä de propria ei limbä care cäuta şi sonda. Îşi simţi nevoia sträpätându-l nävalnic şi de neoprit ca o furtunä ce bântuie dezlänţuitä peste savanä.

- Te doresc, Jenna.

Mâinile lui bâjbâiau la prosopul ce-i cuprindea cea mai delicioasä parte a trupului cald şi maleabil, prosopul care-i ascundea misterioasa feminitate. Şi totuşi, încä nu-i räspunsese, nu-i däduse de veste cä dorinţa lui era şi a ei. Îşi forţä mâinile sä se opreascä. Rämaserä deasupra sânilor ei, ţinând prosopul pe loc, în aşteptare.

Jenna nu vorbi, iar Sam, frustrat, îşi îngropä chipul în buclele aurii proaspät täiate, nedorind sä-i vadä expresia, în caz cä îl refuza.

- Vreau sä fac dragoste cu tine... gläsui el räguşit în pärul

ei... niciodată în viaţa mea nu mi-am mai dorit un lucru atât de mult.

Se simţi tras uşor, când Jenna păşi înapoi şi, cu mâna pe braţul lui, îl conduse în spatele grămezii înalte de pietre. Acestea se repezeau în sus deasupra capetelor lor, formând o micä grotä umbritä de soare şi la adäpost de ochii oricui, räcoroasä şi primitoare. Sam o urmä înäuntru. Acolo, Jenna se întoarse spre el.

O aştepta. Inima îi bubuia atât de tare încât Sam nu se îndoia cä i-o putea auzi şi ea, aşa cum stätea privindu-l pe sub pleoapele coborâte, cu mâna încä pe prosop. Dupä care, iaräşi fäcu ceva neaşteptat. Ridicä şi cealaltä mâna, desprinse prosopul şi îl läsä sä cadä la pämânt.

Sam se sili sä nu ia în seamä ispita de a o trage brutal spre el, ci mai stätu täcut preţ de-un lung şi delicios moment, uitându-se doar. Vedea tot ceea ce-şi imaginase, la ce visase, fäcându-şi atâtea fantezii. Şi mai mult decât atât. Jenna stätea în faţa lui, cu roşeaţa ridicându-i-se în obraji şi un mic surâs formându-i-se pe buze. I se pärea timidä şi în acelaşi timp obraznicä, inocentä şi ştrengäriţä, dar mai presus de orice - tentantä. De la umerii rotunjiţi ginaş, peste sânii plini şi tari, talia îngustä şi şoldurile arcuite, pânä la picioarele lungi şi zvelte, Jenna era întruchiparea perfecţiunii. Ceea ce bänuise atât de mult timp, acum ştia cu certitudine.

Toate acestea îi fulgerarä prin minte într-o clipä şi, când clipa trecu, Sam era lângä ea, cu Jenna învăluitä în braţele lui. Cäzurä împreunä în genunchi. Sam întinse prosopul şi, uşurel, în timp ce Jenna se läsa pe spate, îi dädu drumul doar atâta cât sä-şi descheie cureaua, sä o scoatä şi sä punä cuţitul cu teaca lângä prosop. Apoi, îşi desfäcu pantalonii kaki de teren, şi-i trase şi se läsä iaräşi în genunchi lângä ea.

Ridicä mâna şi-i mângâie faţa, pornind apoi cu palmele peste sânii ei, peste abdomen şi în josul picioarelor, abia atingându-i pielea delicatä, în timp ce cu ochii i-i sfredelea arzätor pe ai ei. Dupä care, se aplecä şi, continuând s-o mângâie, îi särutä buzele, o datä, tandru, şi încä odatä, mai puţin tandru, pentru ca în cele din urmä sä-i strivească gura sub a lui, cu dorinţä zdrobitoare.

Dacä atingerea lui aprinsese o flacärä înläuntrul Jennei, acel ultim särut aţâţä şi mai mult focul. Pärea sä gonească prin venele ei, sä se räspândească în sus şi în afarä, pentru a-i pârjoli însäşi pielea. Isca o durere delicioasä, pe care numai trupul lui avea s-o poatä ostoi, şi totuşi, când o întoarse şi o ţinu în braţe, fäcând-o sä-l atingä pe toatä lungimea amândurora, fläcärile nu se potolirä, ci tot mai sus şi mai sus se înälţarä. Jenna gemu, încercând sä-i rostească numele, dar acesta i se opri în gât. Mai încercä odatä şi reuşi sä articuleze o şoaptä abia auzitä, singura silabä din numele lui.

- Sunt aici, Jenna. Sunt cu tine, şopti Sam cu gura lângä faţa ei, în timp ce buzele-i urmäreau obrazul şi adâncitura gâtului, läsând o urmä umedä, pânä ajunse la relieful sânilor plini. Când se opri, Jennei i se päru cä-i simţea trupul tremurând lipit de al ei, înainte ca Sam sä-şi coboare gura spre vârful încreţit al sfârcului care îl aştepta, un mugur viu ce se întärea sub sägetärile limbii lui, o datä, de douä ori, înainte de a prinde bobocul în gurä şi a-l absorbi complet.

Jenna îl cuprinse convulsiv cu braţele, trägându-l tot mai aproape, cu mâinile în pärul lui şaten, ţin\ndu-l lacomä la sân, dorindu-şi ca fiorul de extaz sävârşit de buzele lui sä nu se mai sfârşească niciodatä. Şi nu se sfârşea; în schimb, se înteţea tot mai tare, pe mäsurä ce mâinile lui îi cutreierau trupul, cäutând, mişcându-se în jurul şoldului şi de-a lungul cärärii unde i se

îmbinau trupul şi coapsa, adâncitura care cobora spre movila dulce de bucle aurii. Acolo, ascunsă înăuntru, o găsi; şi urmă dublul asalt asupra senzaţiilor ei, gura lui peste sâni, şi degetele lunecoase intrând şi ieşind din gingăşia ei însufleţită.

Jenna se simţea ca o femeie posedată. Nimic din toate acelea nu i se păreau reale, şi totuşi, aşa erau. Zăceau împreună pe prosopul care cândva îi stătuse înfăşurat pe trup, ascunşi într-o cavernă formată din stânci, la marginea savanei africane. Nu părea cu putinţă, acel lucru, dar se întâmpla aievea, iar Jenna îl dorea la fel de mult pe cât dorea aerul pe care îl respira.

Îi arătă cât de mult, mişcându-şi mâinile peste pieptul lui, peste suprafaţa dură a abdomenului, spre tăria în creştere a bărbăţiei. Când îl atinse, Sam îşi ridică buzele de pe sânul ei şi începu să-i rostească numele la nesfârşit, iar Jenna ştiu întocmai ce dorea de la ea. Îl cuprinse cu mâna, iar degetele lui îi căutară iarăşi dulcea feminitate şi i-o invadată, mângâind-o în timp ce şi ea îl mângâia.

Sărutul pe care îl împărtăşirä în acel moment fu frenetic, înfometat şi poruncitor din partea amândurora, căci nici unul nu mai putea să se abţină; şi nici să aştepte. Mâinile căutau, limbile de asemenea, gustând, lingând, muşcând.

- Te doresc, te doresc, Jenna, îl auzi ea strigând şi, cumva, reuşi să-i răspundă ca un ecou, chiar în timp ce Sam luneca într-însa, umplând-o complet, deplin, perfect, cu bărbăţia lui. Iar ea cuprindea toată acea forţă şi putere în îmbrăţişarea primitoare a feminităţii ei catifelate.

La început încet, fără grabă, Sam prinse a se mişca înăuntrul ei. În acel timp, o privi pe Jenna sub el, cu ochii ei mari şi albaştri tulburaţi de voluptate şi încadraţi în părul blond tăiat scurt, în vreme ce pe faţă i se reflecta acelaşi extaz pe care-l simţea şi el.

Privind-o, mişcându-se, tot mai repede şi mai repede, ştiu

ce li se întâmpla, şi ei, şi lui. Îi văzu ochii devenind mai luminoşi când reacţionă odată cu el, arcuindu-şi spinarea, folosindu-şi braţele pentru a-l trage şi mai aproape.

Pe când ochii li se împreunau laolaltă nu mai puţin decât trupurile, Sam văzu lumina înteţindu-se de jur împrejurul lor ca soarele aruncându-şi razele peste un deşert ce se deşteaptă, până când totul fu inundat de acea luminä, care explodä peste tot în jur şi într-înşii.

Capitolul 7

Strălucirea nu existase decât înăuntrul lor, o luminä care le reflecta simţämintele atât de intense. În realitate, soarele apunea dincolo de Munţii Batari, în timp ce Sam se rostogolea pe prosop, cu braţele încä în jurul Jennei.

- În curând se va întuneca, şopti el, cu buzele pe obrazul ei umed.

Jenna dädu din cap, începând sä se ridice.

- Mai bine sä ne întoarcem. Oamenii täi se vor întreba...

El o strânse cu putere, färä a o läsa sä se desprindä din îmbräţişarea lui fermä.

- Nu-ţi face griji în privinţa lor, räspunse, särutând-o pe obraz, dupä care întoarse puţin capul, pentru a-i putea säruta buzele, în timp ce-şi trecea mâinile prin pärul ei. Halal tunsoare, o tachinä.

Jenna ridicä mâna, îşi simţi pärul şi din nou fu surprinsä.

- Îmi place, spuse ea. *Cred.*

Sam râse.

- Şi mie îmi place, şi *ştiu*.

Începu sä se desprindä şi se ridicä în capul oaselor, înfäşurând-o pe Jenna cu prosopul.

- Şi-acum, spuse, ridicându-se în picioare, mä duc sä fac o baie înainte de cinä. Vrei sä vii şi tu?

Jenna clätinä din cap, încercând sä nu reacţioneze la vederea lui, aşa cum stätea deasupra ei, cu trupul lucind în lumina asfinţitului. I se puse un nod în gât, spunându-şi cât de superb arätа - puternic, complet, desävârşit.

- Stau doar sä mä uit spuse şi, sub privirea ei, Sam se întoarse şi päşi pe una dintre stâncile ieşite în afarä. Stätu un

moment în echilibru pe margine, apoi plonjă, cu o boltă înaltă şi prelungă, pentru a pluti un moment suspendat deasupra eleşteului, înainte ca trupul său alungit să străpungă apa aproape fără zgomot, abia stârnind un val în urma sa.

Când ieşi din nou la suprafaţă, îi strigă:

- Hai în apă, Jenna. E excelent.

Jenna se ridică pe stâncă, pentru a vedea mai bine distanţa până la iazul de jos.

- Nu mă prea pricep la plonjoane, recunoscu ea.

- Atunci, sari, deschise Sam braţele. Haide, am să te prind.

Privi în jur.

- Şi oamenii? întrebă, continuând să-şi ţină prosopul pe trup.

- Nu-ţi face griji. Cu toţii sunt în tabără. Hai, Jenna, fă o baie până nu se-ntunecă şi ne trezim cu toate animalele pe cap.

- Ce? strigă ea, uitându-se iarăşi în jur.

- Exact. Asta-i principala adăpătoare din regiune. Din acelaşi motiv am făcut tabăra atât de departe, în aval. Uneori, vin în număr foarte mare.

- Sam, poate ar fi mai bine să ne întoarcem chiar acum, spuse ea. Dacă vin cât timp suntem în apă?

- Nici o grijă. O să le-auzim.

Continua să stea cu braţele desfăcute.

- Încep să mă satur de-atâta aşteptare, Jenna.

Läsând prosopul să cadă, Jenna trase adânc aer în piept, închise ochii şi sări. Nimeri la un kilometru distanţă de braţele lui Sam.

Când ieşi la suprafaţă, acesta înota spre ea, râzând.

- Nu eşti cea mai bună ţintaşă din lume. Nu te-ai uitat şi tu, înainte să sari?

Întinse o mână şi-i atinse talia, cuprinzând-o cu braţul

pentru a o trage spre el, în timp ce amândoi călcau apa pentru a pluti în continuare.

- Nu, răspunse ea cu sinceritate. Întotdeauna închid ochii când sar, încă de când eram micä. De fapt, sunt o laşä.

- Tu, laşä? o contrazise el, läsându-şi mâinile sä-i exploreze trupul în timp ce sältau prin apä. Numai oamenii foarte curajoşi vin în safari prin pärţile astea ale Africii.

- Nu de curaj e vorba, räspunse ea, cu un mic tremur stârnit de ceea ce-i fäceau mâinile lui. Ci de încredere. Sunt cu tine, Sam.

- Da, într-adevär, îşi apropie Sam buzele de ale ei. Mai mult ca sigur cä eşti.

Ţinând-o deasupra apei, o särutä profund, iar ea îi simţi dorinţa crescând lipitä de trupul ei.

- Şi-acum, mai spuse Sam, mai bine sä tragem un înot de räcorire, altfel nu mai ajungem înapoi la cinä.

Cam färä tragere de inimä, se despärţirä şi pornirä înot de-a latul eleşteului, unul lângä altul. Apa, care în urmä cu o orä fusese albasträ, era acum aproape neagrä şi pärea färä fund. Umbrele se alungeau peste iaz, vârstate cu culorile apusului de soare, o abundenţä de portocaliu, violet şi roz. Sam şi Jenna sträbäteau culorile şi umbrele cu mişcärile lor ritmice. În sfârşit, obosiţi şi relaxaţi, ieşirä din piscinä şi se îmbräcarä în täcere, cu ochii întâlnindu-li-se din când în când, cu mâinile atingându-li-se, familiar şi tandru.

Jenna îşi şterse pärul şi, pânä îşi luä şi hainele pe ea, acesta i se uscä de tot.

- E o diferenţä, nu, dupä pletele buclate de dupä-amiazä? comentä Sam.

- Pletele încurcate, vrei sä spui, îl corectä Jenna. Da, şi-mi place la nebunie. Îţi mulţumesc, Sam, spuse ea, dintr-o datä

intimidându-se din nou. El, însă, îi înlăturä dezinvolt sfiala, aplecându-se s-o särute şi începând sä-i încheie bluza.

Degetele sale atinserä lanţul de aur de la gâtul ei şi stäruirä asupra talismanului cuibärit în şanţul dintre sâni.

- Ce-i ästa? întrebä el, curios. Nu l-am väzut niciodatä la tine.

- Într-adevär, räspunse Jenna, cu oarecare tristeţe, dupä pärerea lui. Cândva, cu ani în urmä, îl purtam tot timpul.

- Pare o jumätate de monedä veche, comentä Sam, examinând pandantivul.

- Asta şi este.

Jenna terminä de încheiat bluza, pe care Sam o abandonase.

- Tatäl meu a gäsit-o în timpul uneia dintre säpäturile lui. Pe-atunci, eu eram abia o fetiţä, îşi aminti ea. Mä luase în deplasarea din Grecia şi mä aflam la faţa locului când a gäsit monedele. La întoarcerea în State, a dat-o pe asta la täiat şi din jumätăţile ei a fäcut talismanuri pentru amândoi.

- E foarte frumoasä, spuse Sam, cam mirat de tristeţea ei, care pärea umbritä de ceva mai mult decât moartea tatälui ei. Pare myceniană.

- Da, asta e, räspunse Jenna, adäugând: chiar dacä n-o port prea des, o ţin la mine tot timpul.

Îşi adunä lucrurile şi, când se întoarse din nou spre el, avea un zâmbet pe buze.

Dar Sam o väzuse privind spre Munţii Batari, care päreau sä-i domine ca nişte gigantice santinele ale apocalipsei. Contemplase lanţul muntos cu ochi provocatori, dar în acelaşi timp plini de tristeţe. Sperând sä vadä tristeţea risipindu-se, o cuprinse cu braţul, ocrotitor. Pornirä înapoi spre tabärä, însoţiţi de strigätele îndepärtate ale animalelor în drum spre

adäpätoarea lor.

Întunericul se läsä, rapid şi ca o sentinţă, chiar când ajunserä la tabärä. Mirosurile cinei pluteau spre ei, apetisante. Sam îi mai därui o îmbrăţişare şi un särut, înainte de a intra în cercul de luminä al taberei.

Imediat, Matope şi ceilalţi începurä sä vorbeascä plini de însufleţire şi, dupä cum i se päru Jennei, cu chicoteli înäbuşite.

- Sam, îl întrebä ea, jenatä, vorbesc cumva despre noi? Crezi cä ştiu ce... s-a întâmplat la iaz?

Punându-i întrebarea, roşi, dar Sam se mulţumi sä râdä.

- Nu, deşi probabil bänuiesc. Oricum, nu despre asta e vorba, adäugä el, în timp ce le striga celorlalţi un salut.

- Atunci, despre ce?

- Despre pärul täu.

- Ce? îşi ridicä ea mâna, atingându-şi şuviţele retezate.

- Exact, râse Sam. În fond, ai plecat de-aici, azi dupä-amiazä, ca Simone Beauchamp, actriţă, şi te-ai întors ca Jenna Chapman, expediţionarä. Par sä fie de acord cä e o schimbare în bine, adäugä el. Sä le spun cä este opera mea?

- Nu! se opuse Jenna. Şi-aşa sunt destul de jenatä de ce şi-or fi închipuind.

În timp ce se apropiau, zâmbi timidä. La fel de timidä, îl salutä pe Matope, primi o farfurie de la fiul lui şi începu sä-şi punä mâncarea din cratiţă. Încercä sä lege o conversaţie amicalä cu ceilalţi, dar continua sä simtä roşeaţa ridicându-i-se de la gât în sus.

Imediat ce farfuria i se umplu, Jenna porni gräbitä spre unul dintre scaunele pliante instalate la micä distanţă de foc şi începu sä mänânce repede. Aproape terminase, când Sam îşi trase scaunul lângä al ei.

- Cred cä ai fost lihnitä, comentä el.

- Da, mi-era foame, dar eram şi nervoasă, recunoscu ea adevăratul motiv pentru care îşi înfulecase cina cu o asemenea repeziciune.

Sam se mulţumi să clatine din cap, zâmbind.

Jenna nu-i răspunse la zâmbet. Sfiala nu-i mai trecea, oricât ar fi încercat.

La vremea când Sam terminä masa, strânse farfuriile, turnä brandy-ul şi se aşezä din nou lângä ea, Jenna îşi dädu seama cä şi el era cam încurcat.

Oamenii dispäruserä spre marginea luminişului, unde se adânciserä complet într-un joc de noroc care implicarea aruncarea unei perechi de zaruri din fildeş. Nu le acordau Jennei şi lui Sam nici o atenţie. Şi totuşi, ceva anume, în neaşteptata politeţe cu care îi oferi paharul de brandy, o fäcu pe Jenna sä-şi dea seama cä şi el se simţea la fel. Când intraserä în tabärä, unde-i aşteptau ceilalţi, päruse oricum, numai stânjenit nu. Acum, când rämäseserä practic singuri lângä focul de tabärä, era cu totul altceva.

În timp ce privea lumina fläcärilor reliefându-i planele feţei, Jenna deveni conştientä de faptul cä aceea era faţa unui bärbat într-ale cärui braţe se culcase, dar pe care abia dacä-l cunoşteau. Dragostea lor o umpluse cu bucurie şi fericire, dar acum, când trecuse, amândoi se simţeau stingheriţi. Se întrebä ce avea sä le aducä ziua de mâine şi-şi imaginä cä şi el îşi punea aceeaşi întrebare. Dintr-o datä, redeveniserä doi sträini.

Şi nu numai atât, recunoscu Jenna în sinea ei, dar printre sentimente se includea şi îndoiala. În timp ce-şi beau brandy-ul, täcuţi, în îndoialä îşi croia drum nesiguranţa. Dintr-o datä, nu mai ştia ce simţea Sam pentru ea şi nu-şi putea gäsi curajul de a vorbi despre cele întâmplate. Se temea sä-i spunä ce însemnase pentru ea, se îngrozea cä pentru el putuse însemna mai puţin.

Ar fi trebuit să se gândească dinainte ce implica dragostea cu el, să-şi dea seama că avea să schimbe lucrurile dintre ei şi, poate, să complice şi mai mult o situaţie deja dificilă. Şi nu se gândise. Nici o clipă. I se dăruise lui Sam, fiindcă avea nevoie de el şi îl dorea; atingerea lui o aprinsese toată. N-ar fi putut alege nici o altă cale. Iar acum, ea şi Sam stăteau unul lângă altul, fără să-şi vorbească, iar Jenna trebuia să-şi înghită lacrimile.

Terminară de băut şi rămaseră unde se aflau, privind cum se stingeau flăcările. Oamenii îşi întrerupseseră în sfârşit jocul, făcuseră curăţenie în cortul-bucătărie şi se duseseră la culcare. Sam şi Jenna rămaseră lângă foc, care acum scăpăta. Scormonindu-l cu un băţ, Sam îl aţâţă din nou, după care, în sfârşit, vorbi.

- Jenna, vreau...

Întinse mâna şi o atinse, ceea ce păru să-i readucă totul, toate amintirile celor întâmplate între ei la iaz şi, odată cu amintirile, sentimentele. Zâmbi, apoi păru să se relaxeze.

- După-amiaza asta a fost foarte deosebită pentru mine, spuse el încet.

- O, Sam, şi pentru mine a fost, izbucni ea, uşurată. Începeam să-mi pun întrebări. Vreau să zic, ai fost atât de tăcut, de la cină încoace...

- Mă simţeam doar cam încurcat, cred, răspunse el, ceea ce de obicei nu mi se întâmplă. Dar nici *aşa ceva* nu mi se întâmplă de obicei, Jenna. De fapt, precizä el, niciodată n-am lăsat să se lege relaţii personale într-un safari, dar, recunosc, nici n-am mai fost afectat de vreo altă femeie în acelaşi fel. La început, cu siguranţă că nu-mi imaginam să fie posibil aşa ceva între noi doi.

Jenna râse cu uşurare.

- A, ştiu asta! Nu mă plăceai şi nu voiai să vin cu tine.

- Aşa e, confirmă el.

- Şi acum? întrebä Jenna, din nou intimidatä.

- Acum îmi placi foarte mult, îi ridicä el mâna la buze, îngândurat, pentru a o säruta. Dar încä mai consider cä n-ar trebui sä te afli aici.

- Şi totuşi, sunt aici, spuse ea, aproape cu patimä, iar cale de întoarcere nu mai existä.

- Nu mai existä, într-adevär.

Expresia din ochii lui părea s-o înştiinţeze cä se gândea la mai mult decât la expediţia lor în Munţii Batari.

Se läsä din nou täcerea, dar acum într-o atmosferä de prietenie. Sam potrivi scaunele mai aproape, pentru ca Jenna sä-şi poatä rezema capul de umärul lui, în timp ce priveau focul micşorându-se.

- O sä se stingä? întrebä ea.

- Nu. Am sä mai pun lemne înainte de a ne culca, iar în timpul nopţii oamenii îl vor ţine aprins. Tot timpul stä treaz câte unul, o asigurä el.

- Cu tine mä simt în siguranţä, Sam, spuse încetişor Jenna.

- Nu voi läsa sä ţi se întâmple nimic. Mâine, ar trebui sä ajungem aproape de mormântul tatälui täu, dar vei fi apäratä, chiar şi în Batari.

- Ştiu.

În strânsoarea mâinii lui se simţea putere şi competenţä. Îi crea o stare de certitudine şi linişte stranie - ca şi cum locul ei ar fi fost acolo, lângä el. Jenna se întrebä dacä nu cumva se îndrägostea de acel om care părea atât de scorţos pe dinafarä, dar în interiorul säu era cald şi afectuos.

- Eşti un om minunat, Sam Matlock, se pomeni ea rostind.

- În ciuda exteriorului aspru? întrebä Sam, parcä citindu-i gândurile.

Jenna râse:

- Da, în ciuda lui. Şi-n plus, toată asprimea e de fapt numai de ochii lumii, cred.

- Cu toţii avem câte un rol de jucat, comentă el, ca o confirmare.

- Deosebirea e că tu îmi cunoşti rolul - pe ecran, şi în viaţă. Ştii totul despre mine, dar eu despre tine nu ştiu nimic.

- Şi nu eşti dispusă să mă iei aşa cum sunt, să accepţi ceea ce vezi?

- Nnţ, clătină Jenna din cap. Vreau să ştiu totul. Ştiu multe amănunte, continuă ea, ridicând mâna să-i atingă chipul. Punctele aurii din ochii tăi scânteiază când eşti fericit, sau furios. Am văzut ambele expresii, îi reaminti. Şi am văzut cuţitul de care nu te desparţi - nici chiar când faci dragoste, şopti ea, în timp ce Sam îi săruta creştetul capului. Ţi-am atinse cicatricea lungă, de deasupra şoldului, şi pe cealaltă, mai micä, de pe piept. Peste tot te-am atins.

- Da, murmură Sam la urechea ei, cu o atingere atât de dulce, de senzuală şi iubitoare.

Îi întoarse capul şi o sărutä pe buza de sus, apoi şi pe cea de jos, trecându-şi limba printre ele, apoi acoperindu-i buzele cu ale lui şi sărutând-o cu patimä.

Era un särut care, după ce se sfârşi, o läsä tremurând. Jenna încercä sä-şi revinä în simţiri, pentru a sfârşi ceea ce voia sä spunä.

- Îţi cunosc cele mai intime detalii şi n-am sä le uit, dar nu te cunosc pe *tine*, Sam.

O ţinu în braţe mult timp, înainte de a-i räspunde:

- Va sä zicä, vrei sä afli biografia neromanţatä şi necenzuratä a lui Sam Matlock?

- Toatä, insistä ea, înafarä doar dacä existä ceva ce trebuie sä-mi ascunzi.

Se gândea la conversaţia pe care o avusese cu Sarah.

- Cu toţii avem secretele noastre.

Glasul lui era scăzut, dar şi destul de amuzat.

- Atunci, spune-mi părţile care nu sunt secrete, îi ceru ea încet.

Sam ridică din umeri şi îi mângâie părul, dar Jenna stărui:

- Începe cu începutul. Unde te-ai născut?

- În Est, răspunse el, echivoc.

- La est de Colorado, sau la est de Philadelphia? glumi ea, făcându-l să râdă:

- În regulă, doar la est de Philly. În Newark, New Jersey, dacă vrei să ştii.

- Nu mi te-am imaginat niciodată într-un oraş. În tot timpul ästa, am presupus că ai crescut la o fermă.

- A, nu, clătină Sam din cap. A trebuit să mă-nveţe Fiona cum să arunc lassoul, râse el. În Africa, eram un adevărat novice. Mi-am petrecut viaţa într-un alt fel de junglă, cea de asfalt; dar, dincolo de zidurile marilor firme, pândeşte adeseori o sălbăticie mai mare decât poţi găsi în Batari.

Tonul vocii lui era atât de täios, încât Jenna ridică privirea, surprinsă. Acesta era trecutul pe care-l menţionase Sarah şi voia să ştie mai mult despre el, voia să-l împărtăşească împreună cu Sam şi să înţeleagă ce se întâmplase. Apoi, simţi în trupul lui ceva, o anumită încordare, i-o văzu şi pe faţă, în linia înăspritä a fälcilor, în privirea îndepärtatä din ochi, şi înţelese că orice întrebäri erau interzise. Rämase täcutä, cu capul rezemat la pieptul lui, până când tensiunea din trup i se risipi şi Sam îi surâse. Era un zâmbet trist, un zâmbet frumos, iar Jenna îşi spuse din nou că era un bärbat neasemuit de chipeş.

Mâna i se apropie de faţa ei, urmärind linia arcuitä, pentru ca apoi să-i coboare pe gât, spre a atinge sânul. Îşi simţi respiraţia

oprindu-se, căci atingerea lui redeştepta amintirea acelei după-amieze şi a tot ceea ce se întâmplase între ei.

Probabil că şi Sam simţea acelaşi lucru, căci îi spuse cu glas senzual:

- Nu vreau să mai vorbim, Jenna. Nu despre trecut. Acum trăim în prezent şi nu-mi doresc altceva decât să fiu aici. Cu tine.

Se aplecă înainte s-o sărute. Buzele ei erau calde şi moi, iar Jenna simţi că aluneca nepăsătoare, cu capul înainte, spre braţele deschise ale dorinţei, unde nu se putea gândi decât la Sam, la buzele lui pe ale ei şi la braţul care o cuprindea, cu mâna pe sân.

Din foc nu mai rămăsese decât jăraticul roşiatic, când se ridicară şi porniră spre cortul lui Sam.

A doua zi călătoriră încet, pe ceea ce mai rămăsese din drum, intrând printre colinele de la poalele munţilor. Cu câţiva kilometri în urmă, trecuseră prin dreptul ultimului sat din zonă. Ţinutul care se întindea în faţa lor era sălbatic şi virtualmente neexplorat. Dimineaţă, Jenna întrezărise piscurile colţuroase de pe culmea Mun]ilor Batari, acum învăluite în nori. Sălbăticia munţilor era atât înspăimântătoare, cât şi fascinată, şi simţise câte ceva din ceea ce-şi imagina că trebuia să fi simţit tatăl ei, când stătea privind masivul muntos, convins că în adâncurile vastei pustietăţi zăcea îngropat oraşul pierdut Zaphir.

- E splendid şi sălbatic, îi spuse ea lui Sam.

- Da, fu el de acord. Pe mulţi îi fascinează. În cele din urmă, după ce vom cartografia toată regiunea şi vom stabili câteva zone pentru tabere, Eric şi cu mine vom putea planifica safariuri în Batari. Măcar excusrii de o zi, dar nu atât de departe pe cât plănuia să se ducă tatăl tău, îi aminti el.

- Cât de departe a ajuns, Sam?

- Asta n-o vom şti niciodată. Conform rapoartelor primite de

primul ministru, e îngropat imediat dincolo de ultimul loc de tabără cunoscut. Ar trebui să ajungem diseară, înainte de căderea întunericului.

Jenna dădu din cap. Simţea o apăsare în piept, iar gura îi era uscată. Ar fi vrut să-l îndemne pe Sam să se grăbească, să ajungă mai repede; în acelaşi timp, dorea să-i ceară să se întoarcă. Nu voia să facă faţă realităţii: realitatea morţii tatălui ei.

În restul acelei zile, călătoria continuă încet şi cu greu, şi cu toate că atmosfera se mai răcorise, insectele compensau scăderea căldurii. Jenna se pomeni plesnindu-le în timp ce se hurducau cu maşina şi în cele din urmă, la propunerea lui Sam, luă cealaltă pălărie pe care el insistase să şi-o cumpere din Salindi City. Avea bor lat şi era acoperită cu un voal de plasă care se putea îndoi în jos, pentru a fi legat sub bărbie.

- Mă simt ca o doamnă din anii 1920 plecată în voiaj, comentă ea.

- Nu se prea potriveşte cu noua ta tunsoare, asta-i sigur, dar arăţi destul de elegant, spuse Sam, în timp ce manevra volanul, încercând să evite ramurile läsate în jos.

În cea mai mare parte a drumului, rämase täcut, concentrându-se să conducă jeepul şi camioneta pe drumurile forestiere înguste. De două ori furä nevoiţi să coboare pentru a täia crengile, astfel încât camioneta să-i poată urma. Deasupra, Jenna auzea cimpanzeii şi alte maimuţe jucându-se, dar sunetele din hăţişuri nu erau la fel de liniştitoare.

- Prin părţile astea bântuie facocerii, o informă Sam.

- Şi şerpii, *Memsahib*, îi aminti Abdullah de pe bancheta din spate, cu nelipsita puşcă pe genunchi.

- Când te îndepărtezi de tabără, să iei şi un băţ cu tine.

- Şi ce să fac cu el, se interesă Jenna, să bat facocerii?

Sam râse:

- Cu ei n-ai de ce să-ţi faci griji. Îi poţi auzi de departe, când vin, ca să te dai la o parte din calea lor. Adevărata problemă sunt şerpii, fiindcă ei nu te avertizează nicicum. Loveşte din mers, cu băţul, frunzişul din faţa ta. Aşa, cel puţin, ai să-i alungi.

- Şi-atunci, fug mâncând pământul, răspunse Jenna.

- Asta e o posibilitate. Dar, în situaţia existentă, cel mai bine e să stai cât poţi de nemişcată. Încremeneşti şi gata.

- Pentru cât timp?

- Pânä venim să te salväm, Abdullah sau eu, zâmbi Sam.

- Ei bine, să nu mă läsaţi s-aştept prea mult, glumi Jenna; apoi, după o scurtă täcere, întrebä: Sam, mormântul tatälui meu e la locul de tabärä?

- Cred cä da. Pe-aproape, în orice caz. Conform celor scrise în raport, este pe colina de deasupra locului unde ne vom opri.

- Înţeleg, dädu Jenna din cap, gânditoare. Ai să mi-l găseşti?

- Da, räspunse el. Am să ţi-l gäsesc.

În aceeaşi după-amiazä, târziu, Jenna aştepta cu nervozitate, în timp ce instalau tabära. În sfârşit, Sam observä cât de tulburatä era şi o întrebä:

- Vrei să mă duc acum?

Jenna dädu din cap:

- Am fäcut atâta drum, Sam, şi aştept sä-i väd mormântul de când am ajuns în Africa. Nu vreau să mai stau pe loc.

- Te înţeleg, räspunse el, atingându-i mâna. Cred cä e pe ridicätura aia micä, imediat deasupra noastră. Mă urc să arunc o privire. Dar dacä nu e acolo, Jenna, ca trebui să aşteptäm până dimineaţă, ca să cäutäm în restul zonei.

Încuviinţând, Jenna îl privi cum se îndrepta spre colina din spatele taberei.

Peste zece minute, aflatä încä în acelaşi loc, îl auzi pe Sam

strigând de la marginea poienii:

- L-am găsit.

Jenna porni spre el, iar Sam îi întinse mâna.

- Vrei să urc şi eu cu tine până acolo?

- Nu, clătină ea din cap. Vreau să fiu singură.

- E chiar pe vârful movilei, îi explică el. Am degajat drumul, dar trebuie să iei şi asta.

Îi dădu o creangă pe care o curăţise de rămurele, făcând din ea un fel de baston. Jenna trecu pe lângă el fără o vorbă, în drum spre vârful colinei, fără să se mai gândească la altceva decât la ceea ce o aştepta acolo.

Lovind din mers tufişurile din faţa ei, Jenna urcă dealul cu atenţie, în pofida neliniştii care o îndemna s-o ia la goană. Îşi scosese pălăria cea mare cu voal, când sosiseră în tabără, şi cu toate că aici, în desişuri, nu era la fel de răcoare ca în luminiş, insectele nu păreau să fie atât de sâcâitoare. Sau, poate, acum pur şi simplu nu mai era conştientă de ele, căci ajunsese pe culmea colinei, unde se opri, privind împrejurul ei, în căutarea mormântului.

Mult timp, Jenna nu-l văzu şi se întrebă dacă nu cumva greşise drumul. Apoi, observă o grămăjoară de pietre sub un copac. Putea fi *acolo*? În timp ce se apropia, inima începu să-i bată mai repede, iar picioarele, să-i tremure. Apoi văzu, lângă pietre, în umbra unor tufişuri încâlcite, o cruce făcută din două beţe. Acela era mormântul lui, îşi dădu ea seama, sub un maldăr de bolovani, cu o cruce rudimentară pentru a însemna locul.

Jenna căzu în genunchi.

- Sunt aici, tată, spuse ea încet. În sfârşit, am venit.

Sam o aştepta cu neräbdare să se întoarcă. Cercetase hăţişurile de peste tot în jurul mormântului, înainte de a o läsa să

urce singură, căci ştia că avea nevoie de acele momente intime cu tatăl ei, însă acum începea să se îngrijoreze.

Când ajunse la ea, încă mai stătea în genunchi lângă jalicul morman de pietre. Sam se opri tăcut la câţiva paşi distanţă, nedorind să-i tulbure gândurile. Arăta atât de micăşi vulnerabilă, îngenuncheată acolo; o Jenna pe care n-o mai văzuse. Vru să-i spună ceva, dar nu ştia ce anume, nici cum s-o consoleze. Se blestemă pentru nepriceperea lui, pentru că nu putea s-o ajute.

În sfârşit, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Jenna se răsuci spre el. Avea obrajii brăzdaţi de lacrimi. Sam mai făcu doi paşi şi ajunse lângă ea, unde îngenunche pe pământ, luând-o în braţe. Numai atât putea să facă, s-o strângă la piept, fără nici un cuvânt.

- O să fie bine, murmură el, căutându-şi cuvintele. Ai făcut ceea ce-ţi impuseseşi să faci. Ai găsit mormântul lui Carl. Ţi-ai luat rămas bun.

Jenna se întoarse şi se agăţă de el, suspinând sfâşietor şi lăsându-l s-o ţină în braţe, pe când plângea ca un copil.

- Dar tu nu înţelegi, Sam, spuse ea, printre suspine sufocate. Nu ştii ce i-am făcut, cum l-am dezamăgit.

- Sunt convins că nu l-ai dezamăgit niciodată, Jenna.

- Ba da, ba da, l-am dezamăgit, ţipă ea, aproape isteric.

Sam se lăsă puţin în spate, lăsând-o să cadă la pieptul lui, astfel încât s-o ţină cu amândouă braţele, pe când aştepta să-i spună ceea ce părea atât de disperată să-i împărtăşească.

- Mi-a scris cu peste o lună înainte de a muri, Sam, chemându-mă în Africa. Voia să fiu alături de el când găsea Zaphirul, oraşul de a cărui existenţă era atât de sigur.

- Nu era decât un vis, Jenna.

- Ba nu, nu era, nu era, negă ea, dar asta nici măcar nu contează. Ceea ce contează e că a vrut să vin aici. După atâţia ani

de când ne despărţiseräm, voia sä uitäm trecutul şi sä fim din nou tatäl şi fiica de altä datä.

Sam continua s-o ţinä în braţe, aşteptând sä audä şi restul.

- Nu ne mai înţelegeam de ani de zile. Eu fusesem de vinä. M-am revoltat împotriva lui - şi a mamei mele. Nu i-am împlinit nici unul din planurile pe care şi le fäcuse cu mine. Nici mäcar şcoala n-am terminat-o. În schimb, m-am dus la New York şi am devenit un simbol a tot ceea ce pentru el nu avea nici un sens, vedetä de televiziune într-o melodramä tâmpitä. Îşi dorise atât de multe pentru mine. Atâtea vise şi speranţe...

Îi mângâie uşurel pärul.

- Trebuie sä ne träim vieţile noastre, Jenna, spuse el.

- Ştiu, dar actoria nu era nici mäcar ceea ce-mi doream *eu*. Era doar o cale de a mä revolta. Apoi, când mi-a scris în sfârşit, rugându-mä sä vin în Africa, i-am räspuns cä da, însä am amânat. Am terminat filmärile, dar între timp se fäcuse prea târziu. Pânä am fost eu gata de plecare, a murit.

- Nu aveai de unde şti cä urma sä moarä, Jenna. Nu ştiai nici încotro avea sä-l poarte cäutarea asta. Nu te învinui singurä pentru ceea ce nu poţi controla. Împacä-ţi conştiinţa şi linişteşte-te.

- L-am iubit atât de mult, Sam.

- Ştiu cä l-ai iubit, Jenna.

Îi împinse înapoi şuviţele de pär din jurul feţei şi-i särutä obrajii înläcrimaţi, mângâind-o ca pe o fetiţä a cärei durere e prea profundä pentru cuvinte. Se simţea neputincios şi stângaci, ştiind cä vorbele lui nu reuşiserä sä-i atingä suferinţa decât la suprafaţä.

- A fost cel mai bun prieten al meu, pânä am crescut, şi-atunci l-am läsat de izbelişte.

Ochii ei albaştri se umpluserä iaräşi de lacrimi, iar vocea îi tremura la amintirea acelor zile care trecuserä şi nu mai puteau fi

reînviate.

- Sunt convins că el nu a văzut aşa lucrurile. Din câte înţeleg, Carl era un om foarte înţelegător. Şi-a dat seama că nu făcuseşi decât să te revolţi, ca toţi tinerii. Ştia că îl iubeai.

- Sper. O, cât mai sper.

Dar continua să fie tulburată, nemângâiată chiar.

- Însă nu e numai atât, Sam. Mai e...

Începea să tremure. Sam încercă s-o calmeze.

- Vom vorbi despre asta mâine, Jenna, spuse el. Ţi-a fost de-ajuns pentru o singură zi. Acum, am să-ţi dau ceva de mâncare şi te bag în pat. Dimineaţă, toate vor părea mai luminoase. Ai încredere-n mine.

Umerii Jennei se înmuiară şi căzu obosită la pieptul lui. În sfârşit, îl lăsă s-o ridice şi s-o ajute la înapoierea spre tabără, prea epuizată ca să mai protesteze.

Jenna se trezi cu mult timp înaintea zorilor. Încercă să-şi amintească unde se afla şi ce se întâmplase. Apoi, îşi aminti de mormântul tatălui ei şi criza prin care trecuse, în braţele lui Sam. Nu avea sentimentul că se sfârşise. Încă mai dorea, cumva, să se purifice de vinovăţia care o chinuia. Încercând să nu-l deranjeze pe Sam, se răsuci pe partea cealaltă şi închise ochii, sperând că avea să-i vină din nou somnul. Nu veni. Într-un târziu, prin uşa cortului pătrunse în sfârşit o rază slabă de luminä, iar Jenna ştiu ce avea să facă.

Atentă, trase plasa contra ţânţarilor şi se ridică, încercând să nu-l trezească pe Sam. Ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte. Sam deschisese deja un ochi, iar acum o privea, în timp ce începea să se îmbrace.

- Nici măcar nu s-a luminat de ziuă, Jenna, spuse el.

- Ştiu, dar nu puteam dormi. S-ar putea să ies şi să văd dacă

Matope a terminat cafeaua.

- Sunt sigur cä da. Te simţi bine?

- Aşa cred, räspunse Jenna. Da, mi-e bine.

Terminä repede cu îmbräcatul şi, încercând un surâs, se strecurä afarä din cort.

Jenna încercä sä se furişeze pe lângä Matope färä ca acesta s-o vadä, dar ar fi trebuit sä ştie cä aşa ceva nu era mai posibil decât sä se scoale din pat färä a-l trezi pe Sam. Însoţitorii ei erau conştienţi permanent de tot ceea ce se petrecea împrejurul lor, în junglä. Îşi formaserä un al şaselea simţ; nu le scäpa nimic.

- Cafea, *Memsahib*? întrebä Matope, în timp ce Jenna ocolea tabära.

- Da, mi-ar face pläcere. Mä întorc imediat, mai spuse ea, dispärând în tufişul de la poala colinei, cu speranţa cä Matope avea sä-i interpreteze altfel scopurile. Când acesta nu mai comentä, trase concluzia cä-l päcälise; luä un bäţ şi porni spre colinä.

Ajunse la mormântul tatälui ei tocmai când räsärea soarele. În zori, locul aräta şi mai melancolic, îşi spuse Jenna, oprindu-se în faţa grämezii de pietre. Acum nu mai avea lacrimi în ochi, numai un puternic sentiment de hotärâre. Ştia ce trebuia sä facä, ce-ar fi dorit tatäl ei sä facä. Închise ochii şi fäcut o promisiune täcutä, faţä de sine însäşi şi de el.

Când deschise din nou ochii, încä înainte de a vedea ceva, Jenna simţi o prezenţä sträinä. Apoi se întoarse, pentru a se pomeni faţä în faţä cu un grup de negri care, în ochii ei surprinşi, päreau nişte uriaşi. Erau vopsiţi fioros şi goi, cu excepţia unor legäturi pe şolduri, şi stäteau incredibil de nemişcaţi. Jenna simţi un zbieret ridicându-i-se în gât, dar reuşi sä şi-l controleze, pentru a le da de înţeles cä era calmä, nu se temea şi nu se pregätea s-o ia la fugä. Apoi, începu sä-i vorbeascä celui ce päreа

să fie căpetenia.

- Jenna, ascultă-mă cu atenţie.

Era glasul lui Sam. Apăruse fără zgomot, la câţiva paşi de ea.

- Sam, cine-s ăştia?

- Până aici, ai procedat perfect. Acum, vreau şi mai mult de la tine. Ridică-te încet şi îndepărtează-te de mormânt, spre mine.

Jenna făcu aşa cum îi ceruse, încercând să-şi stăpânească tremurul. Erau şase sălbatici. Îi numărase în minte, imediat ce apăruseră, dar încercase să nu se uite prea atentă, să nu intre în contact cu ochii lor begri şi pătrunzători şi să nu observe vopselele ce le decorau feţele şi trupurile, sau penele - şi nici armele. N-avea cum să nu remarce puştile, fiindcă arătau atât de nefiresc în mâinile unor oameni care altminteri păreau primitivi.

Acum, nu mai era în stare să-şi ia ochii de la puşti, în timp ce se îndrepta spre Sam.

- Repede, îi spuse el, deşi în glas nu i se simţea nici o grabă; le ascundea africanilor acest lucru; zâmbindu-le, le spuse ceva în Swahili, apoi i se adresă iarăşi ei, în engleză: Jenna, sunt din tribul Ngesi. Nu ştiu engleza, aşa că ascultă-mă şi fă exact ce-ţi spun. Le-am spus că eşti o *memsahib* pe care am adus-o aici într-un foto-safari. Ăsta-i pretextul. Acum, zâmbeşte şi pe urmă coboară dealul.

- Unde-s oamenii tăi?

- În apropiere. Nu-ţi face griji. Nu ne paşte nici un pericol, atâta vreme cât faci ceea ce-ţi spun eu.

Dar Jenna văzuse ceva şi, dintr-o dată, avu sentimentul că şi Sam văzuse şi tocmai din acea cauză o grăbea. Unul dintre sălbaticii aflaţi cel mai aproape de ea avea la gât un şiret subţire de piele, pe care era legată o bucată de aur. Privi mai atentă. Era moneda tatălui ei! Îşi simţi inima începând să bată cu putere şi ridică mâna la gât, înainte de a-şi aminti că nu avea talismanul

acolo. Nu şi-l pusese la loc, dimineaţă.

- Sam...

- Ştiu, Jenna. Bucură-te doar că azi nu-l porţi, spuse el calm.

- Dar, Sam, are moneda tatălui meu! Omul ästa... el trebuie să-l fi omorât pe tata!

Încerca să nu strige, însă emoţiile erau cât pe ce s-o învingă.

Sam înţelese ce i se întâmpla şi o apucă de antebraţ, cu putere, strângându-i încheietura până când Jenna avu impresia că forţa încleşätorii avea s-o doboare în genunchi.

- Pleacă imediat, Jenna.

- Nu, şopti ea, cu vocea sfâşiatä de durere, în timp ce Sam o strângea şi mai tare, trägând-o dupä el. Trebuie sä-l întrebi de unde are moneda!

Nu-i venea să creadă că glasul lui continua să fie plăcut, când îi räspunse, mai ales întrucât cuvintele numai plăcute nu erau.

- Dacă nu taci şi nu pleci de-aici, s-ar putea să ne ai pe toţi pe conştiinţă, Jenna. Alea sunt puşti adevärate, cu gloanţe adevärate, şi nu vor ezita să le folosească. Întoarce-te la cort. În clipa asta, ordonă el. Şi să nu mai scoţi o vorbă. Ai înţeles?

O privi, cu un zâmbet pe buze, dar strânsoarea mâinii nu släbi până când Jenna confirmă din cap.

Se räsuci, aruncând o ultimă privire spre talismanul de la gâtul sälbaticului african, şi porni în josul pantei färä a se mai uita în urmă. Îl auzi însă pe Sam vorbind, îi auzi pe oameni räspunzându-i, apoi râzând, după care Sam râse şi el. Când ajunse la cort, încheietura mâinii i se înroşise ca focul şi avea lacrimi în ochi.

Capitolul 8

Jenna stătea pe marginea saltelei din cortul lui Sam, neluând în seamă plasa de ţânţari, ignorând chiar şi insectele care păreau s-o fi descoperit iarăşi, dintr-o dată. În tabără nu se zărea nici urmă din oamenii lui Sam şi bănuia că stăteau ascunşi în desişuri, lângă mormântul tatălui ei, cu puştile pregătite. Dar nu aveau nevoie de arme împotriva sălbaticilor care păreau atât de prietenoşi cu Sam, care râseseră împreună cu el în timp ce ea se îndepărta, gândindu-se doar la un singur lucru: aveau talismanul tatălui său şi, probabil, ei îl uciseseră.

Când Sam intră în cort, expresia de pe chipul lui nu era deloc binevoitoare. Apoi, îi văzu vânătaia de pe antebraţ şi întinse mâna s-o atingă. Jenna se retrase.

- Jenna, dă-mi voie să-ţi explic.

- Avea talismanul tatălui meu.

- Ştiu, iubito, dar nu ne aflam în poziţia de a-i putea ameninţa.

- Mi-a omorât tatăl, Sam, fulgerară de durere ochii ei, când îi întâlniră pe ai lui.

- Nu, Jenna.

- Cum poţi spune asta? De unde ştii? Cum ai putut sta acolo, de vorbă cu ei, râzând cu ei, când mi-au asasinat tatăl?

Sam ridică mâna, aproape zâmbind.

- Să le luăm pe rând, propuse el şi, când Jenna se încruntă, începu să-i explice. Oamenii ăştia fac parte dintr-un trib care trăieşte în munţi. Sunt singurii locuitori din regiune şi nu au acces la arme de foc.

- Atunci, de unde le-au luat?

- Asta încerc să-ţi explic, Jenna, dacă-mi dai voie. De-a lungul

frontierei se desfăşoară tot felul de activităţi, iar traficanţii aduc din nou arme. Sălbaticii pe care tocmai i-ai întâlnit au cumpărat puştile de la oamenii care, din câte bănuiesc eu, l-au omorât pe Carl.

- De ce? De ce să-l fi ucis contrabandiştii pe tatăl meu? El n-avea nimic de-a face cu disputele de la frontieră. Nu era decât un explorator.

Vocea i se frânse de emoţie.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar voi încerca să aflu. A propos, adăugă, te-ai descurcat foarte bine.

- Îţi mulţumesc pentru asta, replică Jenna, fără chef.

- Până ai văzut medalionul, îi reaminti el.

- Sam...

- Nu ei au luat talismanul, Jenna.

- N-ai de unde şti, protestă ea.

- Într-adevăr, nu ştiu. Dar bănuiesc şi n-aveam de gând să-i acuz de asta, ca să ne omoare pe toţi. Înţelegi?

Stătea aplecat asupra ei, atingându-i încheietura mâinii pe care, cu doar câteva minute în urmă, o strânsese atât de tare.

- Ce facem acum? întrebă Jenna.

Sam se aşeză lângă ea, pe culcuş, cuprinzând-o cu braţul.

- Am să te duc înapoi la ferma McKenzie.

Nu-i läsă timp să-l ia la întrebări.

- Ţi-ai îndeplinit misiunea, Jenna. Ai văzut mormântul tatălui tău şi ţi-ai luat rămas bun. Acum s-a terminat.

- Ba nu s-a terminat, clătină ea din cap. Mai vreau să fac ceva; ceva ce trebuie să fac, Sam.

Fu rândul lui să se mire.

- Despre ce vorbeşti?

- Cred că tatăl meu a găsit oraşul dispărut.

Sam se ridică în picioare, exasperat.

- Jenna, nu există nici un oraş dispărut, şi chiar dacă ar fi existat, tatăl tău nu l-a găsit. A fost omorât înainte de...

- Ba nu, îl întrerupse ea. Eu cred că l-a găsit şi tocmai de-*asta* a fost omorât.

- Asta-s simple speculaţii.

Jenna nu răspunse, ci se ridică de pe saltea şi vârî mâna în geantă.

- Există un oraş, şi am o hartă care o dovedeşte. O hartă de la tatăl meu. Ştia că era acolo şi nimeni nu-l credea.

Despături foaia de hârtie pe care o purtase la ea în tot acel timp şi i-o dădu lui Sam.

- Asta-i harta pe care mi-a trimis-o tatăl meu, harta Zaphirului.

Sam luă harta şi o privi, cu scepticismul întipărit pe faţă.

- Ai avut-o la tine tot timpul?

Jenna dădu din cap.

- De ce nu mi-ai spus până acum?

- Nu ştiu. La început, n-am crezut că puteam avea încredere în tine, iar pe urmă, cum să spun, am aşteptat momentul potrivit.

Sam oftă adânc, dar continuă să examineze harta.

- Ei, cu siguranţă că ăsta nu e momentul cel mai potrivit, spuse el. Nu putem pleca acum să căutăm Zaphirul. În Batari sunt probleme şi trebuie să mă informez despre ele, dar singur, Jenna, nu cu tine. Nu vreau să păţeşti nici un rău. De-asta te duc înapoi în rezervaţie.

Jenna se răsuci spre el, furioasă de-a binelea, sfidătoare:

- Oraşul pierdut există, Sam.

Împăturind hârtia, Sam i-o înapoie.

- O hartă nu dovedeşte nimic. Ştii şi tu asta.

- N-o fi dovedind, strigă ea, dar am putea cel puţin s-o urmăm; am putea să *ne uităm*, Sam. Dacă găsim oraşul, asta ar

dovedi că tatăl meu a avut dreptate, în toţi aceşti ani. L-ar reabilita.

- Şi te-ar reabilita şi pe tine, Jenna, pentru că l-ai lăsat singur. Asta vrei, să te răscumperi?

N-o lăsă să răspundă.

- Nu, e tot un vis, dar unul mai periculos decât bănuisem înainte. Nu te pot lăsa să rişti. Nu-ţi pot pune viaţa în pericol. Mai ales acum.

Se aşeză la loc pe saltea. Nimic din acea expediţie nu ieşise conform planurilor lui - dragostea cu Jenna, formarea afecţiunii pentru ea, poate chiar a iubirii. Acum era importantă pentru el, dar avea o misiune de îndeplinit şi nu intenţiona să-i rişte viaţa.

- Pleci înapoi, reluă el, apăsat.

Jenna se îndepărtase, mergând până în cealaltă parte a micului cort. Gura i se strânsese într-o linie fermă, ca şi cum ar fi luat o decizie de cea mai mare importanţă. Şi o luase.

- Vreau să ajung în Zaphir, Sam.

Cu un oftat adânc, Sam se întrebă de ce acceptase să se încurce cu o femeie devotată într-un mod atât de încăpăţânat unei cauze. Clătină din cap.

- Nu mergi la nici un Zaphir, Jenna. Nici măcar *eu* nu mă duc în Zaphir. Nu există un asemenea loc.

Jenna îi ignoră negaţia; ştia că era o cacealma.

- Dar ai să te *întorci* aici? îl provocă ea.

- Nici nu-s sigur. Va trebui să iau legătura cu Eric şi cu primul ministru, când ajungem la rezervaţie.

- Sam, îl rugă ea, cu îndârjirea din ochi îmblânzindu-se, transformată în speranţă. Acum suntem aici, am ajuns atât de aproape, şi s-ar putea ca o altă ocazie ca asta să nu se mai ivească. Am putea să ne luăm după hartă...

- Şi să ne lăsăm oasele pe-aici. Nu, Jenna, repetă el,

categoric. Pentru ultima datä, nu. Şi-acum, fä-ţi bagajul. Plecäm.

Jenna revenise lângä el. Încercä sä treacä pe alături, ieşind din cort, dar ea nu se läsä, cu bärbia ridicatä în acel gest pe care i-l cunoştea atât de bine.

- Nu te las sä pleci de lângä mine, Sam. N-am de gând sä rämân neluatä în seamä.

Sam începea sä-şi piardä calmul. Ochii säi se îngustarä şi gura i se crispä, când îşi dädu seama cä situaţia îi scäpa de sub control.

- Încerc sä-ţi apär viaţa, Jenna, pentru numele lui Dumnezeu. *Nu* mergem la Zaphir, nici acum, nici altcândva. Aşa cä, las-o baltä.

În plinä furie, Jenna îşi gäsi momentul de triumf.

- Deci recunoşti cä existä. Zaphirul existä! îi apucä ea mâna cu amândouä ale ei.

Încercä sä se smulgä, dar ea nu-i dädu drumul.

- N-am spus nici un moment asta, Jenna.

- Dar o crezi. Îmi dau seama cä aşa e. Crezi în hartä.

Începea sä simtä un soi de însufleţire.

- Sam, te rog, hai sä urmäm harta. S-ar putea ca în Zaphir sä gäsim räspunsurile la toate.

Sam ştia cä era posibil sä aibä dreptate. Sälbaticii şi traficanţii de arme aveau legäturi strânse şi, dacä exista un oraş, era posibil ca unul dintre grupuri sau amândouä sä-l fi gäsit şi sä-l folosească drept punct de întâlnire. Dar, în cäutarea Zaphirului, Sam putea foarte uşor sä dea iarăşi nas în nas cu cei din tribul Ngesi.

Acela era momentul oportun, prilejul cel mai propice pentru a-i urmäri pe contrabandişti, dar totuşi nu putea risca s-o ia pe Jenna cu el. Nu-i putea pune viaţa în pericol. Primul ministru îi încredinţase misiunea de a-i asigura protecţia. Mai mult decât

atât, după tot ceea ce se întâmplase între ei, propria lui misiune era aceea de a o apăra pe Jenna în primul rând, ocupându-se de cealaltă sarcină numai după ce o ştia pe ea în siguranţă. Şi nu exista decât un singur loc unde siguranţa ei avea să fie garantată: rezervaţia McKenzie.

- Nu plec până nu aflu adevărul, spuse cu convingere Jenna.

De astă dată, Sam nici măcar nu-i mai răspunse. Se împinse pe lângă ea, ieşind din cort.

- Sam... îl urmă Jenna afară.

- Te *duci*, Jenna, chiar dacă va trebui să te leg în jeep. Şi-acum, începe să-ţi faci bagajele.

- Nu.

Surprins, Sam se întoarse s-o privească.

- M-am săturat de atitudinile tale macho de Clint Eastwood şi n-am de gând să mai primesc ordine.

- Pentru Dumnezeu, Jenna, nu vorbi prostii. Aici nu suntem în filme; asta-i realitatea. Nu ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii în faţa aparatelor de filmat; suntem în adâncurile Africii, iar pericolele sunt reale.

- Nu-mi pasă, stărui ea, sfidătoare.

- Ei bine, mie-mi pasă.

Oamenii se opriseră din lucru şi stăteau aşezat pe tălpica vechii camionete, privindu-i cu ochii mari de uimire şi nedumerire.

- Apucaţi-vă de treabă, le strigă Sam, dar nici unul nu se clinti. Strigă din nou, de astă dată în Swahili, obţinând rezultatul dorit, când toţi începură să se agite, încercând să nu privească spre Sam şi Jenna.

- Şi-acum, reluă el, răsucindu-se iarăşi spre ea, într-o încercare de a-şi regăsi câte ceva din vechea autoritate, aici eu sunt şeful şi, câtă vreme eu conduc bâlciul ăsta, tu şi toţi ceilalţi

faceţi ce vă ordon.

Vorbea mergând pe urmele Jennei, care traversase tabăra cu pas vioi, într-o direcţie de care nici ea nu era prea sigură.

- Unde naiba te duci! strigă Sam.

- Nu ştiu, dar nu mă întorc în cort, să-mi împachetez.

- Ba ai să te-ntorci, dădu el s-o prindă, fără succes.

- Ba n-am să mă-ntorc.

Reuşi încă odată să-i scape şi-şi văzu de drum.

Sam o ajunse tocmai la marginea luminişului.

- Jenna, m-am săturat de toate prostiile astea. Nu mă enerva.

Se răsuci spre el, aruncând flăcări din ochi.

- Credeam că te-ai enervat deja. Eu, cu siguranţă, simt că explodez.

Frustrat, Sam se întoarse, trântindu-şi un pumn în palma deschisă.

- Cred că de fapt pe mine voiai să mă loveşti, aruncă ea.

Se înroşise la faţă, ochii-i scăpărau, inima îi bătea haotic, în timp ce se confrunta cu el.

- Nu, Jenna, nu vreau să te lovesc, dar s-ar putea să fiu tentat, dacă nu asculţi de glasul raţiunii.

- Ascult de glasul raţiunii, ripostă ea. Deja suntem în Batari. Tu vrei să afli ce se întâmplă pe graniţă, pentru primul ministru, iar eu vreau să găsesc Zaphirul. Este momentul să le facem pe amândouă.

- E prea periculos.

- Nu mi-e fricä, se încăpăţână ea.

- Ei, află că mie mi-e! replică Sam.

- Ţi-e fricä pentru mine, atâta tot. N-are de ce să-ţi fie, Sam. Ţi-am mai spus că-mi pot purta singură de grijă. Şi am dovedit-o, nu?

- Jenna, sunt sătul şi plictisit de toate provocările tale. Nici n-ar fi trebuit să te aduc aici, din capul locului.

- Crede-mă că, dacă puteam găsi pe altcineva, nici moartă n-aş fi venit cu tine, azvârli ea, cu dispreţ.

- Iar tu să ştii că nu-i nici o scofală să escortezi de colo colo o prinţesă răzgâiată.

- Prinţesă? Uită-te la mine, Sam.

Era transpirată şi încinsă, iar buclele scurte i se lipiseră, umede, în jurul feţei.

- Arăt eu a prinţesă?

- Nu da vina pe mine pentru căldură şi lipsa de confort, Jenna. Te-am prevenit să nu vii.

- Ei bine, am venit, şi-s al naibii de hotărâtă să rămân.

- Eşti pe dracu'! Plecăm înapoi în clipa asta.

Sam aruncă o privire spre camionetă. Oamenii păreau ocupaţi cu munca, dar îşi dădea seama că urmăreau tot ceea ce se întâmpla la marginea poienii. Bine, îşi spuse el, n-aveau decât să se uite.

Aplecându-se atât de repede încât o luă pe Jenna prin surprindere, Sam o culese în braţe dar, de cum îşi dădu seama ce se întâmpla, ea începu să se zbată cu furie şi, în cele din urmă, fu nevoit să şi-o arunce peste umăr, cu o mână sub fund şi cealaltă peste picioare, ţinând-o strâns.

Când ajunse la cort, o aruncă neceremonios pe saltea.

- Şi-acum, ascultă-mă bine, spuse el, iar ceva anume din tonul lui o împiedică să-l mai desfidă. În momentul ăsta, suntem într-o situaţie foarte periculoasă. Am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i conving pe Ngesi că am venit într-un foto-safari, dar nu mai putem să ne-nvârtim mult pe-aici, aşteptând să li se trezească bănuielile. Trebuie să plecăm - acum, pe loc. Aşa că fă-ţi bagajul, Jenna, şi să nu mai aud o vorbă.

Nu aşteptä räspunsul, ci se întoarse şi ieşi din cort, iar de astä datä Jenna nu-l mai urmä. În schimb, se trânti pe saltea, abätutä. Nu avea nici o cale sä caute Zaphirul de una singurä şi, evident, nu avea cum sä-l convingä pe Sam s-o ducä acolo. Planul ei, visul ei, era zdrobit de încäpäţânarea lui arogantä. Simţi ochii umplându-i-se de lacrimi, dar şi le înghiţi, în timp ce se ridica şi începea sä-şi arunce hainele în geantä, de-a valma.

După ce împachetä, Jenna luä o ultimä hotärâre. Trägându-şi umerii înapoi, ieşi din cort şi o luä spre camionetä. Toate erau gata încärcate, iar oamenii päreau nervoşi, dornici sä iasä mai repede din Munţii Batari.

- Sam...

Vocea ei era înceatä, aproape o şoaptä.

- Da, Jenna?

- Vreau sä-i mai väd o datä mormântul.

- Jenna, nu avem timp pentru aşa ceva. Trebuie sä plecäm de-aici.

- Bine, acceptä el, dar gräbeşte-te. Oamenii se tem de Ngesi şi sunt şi eu cam îngrijorat. În faza asta, nu ne putem asuma riscuri prosteşti.

- Mä întorc imediat.

* * *

De cum plecä, Sam se hotärî s-o urmeze. Nu voia sä se amestece în ultimul ei moment de intimitate, dar nici n-o putea sä se ducä acolo singurä.

- Urcaţi-vä în maşinä, le spuse el oamenilor. Vä ajungem din urmä.

Neräbdätori, cei patru africani se îngrämädirä în camionetä şi pornirä înapoi spre rezervaţie, läsând pe loc jeepul, în timp ce

Sam urca dealul către Jenna şi mormântul tatălui ei.

Se apropie încet şi, când văzu ce făcea, n-o strigă, ci se opri doar, privind-o. Jenna luase din cortul-popotă un cuţit de bucătărie şi scrijelea ceva pe un bolovan mic. Se chinuia să înscrie în piatră literele *C.L.* Apoi, întorcându-se, îl văzu pe Sam în apropiere.

- Nici măcar nu ştiu când a murit, spuse ea, cu amărăciune.

Sam înaintă şi-i luă cuţitul din mână.

- Voi trece doar luna şi anul, răspunse.

Dându-se la o parte, Jenna îl lăsă să zgârie numerele, dar Sam nu simţea în atitudinea ei faţă de el decât înverşunare. În fine, n-avea ce-i face. Trebuia să plece de-acolo. Puştile alea arătau urât de tot în mâinile etnicilor Ngesi. Credea că-i convinsese că nu avea nici o intenţie rea, dar nici ei nu erau nişte naivi. Probabil că aveau alte bănuieli.

Mai mult, ideea Jennei despre Zaphir nu mai părea acum nici ea prea trasă de păr. Avea să-ncerce să mai arunce o privire pe hartă, când ajungeau înapoi la ferma McKenzie. Apoi, urma să ia legătura cu Eric şi primul ministru, pentru a lua o hotărâre cu privire la pasul următor. Pentru moment, n-avea de gând să rişte ca Jenna să păţească ceva. O salvase o dată de Ngesi, convingându-i că era o fotografă în căutare de privelişti. Ce-or fi crezut, găsind-o la mormântul lui Carl, Sam n-avea de unde să ştie. Spera doar ca negrii să accepte ideea că simbolul creştinismului, crucea, avea o mare importanţă pentru oamenii albi care călătoreau în Africa, fără a acorda nici o semnificaţi aparte mormântului în sine. Dar nu putea fi sigur, motiv pentru care trebuia să plece cât mai repede.

Se ridică, terminase inscripţia, gravată adânc, pentru a dura mult, cât mai mult timp. O atinse pe braţ:

- Acum trebuie să mergem.

Färä nici o vorbä, Jenna trecu pe lângä el, pornind pe cärare spre locul pustiu al taberei de jos. Sam o urmä, gândindu-se ce ironie era cä de fapt îi salva viaţa luând-o de-acolo, şi era räsplätit de atitudinea ei îngheţatä. Acum era atât de furioasä, încât Sam se îndoia cä avea sä-i mai vorbeascä în tot restul cälätoriei. Ba chiar, se putea sä nu-l ierte niciodatä, dar acesta era un risc pe care trebuia sä şi-l asume.

Ajunserä la tabärä, se urcarä în jeep şi pornirä. Sam privi în jur, scrutând din mers marginile desişurilor. Dacä Ngesii erau acolo - şi nu se îndoia cä erau - ştiau de-acum cä plecase tot grupul. Când - şi dacä - avea sä se mai întoarcä, Sam trebuia sä se asigure cä-i depista pe Ngesi înainte de a-l gäsi ei pe el. Acum, avantajul era de partea lui; ştia cä se aflau acolo şi urma sä fie pregätit.

Jenna stätea täcutä şi ţeapänä pe scaunul ei, privind drept înainte, pierdutä în gânduri. Sam se întrebä în ce constau acestea, dar fu mai bucuros cä nu ştia; cu siguranţä, nu erau deloc binevoitoare la adresa lui.

Sträbäteau cu toatä viteza drumul desfundat. Sam voia sä ajungä din urmä camioneta şi nu era prea atent la gropi, gäsind o oarecare satisfacţie în faptul cä Jenna stätea incomod, în acelaşi timp în care şi ea, prin täcerea ei ostilä, îl necäjea.

Când vorbi, o fäcu numai pentru a-i cere sä încetineascä; räspunsul lui se rezumä la a-i spune cä viteza era necesarä, dacä aveau de gând sä prindä din urmä camioneta.

- Ar fi putut sä ne aştepte la tabärä, spuse Jenna.

- Am fi putut sä n-o lungim atâta cu plecarea, i-o întoarse el, după care, väzând privirea pe care i-o aruncä, îşi regretä cuvintele. Avusese nevoie de acele ultime minute la mormântul tatälui ei.

- Iartä-mä, spuse.

Jenna nu-i răspunse. Era cufundată în gânduri, gânduri nu numai triste, ci şi oarecum incomplete, cum rămăsese şi misiunea ei. Jurase să găsească mormântul tatălui său şi să-şi ia pentru ultima oară rămas bun de la el, iar pe asta o făcuse. Dar, undeva pe parcurs, mai adăugase un legământ, şi anume, de a dovedi că el avusese dreptate.

Istoria avea nevoie de cunoaşterea faptului că fusese un vizionar. Într-o bună zi, desigur, oraşul avea să fie găsit, iar tatăl ei, reabilitat, dar Jenna dorea cu disperare să realizeze ea însăşi acest lucru. Poate că Sam avea dreptate; poate îi era necesar pentru a scăpa de vinovăţie. Indiferent din ce motiv, era un vis care acum i se spulberase.

În faţa ei nu se mai afla altceva decât rezervaţia McKenzie. Dincolo de aceea, nu-şi putea imagina nimic. Plecarea de-acolo, revenirea în Salindi City şi apoi zborul spre New York - nimic din toate acestea nu figura pe agenda Jennei. Trebuia să se întâmple; viaţa trebuia să se reia, dar totuşi, într-un fel, Jenna nu se putea vedea din nou pe sine însăşi ca Simone Beauchamp. Aceea făcuse parte dintr-o altă perioadă, dinainte de a fi păşit pe acest continent negru, începând să descopere o altă lume, o altă faţă a ei însăşi.

Trebuia să recunoască, Sam o ajutase şi el la această descoperire. Făcea parte din ceea ce i se întâmplase şi încă i se mai întâmpla. Dar nu voia s-o lase să facă acel ultim pas, de care avea o nevoie atât de disperată.

Se răsuci să-l privească, îi văzu încordarea îndârjită a fălcilor, privirea hotărâtă drept înainte, spre destinaţie, şi ştiu că acela era un om care n-avea să se lase convins, care nu putea fi făcut să se răzgândească. Nu era primul ministru, sensibil la frumuseţe şi susceptibil la farmece. Cu Sam se putea discuta raţional, dar dacă raţiunea *lui* avea câştig de cauză, nimeni nu-l putea urni.

Aşa să fie, îşi spuse Jenna. Nu-i mai rămânea decât să profite la maximum de posibilitatea care-i mai rămăsese - căci îi mai rămăsese o ultimă şansă.

- Sam, începu ea, risipind tăcerea dintre ei.

Sam întoarse capul, încetinind puţin jeepul, ca s-o poată auzi.

- Când te întorci...

- *Dacă* mă mai întorc, Jenna, îi aminti el.

- ...sunt sigură că vei găsi oraşul, continuă Jenna. Ai să mă duci acolo.

- Până atunci, s-ar putea să treacă săptămâni întregi; poate chiar luni, ani de zile. Nu mă voi întoarce ca să găsesc un oraş, ci pentru a îndeplini o misiune.

- Ştiu, dar într-o bună zi tot ai să-l găseşti; nu mă îndoiesc de asta. Am de gând să rămân în Africa şi să aştept acea zi.

Sam se răsuci spre ea, cu o expresie surprinsă pe faţă:

- Unde să aştepţi?

- La rezervaţie, în Salindi City, undeva în apropiere.

- Jenna, s-ar putea să fie vorba de un timp foarte îndelungat. Tu ai viaţa ta, pe care să ţi-o continui.

Chiar în timp ce vorbea, Sam se pomeni sperând să n-o convingă. Nu voia să se înapoieze la New York, şi totuşi, nu şi-o putea imagina rămânând acolo, în Africa - sau, nu şi-o putuse închipui până acum. În mintea lui începea să se profileze un soi de vis ceţos, iar în acel vis se putea vedea cumva pe sine însuşi cu Jenna, împreună pentru totdeauna. Alungă imaginea. Era ridicolă. Mai văzuse femei cucerite de modul de viaţă de-acolo, dar nu peste mult toate începeau să tânjească iarăşi după civilizaţie.

- Voi aştepta, repetă ea, cu îndărătnicie.

Sam constată că-i zâmbea şi o văzu răspunzându-i tot cu un

surâs. Încetinise, ca să-i vorbească, şi nu mai acceleră, ci continuă doar să conducă atent pe drumul îngust, încercând să evite hopurile.

- Acum poţi merge mai repede, Sam, îi spuse ea.

- Nu vreau să te zdruncin prea rău.

- Trebuie să prindem camioneta.

Şi amândoi râseră de inversarea rolurilor.

Sam apăsă pe accelerator, iar Jenna se agăţă bine, în aşteptarea zguduiturilor, simţind un licăr de speranţă. Visul ei rămânea tot un vis, dar Sam părea să-l înţeleagă acum mai bine.

Din mers, Jenna observă că bolta cerească începuse să se întunece în depărtare, iar soarele nu mai părea la fel de strălucitor. Se întrebă dacă era posibil să-i aştepte o furtună nepreväzută. N-ar fi fost ceva prea firesc în veldt, în acea perioadă a anului, dar multe din cele ce se întâmplau în Africa erau neaşteptate. Dacă se cocea o furtună, avea să fie ciudată, căci arşiţa părea să se fi intensificat. Chiar şi färă dogoarea soarelui, Jennei îi era mult mai cald. Îl privi pe Sam nedumeritä.

Ceva anume din expresia lui o tulburä. Träsese adânc aer în piept şi scoase un sunet slab din gâtlej, care părea să anunţe pericol. Apoi vorbi:

- Ceilalţi sunt în faţă.

Jenna oftă uşuratä. Nu väzuse nici un pericol, numai camioneta. Totuşi, nu putea scäpa de senzaţia sâcâitoare cä era ceva în neregulä, când väzu camioneta oprind, întorcându-se şi pornind înapoi spre ei. Îl privi din nou pe Sam, apoi spre orizont, la cerul tot mai întunecat. Din depärtare räsuna un vuiet care nu suna la fel de tare ca tunerul, dar era mai persistent. Se rostogolea peste savanä.

- Ce este, Sam? strigä ea, nedumeritä şi dintr-o datä foarte speriatä.

Vântul se înteţise. Era un vânt fierbinte şi uscat, care nävälea spre ei, culcând la pämânt ierburile savanei. Jenna se întrebä dacä vâjâitul pe care-l auzise era sunetul vântului şuierând prin iarbä, îndoindu-i firele din vitezä. Poate cä aceasta era cauza zgomotului, vântul prin iarbä, nu...

- Sam! strigä ea din nou, dar acum nu mai trebuia sä-i punä nici o întrebare. Nu vântul începuse sä-i şuiere pe la urechi; nu ameninţarea ploii formase norii negri de la orizont. Undeva, dincolo de negura deasä, ardea *focul*, care gonea peste câmpii cätre ei, cu o vitezä aproape la fel ce mare ca aceea a camionetei, care acum frânä derapând la doar câţiva metri distanţä.

Ali säri din maşinä înainte ca aceasta sä se fi oprit complet şi alergä spre jeep, strigând ceva în Swahili. Jenna nu-i înţelegea cuvintele, dar îi distinse panica din glas. Îl privi pe Sam. Tot trupul acestuia se schimbase dintr-o datä, pärea încordat ca un arc. Şi totuşi, nu se mişca. Se pregätea, luând o decizie.

Sam îl ascultä pe Ali, dând din cap, încordat şi totuşi stäpân pe sine. Apoi, luä binoclul şi, ridicându-l la ochi, mäturä cu privirea orizontul.

- Se mişcä foarte repede, îi spuse el lui Ali.

- Da, Sam. Foarte repede.

Jenna privi în direcţia spre care se îndreptase binoclul lui Sam şi väzu zidul de fläcäri din spatele fumului. Cerul care se înnegrise de-a lungul liniei orizontului erau acum spoit cu portocaliu şi roşu. Jenna nu mai väzuse niciodatä ceva asemänätor cu modul în care fumul şi fläcärile goneau peste veldt, înroşind iarba ca sângele, pentru a läsa în urma lor o câmpie neagrä, calcinatä.

Putea simţi cäldura focului şi mirosul de iarbä arsä; îi umplea närile. Norul care cu doar câteva momente în urmä se

aflase la câţiva kilometri distanţă părea aproape să ajungă la ei. Nimic din tot ceea ce auzise vreodată despre ororile focului nu o pregătise pentru aşa ceva. Îl vedea devorând tot ce se zărea; îl mirosea; îi simţea gustul. Vieţile lor se aflau într-un pericol iminent, iar următoarea mişcare depindea de Sam.

- Cât de departe e râul? îl întrebă el pe Ali.

- Râul Batari?

- Da.

- Dincolo de câmp, mai sus între dealuri. Acolo e pericol, Sam.

Sam râse sec, iar Jenna ştiu la ce se gândea. Acum, primejdia îi pândea de pretutindeni. În munţi, pericolul consta în necunoscut; aici, era brutal de vizibil.

- Dacă pe malul râului cresc copaci, atunci focul îl poate sări...

Sam gândea cu voce tare.

- Dacă sunt ierburi, s-ar putea să avem o şansă.

O şansă! Jenna se întrebă dacă aceasta era singura speranţă care le mai rămăsese.

Ali încă mai dorea să traverseze savana. Arătă spre sud, unde câmpia era neatinsă de foc, vorbind iarăşi în Swahili, cu gesturi dramatice. Nu voia să urce în munţi.

- Nu putem ajunge, Ali, îi explică Sam. Nu pe vântul ăsta.

Deja se aşezase din nou la volan.

- Mergem în munţi. Orice s-ar întâmpla, când se terminã, ne vedem la tabără. Ăla-i locul de întâlnire.

Nu trecuse decât un minut, timp în care Sam luase hotărâra, dar în acel interval Jenna văzuse peretele de flăcări gonind spre ei, dansând de la ierburi la arbuşti şi copaci scunzi, lăsând în urmă schelete de lemn carbonizat care înainte fuseseră salcâmi acacia. Ochii începuseră s-o usture şi s-o ardă, iar nasul şi gâtlejul

îi erau plin de fum. Începu să tuşească.

- Sam, strigă ea, n-o să reuşim. Focul e prea aproape!

- Vom reuşi, răspunse Sam, în timp de executa o întoarcere rapidă, bäga jeepul în vitezä şi se repezea înainte. Camioneta venea imediat în urma lor, alergând cât de repede îndrăzneau. Viteza era importantä, dar şi prudenţa. Nu-şi puteau permite să facă nici cea mai micä greşealä; o fuzetä ruptä, un cauciuc spart - orice fel de accident - şi aveau sä fie pierduţi.

Ţinându-se pe viaţă şi pe moarte, în timp ce se hurducau din goanä, Jenna îşi dädu seama cä niciodatä în viaţa ei nu se mai confruntase cu un pericol adevärat. Traversarea savanei, urmärirea de cätre un rinocer sau întâlnirea faţä în faţä cu etnicii Ngesi, toate nu fuseserä decât pregätiri pentru acest pericol, cel mai mare: o chestiune de viaţă şi de moarte.

Peste vuietul focului, în urechile ei räsuna şi un alt duruit, mai profund. Jenna privi peste umär şi väzu cä nu erau singurii care fugeau de foc. Animalele fäceau acelaşi lucru şi, în depärtare, se vedeau nori de praf spärgându-se pentru a se transforma în turme ce alergau. Instinctul mâna animalele în direcţia opusä focului, spre apa pe care şi-o aminteau. Se întrebä câte aveau sä supravieţuiascä şi câte sä moarä. Dar ea, Sam şi oamenii? Urma focul sä-l cruţe pe vreunul dintre ei?

Dintr-o datä, vântul päru sä-şi schimbe direcţia, iar fumul se präväli asupra lor, înconjurându-i de pretutindeni. Sam opri jeepul, iar camioneta scrâşni din frâne în spatele lor.

- Lasä capul jos! îi spuse el Jennei; luä din spate o gamelä, îşi scoase cämaşa şi o îmbibä cu apä. Ţine-ţi asta peste faţă, o mai sfätui el.

Jenna îşi läsä capul între genunchi, acoperindu-şi faţa, în aşteptare.

În câteva momente, fumul trecu pe deasupra lor, dar

căldura rämase. O simţea pârlindu-i pielea, iar Sam porni din nou, fugind de fläcärile care se apropiau tot mai mult cu fiecare secundä. Primele dintre animalele înspäimântate apärurä, täindu-le calea, o turmä mare de impala, alergând nebuneşte, cu puii reuşind cumva sä ţinä pasul, pe picioarele lor lungi şi subţiri.

Trecurä pe lângä ultimul lor loc de tabärä şi-şi continuarä drumul printre poalele colinelor, urcând pe panta accidentatä.

- Pierdem camioneta, strigä Jenna.

- Ali trebuie sä rämânä jos, unde are mai mult loc ca sä treacä, räspunse Sam. O sä reuşeascä.

Dar Jenna începea sä aibä îndoieli cä oricare din ei avea sä scape. Tot mai multe animale intraserä în turma care gonea prin savanä - antilope gnu, impala, zebre. Sam trebuia sä încetinească pentru a nu le lovi, în timp ce se repezeau încoace şi-ncolo prin faţa şi prin spatele lui, ocupând spaţiul care începea sä se alungeascä între jeep şi camionetä, pânä când totul fu acopeit de masa animalelor, zgomot, fum şi limbile de foc care sägetau spre ei, tot mai aproape cu fiecare moment.

Jenna îşi îngropä faţa în mâini, încercând sä nu urle. Acum, totul depindea de Sam. Nu putea face nimic ca sä-l ajute, dar cel puţin n-avea sä ţipe, se hotärî ea. Mäcar de atâta lucru sä-l scuteascä. Când ridicä din nou privirea, zebrele erau atât de aproape de jeep, încât ar fi putut întinde mâna sä le atingä. Sunetele scoase de ele era mai cumplite decât tropäitul copitelor; era glasul terorii - acelaşi strigät pe care-l simţise crescând în propriul ei piept, dar reuşise sä şi-l stäpânească.

Focul îi ajunse din urmä. Se întâmplä atât de brusc, încât Jenna nici mäcar nu-şi dädu seama, pânä nu ridicä privirea şi väzu fläcärile roşii, portocalii şi albastre dansând la baza copacilor, pentru ca apoi sä se caţäre în susul lor, devorându-i, läsând în urmä numai cioturi aprinse. Acum nu mai aveau nici o

speranţă. Văpaia ardea peste tot în jurul lor, pretutindeni. Jenna nu mai putea nici măcar să vadă din cauza fumului, iar ochii o usturau atât de rău încât se temea că avea să orbească.

Îşi ridică din nou la faţă cămaşa udă, dar acum n-o mai ajuta. Nimic nu mai putea s-o ajute. Aveau să moară!

- Uite-o! strigă Sam.

Ridică privirea. Sus între coline, deasupra loc, o cascadă se revărsa într-un lac, care se întindea spre a forma râul ce curgea prin faţa lor, rostogolindu-se peste pietre pentru a se adânci apoi din nou, în timp ce şiroia în josul muntelui, spre veldt. Aici, terenul era plat pe o întindere de o sută de metri sau chiar mai mult, dar nu foarte lat - nu atât de lat pe cât se aşteptase, pe cât sperase.

Sam opri jeepul înainte de a ajunge la râpă, dar animalele nu erau la fel de prudente. Pe toată lungimea valului, săreau şi porneau înot spre ţărmul celălalt. Tăcut, nemişcat, Sam privea, conştient că timpul trecea cu vitează dar încă precaut, pe când scruta zona în lungul râului. Văzu un loc unde malurile coborau într-o pantă blândă, iar din apă ieşeau pietre plate. Dacă reuşeau să ajungă în acel loc, puteau să scape.

- Ţine-te bine, Jenna, strigă Sam.

Jeepul se repezi înainte, peste taluzul scund, coti brusc şi fu cât pe ce să se răstoarne. Acum Jenna urla de-a binelea, dar glasul nu i se mai putea auzi peste vâjâitul râului năvalnic, vacarmul animalelor şi mugetul focului din spatele lor. Sam redresă jeepul şi se azvârliră în râu, odată cu animalele care se îmbulzeau şi se îmbrânceau, în lupta lor de a ajunge pe cealaltă parte. Apa îi înghiţi, dar fără a reuşi să-i oprească, în timp ce jeepul înainta duduind prin masa de animale.

Păreau să aibă şanse de a ajunge, îşi spuse Jenna, când ajunseră în mijlocul râului. Aici, apa era mai adâncă, dar jeepul

continua să avanseze, la insistenţele lui Sam. Aveai să iasă pe partea cealaltă, la adăpost! Jenna aproape că ţipă de bucurie. Apoi, sunetul i se opri în gât, când motorul zcrâşni zgomotos şi roţile începură să derapeze în loc.

- Ce s-a-ntâmplat, Sam?

- Pietre. Ne-am prins la marginea lor.

Bägă jeepul în marşarier, apoi, rapid, în viteza întâi. Maşina se urni cu câţiva centimetri în fiecare direcţie, însă nu se dislocă dintre bolovani. Se legăna înainte şi-napoi, dar degeaba.

- Trebuie s-o abandonäm, îi spuse el.

Jenna ezita să se mişte. Färä jeep, pe jos, în mijlocul Munţilor Batari, erau pierduţi.

- Sam...

N-o mai asculta; hotärârea lui era luatä. Aplecându-se spre bancheta din spate, Sam luä un rucsac şi începu sä-l umple.

- Majoritatea proviziilor sunt în camionetä, dar avem şi aici câteva lucruri, îi dädu el şi Jennei un rucsac. Începe sä-l umpli.

- Şi valiza mea? întrebä ea.

Sam clätinä din cap:

- Nu putem lua totul, iar de mâncare avem mai mare nevoie decât de haine.

Aproape färä nici un regret, Jenna îşi trase pe umeri chingile rucsacului, îşi agäţä la gât geanta de umär şi läsä valiza pe jos, în timp ce Sam päşea peste portiera jeepului, în râu, printre animalele dezlänţuite.

Färä a se opri ca sä se lase räpunsä de spaimä, Jenna säri dupä el. Animalele îngrozite nu le dädeau nici o atenţie celor douä fäpturi stranii care traversau împreunä cu ele, dar Jenna era conştientä de pericolul în care se aflau ea şi Sam. Trebuia sä se gräbeascä, sä înainteze odatä cu valul animalelor, dar färä a se läsa prinşi şi striviţi între ele. Jenna cuprinse talia lui Sam cu

braţele, mergând în urma lui, înghesuită într-un spaţiu cât se putea de restrâns.

- Orice-ar fi, să nu aluneci, îi spuse el, din mers. Ţine-te doar bine şi nu-ţi pierde echilibrul.

Jenna ştia că o cădere şi pierderea contactului cu Sam ar fi însemnat să fie călcată în picioare de animale. Odată, avu impresia că se prăbuşea, dar Sam întinse o mână la spate şi o sprijini, până ajunserä pe malul opus. Acolo, o înşfăcä de mână şi amândoi se aruncarä la adäpostul unei proeminenţe de piaträ. Animalele ropoteau pe deasupra, unele chiar särind pe lespede, cu copitele la câţiva centimetri de Sam şi Jenna.

Rämaserä astfel, ţinându-se strâns unul de altul, în infernul ce se dezlänţuise în jurul lor. Jenna îşi pierduse complet noţiunea timpului şi a spaţiului, când deodatä peste ei se läsä o täcere neaşteptatä, o linişte irealä în timpul cäreia Sam se ridicä şi o apucä iaräşi de mână, strigând:

- O luäm la fugä, Jenna!

Alergarä în susul taluzului, peste ieşitura de piaträ, spre pädurea de deasupra râului. Ultima pantä era atât de abruptä, încât furä nevoiţi sä se caţäre agäţându-se cu mâinile. În sfârşit, ajunserä pe vârful povârnişului pietros, unde se oprirä sä privească scena de dedesubt.

În râu, animalele se îngrämädeau cu sutele, pe când focul continua sä facä präpäd în spatele lor, arzând cu furie, în lungul malurilor, cu fläcärile repezindu-se spre cer.

- Va traversa şi focul? îl întrebä Jenna pe Sam.

- Nu ştiu, dar nu putem risca. Trebuie sä urcäm mai departe, Jenna.

- Şi jeepul?

- S-a pierdut. Acum nimeni nu-l mai poate scoate de-acolo şi va fi o minune dacä mai e întreg, după ce se terminä debandada

asta. Şi-n plus, nu putem aştepta să traverseze toate. Până atunci, râul se va umple cu fiare de pradă. Trebuie să mergem cât mai sus - în Batari. E singura noastră şansă, Jenna.

Amorţită, dădu din cap. Avea hainele ude leoarcă şi faţa înnegritä de fum, şi o durea tot trupul. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să rämânä acolo unde se afla, să se ghemuiascä lângä Sam şi să doarmä câteva zile, dar ştia cä trebuia să se conformeze; trebuia sä-l însoţeascä în munţi, cât mai departe de fläcäri şi de animalele surescitate. Focul rämäsese în urmä, dar ameninţarea lui nu se sfârşise. Pericolul nu trecuse încä.

Capitolul 9

Jenna auzi sunetele pădurii care se deştepta în jurul ei înainte de a simţi soarele care-şi croia drum printre copacii groşi, strecurându-i-se sub pleoape şi ispitindu-i-le să se deschidă. Privi în jur. Sus, pe coline, nu se zărea nici urmă din devastarea de la poale. Cerul era curat şi limpede, fără urme de fum, dar Jennei i se păru că încă îi mai putea simţi mirosul în aer - miros de cenuşă, de funingine şi de distrugere. Sau poate, îşi spuse, mirosul rămăsese în ea însăşi, în nări şi în plămâni. O putea urmări ore întregi, zile chiar, acel miros ce era parte amintire, parte realitate. Dintr-o dată, Jenna se temu că niciodată n-avea să mai scape de el.

Voia să se ridice, să-şi clătească faţa şi să se spele de miros, pentru a putea încerca să-l uite. Dar lângă ea dormea Sam şi nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu-l trezească. Jenna ştia că Sam avea somnul uşor şi cea mai mică mişcare l-ar fi făcut să tresară, cu mâna la cuţit. Aşa că rămase neclintită şi căută să uite de foc, concentrându-se asupra frumuseţii lumii sălbatice din jurul ei.

Auzea maimuţele sporoväind în copaci şi, pe ramurile mai joase, cimpanzeii reuniţi într-o cacofonie însufleţită, strigându-se, arătându-şi unii altora strălucirea dimineţii. Păsările începeau să ciripească şi ele. Jenna le întrezărea fugar, în timp ce zburau pe deasupra copacilor, în înaltul cerului tot mai luminos, dar nu avea ochii atât de ageri încât să distingă maimuţele şi cimpanzeii. Aceştia se ascundeau vederii, în rămuriş. Din când în când, i se părea că zărea câte o pată brunä sau cenuşie, dar aceasta dispărea imediat.

Chiar în timp ce încerca să se cufunde în acele imagini şi

sunete, continuau să pătrundă crâmpeie din evenimentele zilei trecute. De fiecare dată, îi rămâneau în ochiul minţii tot mai mult şi mai mult timp, până când, într-un târziu, se läsä complet în voia amintirii celor întâmplate în ajun. Îşi îngädui sä reträiascä teroarea acelei goane din calea ororilor väzute şi neväzute.

Fusese un coşmar pe care încä nu-l putea crede pe deplin, mai ales acum, printre sunetele şi priveliştile naturii ce se deştepta în jurul ei. Animalele päreau atât de îndräzneţe, de netemätoare şi înviorätor de vesele. Dar nu fusese doar un vis urât cäci, pe lângä cä şi-l amintea, putea şi sä îl simtä.

O dureau toţi muşchii, după cäţärarea înnebunitä din calea focului de care scäpaserä şi din apropierera râului pe care-l trecuserä. După traversarea râului, eliberate de fum şi cäldurä, animalele îşi începuserä propriile bätälii pentru hranä, luptându-se pentru ceea ce mai rämäsese. Reunite în goana lor pentru supravieţuire, când ajunseserä la adäpost, legile naturii începuserä sä se aplice din nou, iar fiarele începeau sä-şi vâneze präzile obişnuite.

Privise în urmä doar atâta cât sä vadä începuturile luptelor, în timp ce ea şi Sam îşi croiau drum tot mai sus şi mai sus. În cele din urmä, Sam träsese concluzia cä erau în siguranţä şi adormiserä pe o pantä netedä, cu iarbä, adäpostitä într-o laturä a colinelor.

Jenna încä nu-şi putea da seama cum reuşiserä sä supravieţuiascä fläcärilor, care se apropiaserä atât de des la limitä, nici de ce nu-i biruise fumul. În acel ultim moment, chiar înainte de a ajunge la râu, fusese convinsä cä aveau sä moarä sufocaţi. Fuseserä cât pe-aci. Încä doar câteva minute, şi fumul i-ar fi räpus complet. Väzuse focul sub forma lui cea mai ucigätoare; niciodatä n-avea sä-i mai subestimeze puterea.

Şi ceilalţi? Oare Ali, Matope, Juma şi Abdullah scäpaserä,

sau focul îi devorase, înghiţind camioneta cu ocupanţi cu tot, pentru a nu läsa în urmä altceva decât metal calcinat şi carne arsä? Jenna nu-şi putu stäpâni un fior.

Mişcarea ei slabä îl trezi pe Sam. Braţul acestuia se repezi cu iuţeala fulgerului, ducându-şi mâna la cuţit. Lângä Sam se afla şi o puşcä, dar mâna lui gäsi mai întâi cuţitul, iar degetele se strânserä pe präsele.

- Nu-i nimic, Sam, se gräbi ea sä-l liniştească. Iartä-mä, n-am vrut sä te trezesc, dar mä gândeam la foc.

Sam îşi relaxä degetele şi dädu drumul cuţitului, rezemându-se la loc de rucsacul pus pe iarbä. Jenna simţi cä şi el îşi amintea.

- Cum te simţi? o întrebä.

- Nu prea grozav, recunoscu ea; avea pielea înnegritä de funingine şi acoperitä cu zgârieturi, iar gâtlejul îi era numai o ranä vie, durând-o îngrozitor. Dar mä bucur cä sunt în viaţä, adäugä ea.

Sam dädu din cap, amintindu-şi. Scäpaserä ca prin urechile acului, dar acum nu se mai putea gândi decât la faptul cä îi salvase Jennei viaţa, o salvase de moartea cumplitä pe care o aduce focul. Slavä Domnului, îşi spuse el, slavä Domnului cä Jenna era nevätämatä. O privi şi nu-şi putu stäpâni un zâmbet.

- Înnegritä dar drumoasä, spuse el, întinzând mâna pentru a-i trasa o dârä cu degetul pe bärbie.

- Şi tu eşti destul de afumat, räspunse ea.

- Ei, am salvat vreo douä bidoane, replicä Sam, ridicându-se, cam ţeapän, cu încheieturile trosnindu-i. Iar în munţi se gäsesc o mulţime de izvoare, aşa cä hai sä folosim o parte din apä ca sä ne späläm.

- Speram sä spui asta.

Scotocirä prin rucsacuri, gäsirä bidoanele, nişte prosoape şi un calup de säpun.

- Ai adus şi o periuţă de dinţi? o întrebă Sam.

Jenna dădu din cap, scoţând periuţa şi pasta din geanta de umăr pe care o înhăţase din jeep în ultimul minut.

- Dar tu?

Sam negă din cap.

- Te-ai gândi să...

Îl privi pe sub pleoapele coborâte.

- Ştiu, spuse el. Periuţa de dinţi e un obiect destul de intim.

- Ei, în anumite situaţii...

Şi i-o întinse.

În intimitatea vegetaţiei din jur, Jenna reuşi să remedieze cât de cât stricăciunile, pieptănându-se şi aplicându-şi chiar şi puţin ruj de buze. La începutul călătoriei, îndesase un rând de haine în geantă, pentru cazuri de urgenţă. Cu siguranţă, aceea putea fi consideratä o situaţie urgentă, îşi spuse ea, în timp ce-şi scotea bucuroasă fusta şi bluza afumatä, pentru a se schimba cu hainele curate.

- De fapt, sunt aproape prezentabilä, spuse, când ieşi din desiş.

Sam ridicä privirea dinspre focul pe care-l făcuse şi zâmbi. Era mult mai mult decât prezentabilä. Era curatä şi proaspätä. Pielea îi strälucea şi, în tricoul şi şortul alb, ar fi putut trece drept o adolescentä.

- E rândul täu, îi spuse ea.

- Ei, eu va trebui sä rämân cu aceleaşi haine, dar poate reuşesc sä dau jos ceva din negrealä, replicä Sam, în timp ce Jenna îi oferea periuţa de dinţi.

- Am forfecuţa aia de pieliţe în geantä. Ţi-aş putea täia mânecile cämäşii. Oricum n-a mai rämas mare lucru din ele.

Sam îşi privi mânecile rupte şi arse şi acceptä. Îşi scoase cämaşa, läsându-i-o Jennei s-o ajusteze, sarcinä de care ea se

achită cu mult drag. Când Sam reveni la micul loc de tabără, cămaşa era gata.

Se părea că-şi turnase pe păr jumătate din gamelă, după care şi-l frecase şi îl clătise până ajunsese curat-lună. Se spălase pe faţă, braţe şi piept, reuşind să scoată şi cea mai mare parte a funinginii din pantaloni. Pentru Jenna, arăta superb, într-un stil oarecum primitiv. Simţi un mic fior străbătând-o în clipa când îi dădu înapoi cămaşa, aproape dorindu-şi ca Sam să nu se mai îmbrace cu ea.

Sam o luă, dar nu se încheie la nasturi, şi furnicăturile rămaserä în timp ce se aşezau amândoi să bea puţinä cafea slabä şi să consume câte douä sandvişuri cu unt de arahide fiecare.

- Ce mai mic dejun, comentä el. Ia să vedem ce mai avem noi aici.

Înşirarä proviziile pe care reuşiserä să le salveze din jeep: patru cutii de supä, un borcänel de cafea, zahär, pâine, unt de arahide, un deschizätor de conserve, douä linguri şi o pungä de orez.

- Hmm, fäcu Sam. Nu e tocmai un menu gourmet, dar pädurile de mai sus vor fi pline cu fructe şi boabe comestibile. Putem suplimenta ceea ce avem aici, ca să ne echilibräm regimul. Ar trebui să ne-ajungä până räzbim.

- Unde? întrebä ea. Înapoi la McKenzie?

Sam clätinä din cap:

- Färä nici un fel de vehicul, n-am putea trece peste savana arsä.

- Dar ceilalţi?

- Erau departe spre sud şi, dacä au ajuns la râu...

Jenna ridicä privirea, la auzul cuvântului "dacä". Sam o linişti:

- Sunt aproape sigur cä au scäpat. Ali e un şofer bun, iar

motorul camionetei era mai puternic decât al jeepului. Probabil că au trecut râul. Dar, după aceea, s-ar putea să le fi fost mult mai greu decât nouă.

Văzând că era nedumeritä, îi explicä:

- În aval, focul a trecut peste râu.

- Nu se poate, Sam! Eşti sigur?

Sam confirmä din cap:

- Râul are un vad îngust pe unde cred că l-au traversat, dar am văzut flăcările îndreptându-se într-acolo, şi mă tem că vântul sufla în aceeaşi direcţie.

- Nu mi-ai spus.

- Nu. În faza aia, n-avea nici un rost să te alarmez. Aveam şi noi destule probleme. Eu încă mai cred că au reuşit, repetä el, grăbit.

- Unde-or fi acum?

- Pe drum înapoi spre primul nostru loc de tabärä. Le-am spus că ne întâlnim acolo.

Apoi, îi văzu expresia de pe faţă şi se apropie să-i atingă obrazul.

- Sunt okay. Ai încredere-n mine.

Jenna dädu din cap, încercând să-şi alunge din minte imaginea focului. Izbuti chiar un surâs vag, înainte de a întreba:

- Dacă ne întoarcem la locul de tabärä, de ce ne adâncim şi mai mult în munţi?

- Fiindcă e periculos să ne înapoiem pe jos, Jenna. Oamenii mai au camioneta, sper, adäugä el. Dar acum toatä regiunea asta forfoteşte de animale sälbatice şi n-am avea cum să le ocolim. Va trebui s-o luäm spre nord, prin munţi.

Jenna täcu un timp îndelungat, în timp ce strângea şi împacheta la loc proviziile säräcäcioase.

- Este vreun drum? întrebä ea într-un târziu.

- N-aş crede, räspunse Sam. Dar am la mine busola.

Jenna ştia cä ar fi avut toate motivele sä-i fie teamä dar, într-un fel, cu Sam lângä ea, frica devenise aproape inexistentä. Totuşi, nu uitase de Ngesi.

Sam ştia la ce se gândea.

- Bäştinaşii din munţii äştia nutresc un mare respect pentru foc, Jenna. Sunt convins cä au fugit la adäpost, în satul lor. Nu mai avem de ce sä ne temem de Ngesi.

Ceva îi spunea cä Sam intuia existenţa unui alt pericol, mult mai mare, dar nu îndräznea sä-l întrebe. Nu voia sä ştie. În plus, avea altceva pe cap. Cautä în geantä şi scoase harta.

Sam aşteptase acel moment.

- O sä ne fie de vreun folos? îl întrebä ea, întinzându-i-o.

- S-ar putea.

Luä harta şi o studie, de astä datä mai atent decât înainte, când considerase cä ar fi fost o goanä dupä cai verzi pe pereţi, sä pornească în cäutarea aşa-zisului oraş ascuns.

- Aici sunt unele însemne care corespund cu alte härţi pe care le-am väzut şi cu ceea ce ştiu despre zonä din propria mea experienţä.

Cercetä harta în täcere, timp îndelungat, iar Jenna rämase şi ea täcutä, aşteptând.

- Cât de departe de Zaphir crezi cä suntem? întrebä ea, într-un târziu.

- Nu-s sigur, dar se aflä la vest de drumul pe care trebuie sä mergem, urmäri Sam cu degetul un traseu pe harta îndoitä.

- Departe spre vest?

- Nu, recunoscu el; ştia foarte bine la ce se gândea Jenna şi, de astä datä, nu se mai împotrivea ideii la fel de tare ca înainte. Nu avem prea multä mâncare, Jenna, o preveni el. Câteva cutii de supä şi un borcan cu unt de arahide n-au sä ne ţinä prea mult.

- Dar în munţi sunt fructe şi boabe, îi aminti ea.

Sam dädu din cap, încercând sä n-o priveascä. Îşi amintea insistenţa ei din ajun, de a cäuta Zaphirul. Îşi mai amintea şi propriul lui refuz. Atunci, planul nu avusese absolut nici un sens. Acum, când ajunseserä atât de aproape, mai-mai cä putea fi convins cä visul lor era realist.

- Dacä... începu el, apoi se corectä: *când* vor ajunge la tabärä Ali şi ceilalţi, ne vor aştepta acolo.

- Şi dacä întârziem cu o zi - sau chiar douä - au sä ne-aştepte?

Sam confirmä din cap. Sigur cä aveau sä-i aştepte.

- N-are nici un sens, Jenna, sä cäutäm chiar acum Zaphirul.

- N-am sä ţi-o cer şi n-am sä te rog, Sam, îl privi ea, zâmbindu-i. Trucul ästa l-am folosit cu primul ministru şi ştiu din experienţä cä asupra ta nu va avea efect.

- Nu, Jenna, spuse el încet. Cu mine n-o sä meargä.

Dar altceva ar fi avut efect, şi anume, cinstea şi hotärârea ei. Îi surprinse o privire în ochii albaştri şi limpezi, îşi amintea nespus de viu cum înfruntase, în trecut, alura acelei expresii. Îşi mai amintea şi momentul când expresia se transformase în altceva - dor, apoi satisfacţie, când Jenna se culcase lângä el. Dintr-o datä, Sam îşi dädu seama cä dorea acelaşi lucru pe care îl dorea şi ea. Voia s-o facä fericitä şi, dacä în braţele ei fäcuse tocmai acel lucru, Jenna mai avea nevoie şi de un alt gen de fericire, pe care i-l putea därui de asemenea. Îi putea därui Zaphirul. Dacä exista.

- Nu ştiu, Jenna, spuse el. E un mare risc.

- Sunt dispusä sä mi-l asum, îi aminti Jenna.

- A, ştiu asta, râse Sam. Ţin minte ultimul nostru räzboi pe tema respectivä. Te-ai luptat cu ghearele şi cu dinţii.

- Dar n-am câştigat. Şi nici acum nu pot câştiga, decât dacä vrei şi tu s-o facem; dacä apreciezi cä de data asta avem o şansä -

fiind atât de aproape.

Încerca să-şi păstreze calmul, să-şi stăpânească emoţia şi insistenţa din voce, să vorbească rezonabil şi natural.

- *Suntem* aproape, şi ştim unde e oraşul, Sam.

- Unde ar *putea* fi, o corectă el; în ochi i se citea o expresie de respect, când adăugă: mare figură mai eşti, Jenna.

- Adu-ţi aminte cine sunt părinţii mei. Un visător încăpăţânat de idealist şi o realistă la fel de încăpăţânată.

- E o combinaţie nemaipomenită, se aplecă el, sărutând-o uşurel pe obraz. Şi totul a ieşit la iveală în Jenna Chapman Logan. În regulă, vom face o încercare, dar dacă nu e acolo unde aratä harta, ne întoarcem din nou spre est şi mergem la tabără. De acord?

- De acord, răspunse ea, cu un zâmbet strălucitor care-i făcu inima să sară din loc, înlăturându-i şi ultima rezistenţă.

Nu exista drum, nici cărare, nici măcar o potecă prin munţi. Indiferent cum îşi croiau etnicii Ngesi drum pe terenul deluros, o făceau fără a läsa nici o urmă. De aceea, îi explică Sam din mers Jennei, masivul muntos rămäsese virtualmente neexplorat.

- Îi aparţine naturii, nu omului.

Mai merse câţiva paşi, înainte de a adăuga:

- ...Sau, cel puţin, aşa ar trebui.

- Acum, omul e aici.

- Da, confirmă el, sumbru la faţă.

- Şi nu numai Ngesii? întrebă Jenna, nelinişţitä.

- Mă tem că nu, răspunse Sam, fără a intra în amănunte.

Deveneau urmätorii oameni care-şi croiau drum în Munţii Batari. Cât de mulţi mai veniserä înaintea lor, Sam nu era sigur. Puteau să fi fost alţii, care intraserä în munţi şi nu se mai întorseserä. Şi mai erau aceia care, asemenea tatälui Jennei, nu

supravieţuiserä destul timp pentru a spune lumii ce gäsiserä - dacä, de fapt, gäsiserä ceva.

Era o enigmä care îl främânta pe Sam de o bunä bucatä de vreme. Se bucura cä ajunsese aproape de rezolvarea ei. Sosise momentul sä deschidä acei munţi frumoşi şi pentru bucuria altora, dar încä mai era îngrijorat de faptul cä o luase cu el pe Jenna, în incursiunea inauguralä. Mai târziu ar fi trebuit s-o aducä, dupä ce erau cunoscute şi stäpânite pericolele existente acolo, nu acum. Nu trebuia sä fie expusä acelor primejdii, dar nu mai avea cum s-o opreascä.

Când dorea câte ceva, Jenna era mai insistentä şi mai încäpäţânatä decât orice persoanä cunoscutä vreodatä de Sam în viaţa lui. O privi cum înainta pe lângä el cu chin cu vai, încercând sä nu-şi arate epuizarea. Reuşise sä şteargä toate urmele de fum şi funingine. Pânä şi pärul ei aräta curat şi luminos. Avea faţa spälatä, strälucitoare de bronzul acelor zile când refuzase sä-şi punä päläria.

Acum nu mai prea conta, pentru cä päläria ei avusese aceeaşi soartä cu jeepul şi, probabil, zäcea pe fundul râului, dupä ce o cälcaserä în copite sutele de animale sälbatice. Sam o prefera oricum cu capul gol, mai ales acum, când avea pärul tuns atât de scurt, läsând acele träsäturi fermecätoare sä se vadä färä nici o obstrucţie. Ochii ei mari şi frumoşi, pomeţii înalţi şi bärbia sculpturalä confereau feţei o formä clasicä, färä a şterge nimic din delicateţea atât de femininä încât îi täia respiraţia.

Sam îşi dädea seama cä nu putea petrece orele contemplând-o pe femeia de lângä el ca un adolescent amorezat. Se aflau într-un ţinut periculos şi aveau de sträbätut un teren aproape impracticabil. Ca ghid, Sam trebuia sä rämänä atent la pericole, câştigând totodatä cât mai mult timp posibil. Izgoni imaginea, atât din väz cât şi din minte, revenind la scopul

său.

Când Sam grăbi pasul, Jenna încercă să se menţină lângă el, dar nu peste mult rămase în urmă. Era mai bine aşa, din moment ce vegetaţia creştea tot mai deasă, până când, în cele din urmă, Sam fu nevoit să-şi taie drum cu cuţitul, urmat de Jenna pe cărarea astfel degajată. Copacii se înălţau până la cer, acoperind Securitate. Acolo unde acesta reuşea să se infiltreze, în jurul lor jucau cioburi de luminä pestriţă. Dar, oriunde se răreau hăţişurile, se dezväluiau numai stânci colţuroase şi râpi mai greu de traversat chiar şi decât desişurile.

Zgomotele maimuţelor, ale cimpanzeilor şi päsärilor de deasupra erau înviorätoare, dar existau în jurul lor şi alte sunete, mai puţin plăcute. Jenna tresărea adesea, la auzul foşnetelor şi al sâsâielilor din tufişuri. Se mulţumea să lase în seama lui Sam recunoaşterea acestor sunete periculoase, şi a celorlalte, nu tot atât de ameninţätoare. Până acum, Sam le acceptase aproape färä rägaz. Jenna spera să continue astfel şi mai departe.

Cu cât trecea Sam mai repede prin pädure, cu atât îi devenea Jennei mai greu să ţinä pasul cu el. Se întreba de ce-şi accelerase mersul. În zori, merseserä aproape agale, stând de vorbä şi distrându-se ca într-o excursie de agrement. Mai târziu, ceva părea să-l fi iritat pe Sam, potolindu-i cheful de vorbä. Jenna se întreba dacä o fi fost vreun lucru spuse de ea, dupä care se mustră pentru cä era atât de încrezutä. Sarcina lui Sam era de a ajunge amândoi până la oraş, dacä exista, apoi la locul de tabärä. Nu se gândea la ea; nu avea timp pentru asta. Se gândea numai la siguranţa lor.

Ei bine, hotärî Jenna, un lucru era sigur: färä nici o îndoialä, nu se gândea la spinarea ei îndureratä sub greutatea rucsacului, nici la picioarele pline de bäşici şi bätäturi, sau la oricare altä parte a ei, încinsä, umedä şi dornicä să respire un moment. Dupä

încă o oră de chinuri pe un teren aproape imposibil, umplându-se cu şi mai multe zgârieturi şi julituri pe lângă cele adunate în ajun, Jenna conchise că era vremea să facă un popas.

- Sam, încercă ea, nu ne-am putea opri să ne odihnim, te rog?

Sam nu se întoarse, dar îl văzu clătinând din cap. Numai când se opri să taie nişte ramuri deosebit de dese care le blocau drumul, îi răspunse.

- Nu vreau să facem nici un popas până la jumătatea dimineţii, Jenna, explică el. Ne putem permite doar o singură oprire înainte de prânz.

Jenna ridică privirea, dar nu putu vedea soarele din cauza coroanelor dense ale copacilor.

- Trebuie să se fi făcut de zece, îndrăzni ea.

- Nu-i nici măcar nouă, râse Sam. Mergem abia de două ore.

Jenna gemu sonor. Două ore! Nu-i venea să creadă. Toate oasele din trup îi spuneau că drumul durase de cel puţin două ori mai mult. Potrivindu-şi mai bine rucsacul, care părea să-şi fi dublat greutatea pe măsură ce treceau orele, Jenna merse mai departe. Îl invidia pe Sam pentru paşii săi lungi şi spatele lat şi drept, care căra un rucsac mult mai mare cu o uşurinţă atât de vădită. Reuşise cu succes să se transforme din actriţă în exploratoare, îşi spunea ea, dar a dracului să fie dac-avea să *alerge* pentru a ţine pasul. Nu-i rămânea decât să încetinească el.

În cele din urmă, o făcu.

- Iartă-mă, Jenna, spuse el, răsucindu-se în loc ca s-o aştepte. Am forţat puţin cam prea tare.

Recunoscuse deja în sinea lui că mersese cu o viteză atât de criminală numai ca să nu se mai gândească la ea, convins că distanţa dintre ei avea să-i astâmpere pofta dureroasă de a o atinge. Şi reuşise, dar nu era drept faţă de Jenna. Trebuia să

suporte chinuitoarea ispitä de a se afla lângä ea, färä a avea timp s-o ia în braţe.

- Ne oprim acum, adäugä el, mai blând.

- Nu, Sam, e-n regulä. Mai bine ţine-te de program. Pot sä rezist pânä la ora zece - dar nici un minut mai mult, adäugä ea, cu un zâmbet vitejesc care, când îl urmä din nou pe Sam, se transformä în strâmbäturä.

Popasul, când sosi în sfârşit, nu fu îndeajuns de lung pentru Jenna, dar ea se resemnä şi, în continuare, reuşi sä-şi continue drumul pânä la amiazä, când se präbuşi lângä Sam, färä a o mai interesa nici mäcar sä mänânce.

Sam se ocupä el de pregätirea mesei, läsând-o sä se odihnească, dar când supa se încälzi şi fructele furä culese, insistä ca Jenna sä se ridice şi sä mänânce.

- Nu laşi nici o färâmä, o instrui el.

- Nu sunt sigurä cä am putere sä-mi deschid gura, fu singurul ei räspuns.

- Dupä ce bagi mâncare în tine, au sä-ţi revinä şi puterile.

În acest sens avusese dreptate, iar Jenna reuşi sä räzbească în continuarea dupä-amiezei, cu un singur popas de odihnä.

Sam se opri pentru noapte chiar înainte de apusul soarelui, nu fiindcä Jenna era obositä, ci pentru cä gäsise un loc foarte bun de tabärä. Cel puţin, aşa îşi spunea el, dar era absolut conştient de lupta pe care o purta Jenna. Sosise vremea s-o lase sä se odihnească. Dar, imediat dupä aceea, Jenna îi fäcu încä o surprizä, aşa cum reuşea întotdeauna. Se oferi sä stea ea prima de veghe, în timpul nopţii.

Oricât de mult îi admira oferta, Sam nu era dispus s-o lase sä stea mult timp treazä dupä cinä. Avea o nevoie disperatä de somn.

- Am sä te trezesc mai târziu, înainte de cräpatul zorilor, ca

să dorm şi eu puţin, îi promise el.

- Vei avea nevoie de mult somn, nu de puţin, se grăbi ea să răspundă.

Sam clătină din cap, zâmbind.

- Eu sunt deprins cu stilul ăsta de viaţă, Jenna, câtă vreme tu nu eşti. Facem cum zic eu.

Întinse mâna şi o bătu pe dosul palmei într-un mod aproape frăţesc, care o făcu să simtă că erau cu adevărat parteneri. Jenna îi răspunse tot cu un zâmbet.

- Poate reuşim să dormim amândoi, de fapt, glumi ea. N-am văzut nici un leu sau rinocer, în munţi.

Sam începu să despacheteze proviziile. Focul duduia deja.

- Nnţ, confirmă el. Nici leoparzi n-am văzut, dar sunt pe-aici pe undeva.

Vorbea cât se poate de serios.

Jenna îşi stăpâni un mic fior, în timp ce privea spre copacii înalţi din jur, acoperiţi din greu cu muşchi şi plante agăţătoare.

- Le place sus, în copaci, continuă Sam, pe cel mai firesc ton. Când ucid, de obicei îşi târăsc prada între ramurile unui copac pe care-l folosesc drept cămară. Aşa, pot savura masa în linişte - şi îşi ţin proviziile la adăpost de animalele de pe sol.

- Îgh, comentă Jenna, înainte de a întreba, nesigură: le place gustul cărnii de om?

Sam dădu din cap, după care se grăbi să adauge, încurajator:

- Totuşi, animalele mâncătoare de oameni sunt ultimele dintre grijile noastre. Omul însuşi e cea mai periculoasă fiară de care trebuie să ne temem în munţii ăştia.

Jenna simţi, la fel ca în trecut, că Sam era mai strâns înrudit cu natura decât cu oamenii. Se simţea confortabil aici, în sălbăticie, iar Jenna ştia cumva că nu fusese deloc la largul lui în

viaţa träitä printre oameni. Îşi punea întrebäri în acest sens, dar nu-i dädu grai nici uneia.

- Mä bucur cä mä duci la Zaphir, Sam, spuse ea.

Stätea rezematä cu spatele de o piaträ, privindu-l cum pregätea cina, care în seara aceea avea sä constea din supä cu orez din belşug. Sam clätinä din cap:

- Nici acum nu-mi vine sä cred cä m-ai convins sä caut oraşul ästa.

- Dacä îl poate gäsi cineva, noi suntem aceea, räspunse ea, plinä de încredere. Te pricepi la ceea ce faci, Sam.

- Ştiu, îi zâmbi el ţanţoş.

- Ästa-i unul dintre lucrurile pe care le-am observat de la început. Nu pari sä ai nevoi de aprobarea celorlalţi. Te simţi comod cu tine însuţi.

- Calitatea asta singur mi-am format-o, replicä Sam.

Un moment, Jenna crezu cä avea sä spunä mai mult, dar rämase täcut, revenind cu atenţia asupra mâncärii.

- Mi-ar pläcea sä fiu şi eu aşa, recunoscu ea.

- Faci progrese, räspunse Sam, cu un surâs.

Jenna zâmbi şi se rezemä pe spate, trecându-şi o mânä prin pärul tuns.

- Cel puţin, fac progrese spre a mä obişnui cu modul cum arät, deşi am fost cât pe ce sä leşin când am furat o privire în oglindä, azi dimineaţä.

- E altceva, färä îndoialä, confirmä el, dar îmi place noua tunsoare. Tot produsul îmi place.

Aceste cuvinte o mulţumirä pe Jenna, fäcând-o sä se simtä foarte bine în sinea ei. Se gândea cum se schimbaserä lucrurile între ei - şi încä mai continuau sä se schimbe. Sam, ghidul safari, şi Jenna, actriţa, erau acum doar doi oameni singuri, dependenţi unul de altul, pe când se îmbarcau într-o nouä etapä a relaţiei lor

- aceea a camarazilor, prietenilor şi partenerilor într-o aventură periculoasă. O aventură care, Jenna nu se îndoia, avea să se încheie glorios. Credea în visul tatălui ei; credea şi în Sam.

Oricât de mult începea Jenna să-şi accepte viaţa în acele locuri, mai exista şi altceva, un adevăr, pe care se simţea nevoită să-l recunoască.

- A mai rămas o parte din mine căreia îi place să se îmbrace elegant şi să poarte haine frumoase, îi spuse ea. Nu pot renunţa atât de repede la trecutul meu.

- Sigur că da, răspunse Sam. Şi în mine e o parte căreia îi place scotch-ul şi mâncărurile gourmet, şi restaurantul de la King George. Şi femeile frumoase, în haine elegante, adăugă el.

- Bine, spuse Jenna pe negândite, după care privi în altă parte, văzând că ochii lui începeau s-o contempleze.

Când se uită din nou, Sam era ocupat cu amestecatul mâncării în oală. Cu toate că era prea obosită ca să se mişte, Jenna se oferi să-l ajute. Sam clătină din cap:

- Azi, eu sunt bucătarul.

- Bine, spuse ea iarăşi, în timp ce se potrivea în loc, rezemându-se de piatră astfel încât să stea cât mai comod, şi imediat adormi.

Sam o trezi la timp pentru a mânca de cină, aducând farfuriile şi aşezându-se lângă ea, umăr la umăr. Mâncară repede, recunoscând că nu era tocmai de ajuns, dar fiind amândoi de acord că trebuia să economisească mâncarea.

După ce terminară, Jenna se rezemă de umărul lui, ridicând privirea spre cer.

- Ştiu că sună ciudat, spuse ea, dar în pofida tuturor prin câte am trecut, în ciuda faptului că suntem aici, în plină pustietate, sunt foarte fericită.

Sam dădu din cap, tăcut. Înţelegea sentimentul, pentru că şi

el îl împărtăşea atât de complet. Era locul unde îi plăcea să se afle, în sălbăticie, iar Jenna era lângă el, făcând ca totul să fie şi mai perfect.

Printr-o deschizătură dintre copaci, puteau vedea luna urcând pe cer, ca un balon luminos. Era aceeaşi lună care strălucea deasupra restului Africii şi a unei mari părţi din întreaga lume, de pe acelaşi meridian, dar această lună părea să le aparţină numai lor şi Munţilor Batari. O briză sufla printre copacii ale căror umbre dansau nebuneşte, formând modele fermecătoare pe pământul junglei. Se auzi ţipătul unei păsări de noapte, iar Jenna se simţi complet mulţumită. Acum, când avea atât de puţin, parcă ar fi avut totul.

- Minunat e să trăieşti, spuse ea.

Sam chicoti:

- *Norocul* nostru că trăim.

- Ba nu, îl contrazise Jenna. Datorită ţie suntem în siguranţă, Sam. Tu ne-ai scăpat din focul ăla îngrozitor. Tu eşti norocul nostru, continuă ea privindu-l şi, pentru a doua oară în acea zi, Sam îşi îngădui să se gândească la sentimentele sale tot mai profunde pentru Jenna. Suntem vii, continuă ea, avem mâncare şi adăpost, iar eu am lângă mine un umăr cald pe care să-mi reazem capul. Cine are nevoie de mai mult?

Focul se stingea, iar Sam îl scormoni cu un băţ, aţâţând jăraticul. Apoi, se rezemă la loc şi o cuprinse pe Jenna cu un braţ, strângând-o lângă el. Niciodată nu se simţise mai comod, mai împăcat cu sine însuşi şi cu lumea, şi cu femeia de lângă el. Nu vorbi, ci o lăsă să continue, să vorbească despre ceea ce înţelesese ea din tot ce li se întâmplase.

- Poate, spuse ea, gânditoare, din cauză că am ajuns atât de aproape de moarte, viaţa ni se pare aşa de preţioasă.

Viaţa era într-adevăr preţioasă, îşi spuse Sam, iar acum avea

mai mult sens, pentru cä fusese smulsä înapoi din fälcile morţii. Da, aşa era, dar nu numai atât: mai era şi Jenna, lângä el. Viaţa nu fusese întotdeauna prea generoasä cu Sam. Ba chiar, uneori fusese al dracului de nedreaptä, însä acum începea sä creadä cä putea sä-şi ia viaţa în braţe şi s-o cuprindä din nou, s-o primeascä bucuros şi sä i se däruiascä aşa cum nu mai fäcuse de ani de zile. Viaţa însemna Jenna; viaţa *era* Jenna.

Sam nu putea fi sigur cum avea sä se sfârşeascä acea cälätorie. Tot ce ştia era cä urma s-o ajute sä gäsească oraşul din visul tatälui ei şi s-o apere cât putea de bine. Iar dupä aceea, la capätul cälätoriei, urmau sä aibä timp unul pentru celälalt. Erau atâtea lucruri pe care dorea sä i le împärtäşeascä, atâtea pe care voia sä i le spunä.

Se întrebä dacä nu cumva i-ar fi putut povesti o parte dintre ele acum, în timp ce Jenna stätea cu capul rezemat de umärul lui. Fusese tentat şi înainte, o datä sau de douä ori, dar nu reuşise sä pronunţe cuvintele. Poate cä în seara asta avea sä poatä. Simţea o asemenea tandreţe pentru ea, un asemenea respect, iar din aceastä cauzä ştia cä-i datora ceva: îi datora adevärul despre el însuşi.

Acum, hotärî el, era momentul sä-i spunä. Se mişcä puţin, astfel încât s-o poatä privi. Aproape cä-i rosti numele, dar acesta nu i se desprinse complet de pe buze, käci väzu cä Jenna adormise. Capul ei îi stätea comod pe umär, buzele erau uşor întredeschise în timp ce respira adânc, extenuatä, dormind lângä el ca un copil.

Sam zâmbi în sinea lui. Niciodatä nu mai simţise aşa ceva. Îl sträbäteau felurite gânduri despre ea, läsându-l cu o tandreţe pe care n-ar fi crezut-o cu putinţä. Se întoarse şi o ridicä în braţe, cu aceeaşi gingäşie. O duse spre un loc liber de lângä foc, unde întinsese un sac de dormit, tot cu aceeaşi gingäşie şi tandreţe. I

se simţeau în braţe, când o culcă pe culcuşul moale. I se simţeau în buzele cu care-i atinse obrazul şi în mâini, când îi mângâiară faţa. Jenna nu se trezi nici o clipă. În cele din urmă, o läsă adormitä acolo şi se îndepärtä puţin, ca s-o privească.

Pentru cä îşi potrivise ceasul deşteptätor în minte şi ştiind cä Sam n-ar fi adormit, läsându-i färä apärare, Jenna se trezi peste câteva ore.

- Nu sunt obosit, îi spuse el, când veni sä-i ia locul.

Jenna insistä:

- Trebuie sä dormi puţin. Stau eu de strajä.

Luä puşca de lângä el, se apropie de pietre şi se aşezä hotärâtä, cu arma rezematä alături.

- Ştii sä tragi? o întrebä Sam, zâmbind cu jumätate de gurä.

Dädu din cap:

- M-a învăţat tatäl meu, demult. E un lucru care nu se uitä.

- Ai fost vreodatä silitä sä foloseşti o puşcä?

- Nu, recunoscu Jenna. Dar pot. Trag cocoşul, ochesc şi trag, spuse ea cu curaj. Şi-acum, te rog, Sam, dormi şi tu.

Peste douä ore, când Sam se trezi, Jenna continua sä stea aşezatä pe bolovan, cu ochii larg deschişi, însä pe faţä i se citea oboseala, în cearcänele vinete şi în liniile care-i bräzdau colţurile gurii. Cele câteva ore de somn nu-i risipiserä extenuarea. Sam dorise sä plece la drum devreme, înaintea zorilor, dar väzând-o cu cât stoicism stätea de pazä, impunându-şi sä ţinä ochii deschişi, se räzgândi. Avea sä-i lase timp sä doarmä puţin mai mult.

În ultima orä de somn, înainte de a porni din nou, Jenna avu un vis minunat. Era cufundatä într-un soi de paradis trandafiriu, cu Sam alături. Plutirä astfel câteva ore, dupä cum i se pärea,

înainte de a poposi într-o lume de fantasme. Totul era moale şi unduitor, iar ei mai mult zburau, decât să păşeascä, peste sträzile pardosite cu roz.

Sam era îmbrăcat cu pantaloni albi, bluzä albä de bumbac descheiatä la gât şi o eşarfä galbenä care flutura. Jenna purta şi ea numai alb şi galben, având o rochie de voal subţire ce se învolbura în jurul ei, înfoiatä de adiere, din mers. Clädirile erau din marmurä trandafirie şi intrarä într-una din ele, desculţi, cälcând pe duşumeaua de marmurä räcoroasä, pentru a ajunge într-o salä enormä unde-i aşteptau nişte servitori, îmbrăcaţi tot în alb.

Aşezaţi în fotolii de rächitä cu perne moi şi colorate, li se fäcurä manichiura şi pedichiura. Apoi, fotoliile se înclinarä sub formä de paturi moi, iar ei se întinserä, goi de-acum, în aşteptarea maseurilor. Trupurile le furä frecate cu uleiuri plăcut mirositoare, iar feţele, cu emolienţi fini, pânä când toatä pielea le fu mätäsoasä şi parfumatä.

Ridicându-se de pe paturi, se scufudarä într-un bazin cu ape scânteietoare şi, când ieşirä, furä înfăşuraţi în halate pufoase şi conduşi pe pardoseala de marmurä într-o altä încäpre, unde era pregätit un bufet, un banchet somptuos, pe potriva zeilor, din care se ospätarä cu voluptate sibariticä, gustând soufflé-urile şi cremele uşoare ce se topeau în gurä, punciurile şi nectarurile, dulciurile cu miere şi merengurile sclipitoare.

- Mmm, îşi auzi Jenna propria voce, spumä de ciocolatä...

- Ce, Jenna?

Deschise ochii, pentru a-l vedea pe Sam conturat de lumina puternicä a soarelui, îmbrăcat nu în alb, ci în pantalonii säi kaki şi cämaşa färä mâneci, ambele cam şifonate. Pärul nu-i era şamponat şi uscat cu foenul, ci ciufulit, iar pielea bronzatä, cu siguranţä, numai miros de parfumuri nu avea. Jenna zâmbi,

mijind puţin ochii în soare. În pofida senzualităţii visului, îl prefera pe acest Sam: omul viril dar blând care nu mirosea a alifii înmiresmate, ci a spaţiu liber, a naturä curatä, proaspätä şi luxuriantä.

- Ai visat, nu-i aşa? o întrebä.

- Da, räspunse ea, ridicându-se cu greu în şezut.

- Un vis frumos?

- Frumos, dar nu se compara cu realitatea.

Sam îi întinse mâna, ajutând-o sä se ridice.

- Am fäcut cafeaua. Trebuie sä mergem.

Cu oasele sfâşiate de durere, Jenna îşi stäpâni un geamät, reamintindu-şi cä acea realitate *era* într-adevär mai fericitä decât visul; aici era locul lor.

Capitolul 10

Drumul de dimineaţă, deşi nu amintea de fantasmele visului, decurse ciudat de uşor, învăluit într-un soi de mulţumire. Jenna nu se simţea deloc obositä în timp ce mergeau, croindu-şi cale prin vegetaţie şi în susul pantei accidentate a muntelui. Jenna împärtăşea cu Sam un sentiment de aventurä, ştiind cä aveau sä gäsească Zaphirul şi sä vadä în sfârşit oraşul la care tatäl ei visase atât de mult timp. Avea sä li se dovedească tuturor cä avusese dreptate, iar istoria explorärilor pe continentul negru urma sä-l includä şi pe Carl Logan. Atâta era de ajuns pentru Jenna, dar poate, poate numai, soarta avea sä-i däruiascä mai mult. Dacä aveau noroc, puteau gäsi cel puţin un indiciu al motivului pentru care Carl Logan avusese un sfârşit atât de prematur.

Sam, mergând lângä ea, avea acelaşi vis. Dacä era omeneşte posibil, avea sä-i gäsească Jennei oraşul. Urmau sä intre acolo împreunä, sä-l exploreze, aşa cum l-ar fi explorat Carl. Probabil, cum îl şi explorase. Cândva, Sam fusese convins cä nu gäsise nici un oraş şi murise înainte de a ajunge în Batari. Acum, nu mai era atât de sigur. Începuse sä contureze câteva teorii şi ajunsese la o concluzie care pärea posibilä; dar mirosea a pericol cale de-o poştä, iar Sam era hotärât s-o apere pe Jenna, dacä acel pericol ieşea la suprafaţă. Trebuia s-o ocrotească, de vreme ce nu dorea nimic mai mult decât s-o aibä pe Jenna lângä el.

Când se întoarse s-o privească, Jenna zâmbea, cu ochii aţintiţi în sus. Maimuţele care cândva stätuserä ascunse vederii ieşiserä acum sä se joace şi se vedeau pe crengile de deasupra. De câteva minute, se ţineau dupä ei, turuind într-una. Acum se aventurarä mai aproape, dându-şi importanţă în faţa acelor

făpturi cu două picioare care le invadaseră pădurea.

- Cred că le place să aibă spectatori, comentă Jenna.

- Nu-ncape nici o-ndoială, fu Sam de acord, în timp ce se opreau să vadă giumbuşlucurile.

În copaci se zbenguiau două maimuţe mature şi doi pui. Când unul dintre adulţi se apropie, celălalt se burzului furios, alungându-l înapoi pe creanga unui copac uriaş, unde îl urmă imediat.

- Îl ţine sub papuc, remarcă Sam, în timp ce Jenna se prăpădea de râs.

- Vrei să spui că femela-i aia care-l muştruluieşte?

- Exact. Avem deasupra noastră o adevărată familie.

Cele două maimuţe mai mici, profitând de absenţa părinţilor, se aventuraseră din ce în ce mai aproape, până ajunseră la doar câţiva paşi distanţă. Pe măsură ce acrobaţiile lor deveneau tot mai comice, începură să se apropie cu rândul, îndeajuns ca Jenna şi Sam să poată întinde mâna, atingându-le.

- Dar să n-o faci, o preveni Sam. Nu uita, sunt sălbatice; nu-s ca răsfăţaţii de la McKenzie.

- Par atât de adorabile şi iubitoare, protestă Jenna.

- Atenţie, uite că vine mămica.

Maimuţa femelă, boscorodind nebuneşte în timp ce se balansa de pe o ramură pe alta, urmată îndeaproape de soţul ei, se oţărî la pui, alungându-i înapoi la adăpost, în timp ce Sam şi Jenna îşi reluau urcuşul.

- Ei, e o familie fericită, încercă Jenna.

- Deşi cam matriarhală, adăugă Sam, cu un hohot de râs, luând-o de mână. Tufişurile cedaseră locul unor pante pietroase, iar Jenna se bucură să aibă parte de sprijinul lui puternic, pe următorul kilometru, până când pădurea îi înghiţi din nou.

Chiar înainte de a se opri pentru masa de prânz, Jenna se

îndepărtä puţin, spre a culege o floare cu aspect exotic de la marginea poienii. În clipa urmätoare, ziua perfectä, numai dantelärie de frunziş verde şi boltä cereascä nemärginitä, încremeni ca moartea, täcutä ca veşnicia, când glasul lui Sam räsunä cu un avertisment care o fäcu sä înlemnească.

- Stai, ordonä el, cu o autoritate täioasä ca un cuţit. Nu mai fä nici o mişcare.

Jenna simţi în cuvintele lui primejdia. În apropiere se afla o prezenţä maleficä, aproape asupra ei, ceva îngrozitor de inuman şi periculos. Apoi, îl simţi trecând peste picior, lunecând, prelingându-se, un verde iridiscent viu, de o frumuseţe obscenä.

Visul idilic al acelei zile se preschimbase în coşmar. Vocea i se opri în gât şi nu mai reuşi decât sä scrâşneascä numele lui Sam.

Propriul lui glas era încordat ca un arc.

- Va fi bine, Jenna. Nu-ţi face nimic, dacä stai neclintitä. Nu mişca.

Dar trebuia sä se mişte, trebuia sä fugä, dacä Sam nu fäcea ceva, repede, acum! Simţi broboane de transpiraţie ieşindu-i pe frunte. Inima îi bunuia în piept; respiraţia i se oprise în plämâni.

- Împuşcä-l, Sam, se rugä ea.

- Nu, räspunse Sam, încet.

Îl vedea cu coada ochiului. Avea puşca agäţatä pe umär, Nu schiţa nici o mişcare de a o lua.

- Sam...

- E prea aproape, Jenna.

Gäsise, cumva, cuţitul în teacä şi, cu o mişcare abia perceptibilä, îl scoase. Lama luci între degetul mare şi cel arätätor.

- Fii calmä, o preveni el. Stai nemişcatä.

Aştepta, cu cuţitul pregätit.

Într-un fel sau altul, Jenna reuşi să rămână imobilă, abia respirând. Şarpele i se urca pe picior, iar ea îşi stăpâni zbieretul care continua să i se adune în gât. Văzu capul verde legănându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Simţi solzii calzi şi uscaţi pe piciorul gol, târându-se tot mai sus.

Apoi, capul se retrase şi păru s-o privească în ochi, înainte ca şarpele să pornească înapoi în jos, cu trupul încă încolăcit pe piciorul ei. Era sigură că în acel moment avea să moară, de fricä şi groază. Voia să închidä ochii, să alunge hidosul vis care nu era vis. Era realitate, şi nu putea întoarce capul; nu-şi putea muta privirea.

În acel moment, cuţitul şuierä prin aer. Auzi un foşnet, urmat de un zgomot înfundat, când vârful inträ în capul şarpelui cu atâta forţä, încât îl ţintui la pämânt. Jenna simţi cä gâfâia sufocatä, dar nu se mişcä. Trupul oribil de gros al şarpelui îi rämäsese încolăcit pe picior.

Sam ajunse lângä ea într-o clipä, eliberând-o de colacii masivi, aruncând şarpele în läturi şi luând-o în braţe. Jenna îşi simţi picioarele începând să se îndoaie chiar în momentul când o prinse, o ridicä şi o duse în cealaltä parte a luminişului.

Jenna se läsä la pämânt, cu Sam aplecat asupra ei.

- Ce... ce era? întrebä ea.

- Un mamba verde, se aşezä Sam alături. Unul dintre cei mai veninoşi şerpi din Africa.

Se rezemä de el, simţind cä o lua cu leşin, dar braţul lui puternic o sprijini.

- Te simţi bine?

- Graţie ţie, ca de obicei, murmurä ea, cu vocea tremurându-i de resturile spaimei şi ale uşurärii.

- Şi totul, într-o singurä zi de activitate, domnişoarä Chapman, o särutä Sam cu blândeţe, ţinând-o în braţe încä un

moment, pentru ca inima ce-i bubuia în piept să-şi oprească galopul frenetic; apoi spuse, mai calm: cred că prietenul nostru de-acolo plănuia să te savureze la masă, aşa că ne vom răzbuna delectându-ne cu şarpe.

- Puah, nu, bâigui Jenna.

Dar Sam se ridicase deja şi mergea spre locul unde zăcea şarpele, ţintuit la pământ. Scoase cuţitul, îl şterse pe firele de iarbă şi îl vârî la loc în teacă, înainte de a târî şarpele în poianä.

- Nici moartä n-am sä mänânc chestia aia, Sam, insistä ea, clätinând din cap cu repulsie.

Sam îi zâmbi:

- Eşti o luptätoare, Jenna, şi cred cä ai sä-ţi faci singurä o surprizä.

Şi aşa fäcu. Deşi durä un timp. Sam aprinsese focul, scosese proviziile şi, în timp ce Jenna îşi ţinea capul întors în altä parte, jupuise şarpele şi fripsese carnea. Jenna, încä tremurând înläuntrul ei, stätea aşezatä în locul unde o plasase el, minunându-se de scäparea ca prin urechile acului şi calmul lui în faţa primejdiei. Incidentul trecuse, iar Sam îl luase din mers... şi ea, în mod incredibil, de asemenea.

Deasupra lor, maimuţele continuau sä zburde neînfrânate sub bolta lor de frunze verzi; cerul pästra acelaşi albastru strälucitor, iar florile exotice îşi desfäceau petalele în imediata lor apropiere. Acolo existau primejdii şi frumuseţi - şi pace. Jenna trase adânc aer în piept, pentru prima oarä de când väzuse şarpele, läsând tensiunea sä i se risipeascä din trup.

- N-ai fi putut sä împuşti o pasäre sau... orice... altceva? întrebä ea peste o jumätate de orä, când Sam îi întinse un castron de tablä cu ciosvârte din carnea şarpelui, orez şi fructe proaspät culese.

- Mhm, confirmä el. Aş fi putut. Dar nu-mi place sä omor

dacă nu e necesar.

Zâmbi:

- În cazul ästa, a fost destul de necesar.

Jenna îi dädu dreptate, dar nu încercä nici acum sä guste carnea, pe care Sam începuse s-o înfulece cu poftä.

- Haide, Jenna. Încearcä. O sä-ţi placä.

Luä o bucatä, încercând sä-şi stäpâneascä un tremur.

- Nu, conchise ea. Nu pot.

- Ba da. Poţi.

- Ba nu.

- Ba da, stärui el, apoi, mai blând: hai cä poţi, Jenna. Haide.

Închise ochii, ştiind cä Sam avea sä insiste în continuare, şi astfel, cu ochii închişi, îşi aruncä în gurä carnea şi îşi impuse s-o mestece. Nu era rea.

- Are un gust cam ca de pui, comentä.

Sam se rezemä de un copac, râzând.

- Cum spuneam, Jenna, spuse el, printre hohote, eşti o luptätoare.

Jenna era prea ocupatä cu mâncatul cärnii de şarpe, ca sä-i räspundä.

Mai târziu, dupä ce terminaserä masa, în timp ce strângeau, Jenna comentä filosofic:

- Deci, am supravieţuit unui atac de rinocer, unui foc şi unui mamba. Am trecut prin tot ce poate fi mai räu. Nimic altceva nu mai poate sä se compare cu experienţele astea.

- Nu uita ce ţi-am spus, räspunse el, la fel de filosofic, cel mai periculos animal de pradä e omul.

Jenna îl privi gânditoare:

- De-asta ai venit în Africa - pentru a scäpa de oameni?

- E unul dintre motive, ridicä el din umeri, indiferent.

Ridicându-se, Jenna se apropie de el şi-i puse o mânä pe

braţ.

- Ştii totul despre viaţa mea. Mi-ai văzut toate punctele vulnerabile. De ce nu-mi vorbeşti despre tine, Sam?

Tăcu mult timp. Asta dorise: să-i spună totul. Intenţionase, încercase, şi nu o datä. Acum, când i se impunea s-o facă, şoväia.

- S-ar putea să nu-ţi placă ce vei auzi, Jenna.

- Sunt mai durä decât crezi tu.

Sam dädu din cap, serios:

- Ştiu. Am făcut greşeala de a te subestima, înainte. De fiecare datä, ai scos-o cu bine la capät, dar asta e altceva, cu totul altceva.

Dädu şi ea din cap, aşteptându-se la un avertisment în acel gen. Totuşi, putea suporta orice.

- Cred cä nu e nevoie decât să ai încredere în mine, îi spuse. La asta se reduce totul, nu?

Sam încuviinţă, ştiind cä putea avea încredere în puterea ei de înţelegere.

- Cât de mult ştii? Sunt convins cä Sarah ţi-a spus câte ceva despre mine. Te place, asta-i sigur. Mi-am dat seama cä vă înţelegeţi. În plus, i-am citit în ochi expresia aia de combinatoare. Cred cä a observat ce se întâmpla, la dansul din hambar.

Jenna râse:

- Cred şi eu cä da. Însä despre tine mi-a vorbit înainte de asta. Mi-a spus de cäsnicia ta, sau cel puţin cä ai fost cäsätorit.

- Cred cä ästa e un început logic. O cunoşteam pe Kate, soţia mea - sau, fosta mea soţie, precizä el - de-o viaţă. Am crescut împreunä, înconjuraţi de luminile oraşului şi tot ceea ce le însoţeşte. Credeam cä ne potriveam de minune, eram foarte asemänätori. A reieşit cä ea era exact ceea ce părea, câtä vreme eu eram cu totul altceva. S-ar fi putut să n-o aflu niciodatä, dacä nu se întâmpla ceea ce s-a întâmplat. Puteam să mai fiu şi acum

acolo, închipuindu-mi că eram cineva care nu eram. Aşa că, într-un fel, totul a fost spre bine, adăugă el, fără să mai intre în alte amănunte.

Jenna ştia că trebuia să-i smulgă povestea cu forţa. Începu, prudentă.

- Cât timp aţi fost căsătoriţi?

- Cinci ani, dar numai trei s-ar putea numi căsnicie adevărată. Al patrulea a fost o luptă. În timpul celui de-al cincilea, eu am fost în închisoare.

- Poftim, o spusese.

Jenna îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât, dar încercă să nu se arate surprinsă.

- Povesteşte-mi, îi ceru ea, cu vocea întretăiată.

- Eram tineri şi îndrăgostiţi. Viaţa era frumoasă. Cariera mea mergea bine, iar căsnicia, la fel de bine. Aveam o casă în suburbii - o vilă superbă, unde se întâmpla mereu câte ceva. Primeam mulţi musafiri. Mi-o impunea slujba, dar îmi şi plăcea. Şi lui Kate de asemenea.

Când ezită, Jenna îl îmboldi din nou:

- Cu ce te ocupai?

- Lucram într-o companie de investiţii. Eu eram managerul; un adevărat vraci al finanţelor, se spunea.

- Şi ce-a ieşit prost?

Sam zâmbi amar:

- Totul. Unul dintre parteneri a încheiat o tranzacţie dubioasă. Foarte dubioasă. O escrocherie, de fapt. Ar fi trebuit să descopăr ce se întâmpla, dar n-am observat. Sau, poate, am bănuit ceva şi doar nu m-am deranjat să verific destul de atent. partea asta nu mi s-a clarificat niciodată în minte. Ceva era în neregulă, dar eu pur şi simplu nu voiam sau nu puteam să pun punctul pe *i*. La vremea când am descoperit problema, individul -

unul dintre partenerii noştri - fugise cu o jumătate de avere, iar eu rămăsesem cu punga goală, ca să zic aşa.

- O, Sam, spuse Jenna, cu tristeţe. Dar n-a fost vina ta.

- Eram vinovat, fiindcă eu administram firma. Indiferent care era logica întregii situaţii, eu rămăsesem ţapul ispăşitor. Procesul a fost o farsă, dar trebuia să plătească cineva banii pierduţi ai investitorilor. M-au trimis într-o scrisoare de micä securitate, plinä cu oameni politici, guvernatori de bancä, brokeri - unii dintre ei corupţi, alţii, la fel ca mine, färä altä vinä decât prostia.

- Ce îngrozitor.

Jenna stätea aşezatä alături, cu mâna pe braţul lui. Era o atingere plinä de înţelegere; îl consola.

- De fapt, nici n-a fost atât de räu. Mi-a dat timp să gândesc, să mă lämuresc în legäturä cu mine şi cu viaţa mea. Dar, când am ieşit din închisoare, totul se schimbase complet. Soţia mea divorţase de mine, compania era dizolvatä şi aveam cazier. Am încercat s-o gäsesc pe Kate, s-o fac să înţeleagä dar, sincer, nu cred cä o interesa altceva decât cä eu eram cel ce fusese prins. Dacä fugeam cu banii, probabil cä n-ar mai fi putut de fericire. Cum am spus, nu ne asemänam atât de mult pe cât crezusem cândva.

De astä datä când täcu, Jenna nu-i mai puse şi alte întrebäri. Ştia cä trebuia sä-i spunä şi restul.

- S-au adunat câţiva prieteni şi au încercat sä mä convingä s-o iau de la început, dar eu ştiam cä ästa era sfârşitul. Nu mai voiam sä träiesc acea viaţä, la înaltä tensiune. De fapt, nu mi se potrivise niciodatä. M-am hotärât sä plec, sä mä duc în sträinätate, sä încerc altceva. Am umblat mult, am hoinärit prin Spania, Grecia şi Italia, färä a realiza de fapt mare lucru, färä sä încerc mäcar. Tocmai eram pe cale sä mä întorc, când l-am

cunoscut pe Eric. Întâlnirea aia mi-a schimbat viaţa. Pe Eric nu-l interesa cine eram, nici de unde veneam. Nu mi-a pus nici o întrebare. Oamenii ca Eric nu pun întrebări.

- Ce te face să ai încredere în el?

Sam ridică din umeri:

- Cred că am tot atâta încredere în el câtă are şi el în mine, iar atâta e de ajuns între noi.

Tăcu din nou. Mâna ei continua să i se rezeme pe braţ, iar Sam spera că toată acea confesiune n-o făcuse să-şi piardă încrederea, afecţiunea pentru el. Adevărul fusese greu de spus; era un adevăr amar.

- Acum ştii, reluă el. Am dat greş ca soţ şi ca om de afaceri. Îţi poţi da seama de ce ezitam să mă încurc cu cineva ca tine.

Apoi spuse lucrul de care se temea cel mai mult să nu fie adevărat:

- Lumea ta din State nu mai e şi a mea şi nu ştiu dacă ţi-ai putea găsi locul în asta de-aici.

- Nu ţi-am dovedit că pot?

- Asta nu-i o viaţă de pe o zi pe alta, Jenna. Tot ce s-a întâmplat, toate pericolele prin care am trecut, fac parte dintr-o aventură.

- Totul, Sam?

- Nu, nu totul, răspunse el cu glas răguşit, acoperindu-i mâna cu a lui şi amintindu-şi ce se întâmplase între ei. Dar călătoria ta în Africa nu va fi, probabil, mai mult decât o poveste cu care să-ţi distrezi prietenii acasă, la cocktailuri, sau pe care s-o foloseşti în interviurile pentru revistele de cinema.

Jenna se gândi un moment.

- Vrei să spun că nu sunt ca femeile care trăiesc aici. Nu semăn cu Sarah.

- Într-adevăr, nu semeni.

Apoi, adäugä:

- Dar nici eu nu sunt ca Duncan.

- Cred cä nici unul dintre noi nu are antecedente prea grozave în a se ţine de ceva anume, îi dädu ea dreptate; nu aşteptä räspunsul. Dar tot omul trebuie sä înceapä de undeva, Sam.

- Da, oricine trebuie sä înceapä de undeva. S-ar putea ca ästa sä fie un început, dar mi-e teamä pentru noi, Jenna.

Jenna îşi ridicä mâna şi-l atinse pe faţä uşurel, gingaş, urmärindu-i conturul buzei cu degetele.

- Te-aş putea iubi, Sam Matlock, dacä mi-ai da voie.

El o apucä de mânä, i-o ridicä la buze şi o särutä, dar nu spuse nimic. Da, îl putea iubi, şi da, o putea iubi şi el. Atunci, acolo. Dar pe urmä?

- Avem de înfruntat atât de multe, Jenna.

- Suntem puternici. Destul de puternici ca sä le facem faţä.

În timp ce vorbea, Jenna simţea acea putere. Un moment, pentru prima oarä, se simţi mai puternicä decât Sam. Întoarse capul şi îl särutä, încet şi dulce.

- O, Sam, cât te iubesc.

- Şi eu te iubesc, Jenna. Aşa sä-mi ajute Dumnezeu, cä tare te mai iubesc.

Braţele ei îl cuprinserä şi-l särutä din nou.

- Ştiu cä mä iubeşti, şopti ea.

- Şi cam de *unde* ştii?

- Dacä nu mä iubeai, n-ai fi acceptat nici în ruptul capului sä facem expediţia asta sonatä, cäutând Zaphirul, räspunse ea şi, deodatä, hohotele lor de râs räsunarä prin pädure, reverberând printre copaci, probabil speriind maimuţele care se sträduiserä atât de mult sä-i sperie ele pe ei. Soarele ardea în înaltul cerului, scäldându-i în väpaia lui.

Sam îşi dädea seama cât de mult o dorea şi ştia cä nu mai putea aştepta pânä la läsarea întunericului. Primejdia fusese atât de aproape, în acea zi, încât i-ar fi putut-o räpi pe Jenna. Acum nu mai dorea decât s-o ţinä în braţe, sä facä dragoste şi s-o ocrotească la pieptul lui. Împreunä, erau feriţi de toate primejdiile lumii. O trase spre el şi o strânse la piept, läsându-şi dorinţa cä curgä prin vene, tendoane şi muşchi. O dorea cu disperare; nu, avea nevoie de ea - mai multä nevoie decât avusese de oricine.

Ştia cä şi Jenna simţea acelaşi lucru. I-o spuseserä cuvintele ei, şi privirea ei, atingerea, särutul. Acum amândoi erau uniţi şi printr-un angajament, pe lângä dorinţä, ceea ce adäuga o senzaţie deosebitä în särutärile lor. Sam ştia cä aveau sä facä dragoste mai vesel, mai desävârşit decât înainte. Aveau sä se unească, pentru a nu se mai despärţi niciodatä. Nu avea idee ce le rezerva viitorul; nu ştia decât cä voia sä fie un viitor împreunä.

Se ridicarä în picioare, mişcându-se prin micul luminiş ca şi cum ar fi fost coordonaţi coregrafic, orchestraţi într-un dans al amorului, acolo, sub soarele strälucitor al Marii Britanii. Îşi întinserä braţele în sus, scoţându-şi cämäşile şi läsând razele fierbinţi sä le încälzească pielea dezgolitä, särutându-se din nou, cutreierându-se unul pe altul cu mâinile, graţios ca doi balerini.

Cu aceeaşi graţie, reuşirä sä-şi lepede şi restul hainelor, läsându-le sä cadä pe pämânt, la picioarele lor. Jenna se întoarse puţin în timp ce päşea afarä din pantalonii scurţi, iar Sam o apucä de mânä, trägând-o înapoi spre el, încet, cu o mişcare ce desävârşea concertul täcut, preludiul dragostei lor.

Se läsarä în genunchi pe grämada de haine aruncate şi mişcärile încete, fluide, ale mâinilor, braţelor şi torsurilor lor se sfârşi dintr-o datä într-un särut adânc, iscoditor. Nimic n-avea sä mai fie la fel ca înainte. Acum erau uniţi; acela era începutul

viitorului lor. În angajament se simţea putere, la fel ca în sărut.

Sam îi acoperi gura cu a lui, inhalându-i profund aroma. Îşi strecură intim limba printre buzele lor, simţurile sale cerându-şi drepturile. Jenna îi întâmpină sărutul şi-i răspunse cu toată dragostea pe care o avea în timp ce se coborau peste grămada de haine mototolite.

Un dublu geamăt de plăcere le scăpă amândurora şi, un moment, se opriră să se privească, apoi îşi zâmbiră amândoi.

- Ai un zâmbet diabolic, observă el, aproape tachinând-o.

- Am gânduri diabolice, replică Jenna.

- Şi gândrile tale diabolice au vreo legătură cu dragostea făcută într-o poiană din junglă?

Înainte de a-i putea răspunde, o sărută din nou, pe colţul buzelor, pe bărbie şi gât, croindu-şi drum în jos spre adâncitura dintre sâni, unde începu să-i presare sărutări uşoare ca fluturii pe pielea catifelată.

- Mi-ai citit perfect gândurile, spuse ea, chiar înainte ca buzele lui să-i fi capturat sfârcul încordat, care îl aştepta. Mâinile Jennei i se agăţată în păr şi-l ţinură astfel un timp ce păru o eternitate de extaz. Iar când se sfârşi, mâna lui rămase acolo unde se aflase gura, mângâindu-i sânul astfel încât starea de excitaţie să rămână şi apoi să se înteţească pe măsură ce-şi cobora gura tot mai jos. Limba îi gustă linia şoldului, coapsa, pulpa, după care, pe când Jenna trăgea adânc aer în piept, îşi continuă drumul.

Niciodată, până atunci, buzele lui nu mai găsiseră acea delicată parte a ei, centrul dorinţei, iar acum descoperi ceea ce-şi închipuise, umezeala caldă şi dăruitoare. Capul i se învârtea de patimă şi dragoste.

Culcată sub el, în timp ce gura şi mâinile lui o explorau, Jenna se deschidea ca o floare. Sam era soarele ei, căldura,

strălucirea ei. Mai presus de orice, dorea să-i dăruiască plăcere, să-i înapoieze acele senzaţii care o pustiiau pe dinăuntru, umplând-o cu dragoste şi fericire.

Gura lui se lăsase din nou peste a ei, iar Jenna delira de conştiinţa perfecţiunii cu care li se îmbinau trupurile, asemenea vieţilor. Sângele lui părea să-i pulseze prin vene, inima lui bătea într-un ritm cu a ei, respiraţiile li se amestecau. Făceau parte unul din celălalt, acum şi pentru totdeauna.

Îl sărută peste tot, pe toate părţile trupului, atingând, gustându-l, însuşindu-şi-l. Micile sunete care se desprindeau de pe buzele lui în timp ce-l explora cu mâinile şi gura erau o muzică în urechile ei. Jenna ştia că îi dăruia aceeaşi plăcere pe care i-o adusese şi el şi se bucura de cunoaşterea acestui fapt. Ameţea de atâta bucurie.

Totul începuse cu sfială, explorarea trupului său de către ea, pentru că aceasta nu făcuse parte şi din prima lor dragoste. Curând, însă, deveni mai îndrăzneaţă. Sunetele pornite de pe buzele lui şi fiorii tremurători o încurajau. Stărui cu gura pe sfârcuri şi se opri să-i sâcâie cu limba.

Sam articulă cuvintele pentru a-i descrie plăcerea pe care i-o dăruia; cuvinte minunate, de fericire şi împlinire, care erau un tonic pentru ea, în timp ce buzele i se abăteau tot mai jos. Îi muşcă uşurel marginea osului de la şold, îşi läsă limba să-i guste textura pielii.

Îl putea simţi tremurând din nou sub atingerea ei intimă, îi simţea bătăile tot mai repezi ale inimii şi respiraţia muncită. Ceea ce-i făcea o mulţtumea la fel de mult pe cât îl satisfăcea şi pe el. Aceasta era surpriza Jennei: primea înapoi, de două ori mai intensă, plăcerea pe care o dăruia.

- O, Jenna, gâfâi Sam. Jenna mea.

Ridicând capul, îl privi. Ochii lui străluceau de dragoste;

chipul îi era o bucurie la vedere.

- Sam, răspunse ea. Eşti atât de frumos. Eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea.

Sam coborî mâinile şi o apucă de umeri, trăgând-o deasupra lui, şi din nou gurile li se împreunară. Se rostogoli cu ea în braţe, de pe grămada de haine, peste iarba plăcut mirositoare a muntelui. Deasupra lor, auzeau sunetele discordante dar splendide ale naturii, strigătele păsărilor şi ale animalelor în strălucirea vie a soarelui. Erau una cu sunetele, cu mirosurile, cu priveliştile din jurul lor. Erau, acum, gata unul pentru celălalt.

Când Sam lunecă într-însa, Jenna îl primi cu drag, însetată să-l simtă devenind o parte din ea. Trupul lui era puternic, tare şi plin de vitalitate. Se afundă în adâncul ei, cu forţă dar şi gingăşie totuşi, catifea şi oţel. O umplea nu numai cu el însuşi, ci şi cu o putere care era forţa naturii din jurul lor şi din ei înşişi.

La început se mişcă încet, blând, până când ritmurile li se armonizară pe deplin. Jenna deschise ochii şi văzu lumina dansând pretutindeni, o văzu în ochii lui verzi, întunecaţi de pasiune. Chipul îi era umed de transpiraţie şi strălucitor de plăcere şi dorinţă. Sclipea deasupra ei, radios, iar imaginea lui, precum şi senzaţia dinăuntrul ei, îi tăiară respiraţia.

- Sam, strigă ea, Sam, te iubesc atât de mult...!

Răspunsul lui fu un sărut care sosi în acelaşi moment în care fură înălţaţi afară din ei înşişi, într-o explozie de împlinire. Îi poseda şi-i ridica deasupra culmilor naturii, într-o lume pe care nici unul dintre ei n-o mai văzuse niciodată, o lume luminoasă şi strălucitoare unde erau, acum şi pentru totdeauna, unul şi acelaşi.

Rămaseră culcaţi unul lângă altul pe iarbă, gândindu-se nu la razele soarelui care şiroiau peste dânşii, nici la strigătele maimuţelor din copacii de deasupra, ci numai unul la celălalt,

râzând de-atâta bucurie. Odată cu râsul acela, Sam îşi dădu seama că era fericit cu adevărat.

- Pentru prima oară după atâta vreme, îi spuse el, simt fericirea desăvârşită.

- Eu n-am mai simţit-o niciodată, răspunse Jenna şi înţelese că aşa era.

Îi atinse faţa cu degetele, urmărind linia obrazului şi a bărbiei. Cât de deosebită era iubirea lor, îşi spuse, după care se pomeni că râdea din nou.

- Mă întreb dacă vom avea vreodată parte de luxul să facem dragoste într-un pat?

- Cred că nici n-am şti ce să facem, o tachină Sam; apoi, se corectă: ba am şti. Ba bine că nu, cum am mai şti... o sărută el uşor.

- Dar patul nostru ideal va fi întotdeauna în aer liber. Gândeşte-te numai, să ne petrecem toată viaţa căutând locuri cu iarbă în păduri - sau cascade, ori jungle.

Apoi se opri, jenată. Din nou vorbea despre viitor, imaginându-şi că era al amândurora.

- *Există* un viitor pentru noi, spuse Sam, alungându-i temerile. E ceea ce-mi doresc mai mult decât orice.

Reuşiserä să adune hainele boţite şi să se îmbrace la loc, râzând iarăşi de situaţia în care se aflau. Sam, însă, continua să se gândească serios la ea.

- Îmi trezeşti cele mai extraordinare simţăminte, Jenna, spuse el. Mă înfurii...

- Ei, nu zäu? îşi plecä ea ochii, ironic.

- Şi mă faci să râd. Mă îngrijorezi şi mă iriţi...

Iarăşi îl privi pe sub genele coborâte.

- Mă faci să mă bucur că träiesc. Niciodată n-am ştiut cât de preţioasă e viaţa, până nu te-am gäsit pe tine.

- O, Sam, mă bucur atât de mult, îl îmbrăţişă ea cu putere.

- Mult timp am fost închis. Nu, preciză el, când îi văzu expresia, nu în puşcărie, ci într-o temniţă de mine ziditä. Eşti singura fiinţă pe care am găsit-o vreodatä ce pare să aibä cheia.

Jenna se läsä să se desfete în acel sentiment. Însemna totul pentru ea, să-l audä rostind asemenea cuvinte.

Dar ceea ce spuse în continuare dovedi cä Sam era şi foarte îngrijorat.

- De-asta am fost atât de neghiob încât să întreprind expediţia asta spre Zaphir, expunându-te pericolelor. Cred cä ar fi mai bine să ne întoarcem, s-o luäm pe unde am venit şi să däm uitärii oraşul. Acum ne avem unul pe celälalt, Jenna. Nu ne mai trebuie nimic altceva.

Îl privi, încercând să descifreze şi lucrurile nerostite.

- Crezi c-o să ni se întâmple ceva, aşa-i?

- Ştiu doar cä aici e periculos şi, cu cât ne apropiem mai mult de oraş, cu atât creşte şi primejdia.

- Deci, crezi cä oraşul existä, nu-i aşa, Sam?

Îl auzise afirmându-i propria convingere şi încercase să nu mai audä şi restul.

- Poate, recunoscu el; apoi zâmbi. Înţelegi ce vreau să spun, Jenna? Încep să gândesc ca tine.

- Atunci, să nu ne întoarcem. Vom gäsi oraşul. Pur şi simplu ştiu cä aşa e, şi se va întâmpla foarte curând.

Îl gäsirä, în dupä-amiaza zilei urmätoare. Ştiau cä harta nu minţea, oraşul se afla în apropiere, dar când dädurä peste el, nu erau deloc pregätiţi. La un moment dat, Sam ciopârţea frunzele şi rämurişul, iar în clipa urmätoare îl väzurä, de jur împrejurul lor. Chiar şi acum, era vädit cä pietrele uriaşe care înconjurau incinta formaserä cândva un zid. Zäceau rästurnate de-a valma, sparte şi

dislocate, însă hotarele oraşului continuau să se distingă clar.

În împrejmuirea zidului dărâmat se găseau zeci de clădiri - sau, foste clădiri. Aveau forme uşor de desluşit - unele rectangulare, iar altele, una mai ales, în formă de turn conic, ca un fel de acropole înălţându-se deasupra celorlalte construcţii. Toată îngrămădirea de pietre cenuşii enorme îi dădea Jennei impresia că cine ştie ce zeu străvechi le azvârlise la întâmplare în jungla verde. Dar ştia ea ce ştia. Ochiul ei le putea recunoaşte forma, iar mintea le înţelegea scopul.

- O, Sam, exclamă ea, e exact ceea ce aşteptase tatăl meu, exact ce visase! Sper că n-a murit înainte de a vedea cu ochii lui.

- Încep să cred că a văzut înrt-adevăr oraşul ästa, Jenna, îi räspunse Sam.

- Haide, îl luă ea de mânä. Sä-l exploräm.

O ţinu pe loc.

- Nu încă. N-avem idee dacă e päräsit sau nu. Doar n-o să däm buzna.

Stând pe panta colinei, erau încă ascunşi bine de jungla înconjurätoare. Sam rämase pe loc, scrutând atent praşul.

- Trebuie să stabilim topografia locurilor. N-avem idee cât de mare e, unde se aflä inträrile şi ieşirile.

- De-aici nu putem afla. Trebuie să inträm.

- Da, dar cu grijä, o sfätui el.

Jenna era dificil de împiedicat să intre în oraş, imposibil de ţinut la distanţă de acesta atâta timp cât Sam ar fi putut arunca o privire.

- Cred că n-are nici un rost să ţi-o propun, dar te-ai gândi să rämâi aici pânä cercetez eu terenul?

- Nici moartä, ripostä ea. În primul rând, abia aştept să intru, iar în al doilea rând, nu vreau să stau singurä aici.

Sam clätinä din cap, exasperat.

- Cu asta, ai dreptate, recunoscu el. Unde-s doi, puterea creşte - chiar dacă suntem *numai* doi.

- Şi formäm un duo destul de invincibil, spuse ea aproape absentä, în timp ce continua sä privească în jos spre oraş. Pe unde inträm, pe la est sau pe la vest?

- Pe la vest, hotärî el. Prin partea aia, terenul e mai ridicat şi putem vedea mai bine.

Pornirä, mergând încet prin desişuri. În jurul lor şi dedesubt se întindea oraşul, pustiu de secole de-a rândul. Escaladarä o parte a zidului ce se repezea în pädure şi privirä în jos. Oraşul părea sä fi fost construit în jurul unui soi de scuar central, cu clädiri şi turnuri simple, din blocuri de piaträ.

- Ce părere ai? îi ceru Sam părerea. Te pricepi mai bine decât mine la cetăţile antice.

- Nu seamänä cu nimic din tot ce-am väzut. Nici cu oraşele egiptene, nici cu cele romane sau greceşti, nici mäcar cu cele indiene. Cred cä e o localitate africanä, a cärei culturä nu derivä din nici o alta.

- Ce zici, oare construcţiile alea conice din afarä sunt fortificaţii?

Jenna clätinä din cap:

- N-aş crede. Probabil erau locaşuri sacre, poate locuinţe pentru cäpetenii, dar n-am cum sä fiu sigurä. E atât de neobişnuit, atât de diferit.

Aproape tremura de emoţie.

- Ştiu cä e exact ceea ce presupunea tatäl meu.

- O mare descoperire, fu Sam de acord.

Continuä sä scruteze oraşul, cäutând din priviri ceva, orice, care i-ar fi indicat cä nu erau singuri. Nu väzu nimic şi, în cele din urmä, acceptä s-o însoţească pe Jenna în interiorul zidurilor.

- Incredibil, spuse ea, privind în sus spre pietrele masive.

- Asemenea construcţii trebuie să fi durat ani de zile. O muncă herculeană, comentă Sam, cu admiraţie. Haide, o luă el de mână. Acum suntem aici, aşa că uită-te în voie. Dar repede, o mai preveni, până aflu eu dacă mai sunt semne de viaţă.

Jenna nu-şi putu stăpâni un chicotit.

- Sam, oraşul ăsta e vechi de sute de ani.

- La viaţa modernă mă refeream, Jenna. Ar fi un ascunziş ideal.

În sfârşit, Jenna îşi dădu seama ce anume îl îngrijorase tot timpul: riscul ca traficanţii de arme să se afle acolo - sau, dacă nu tocmai acolo, în apropiere.

- Cu siguranţă, n-au găsit oraşul?

- Sper că nu, răspunse el, dar nu putem fi siguri.

- Acum nu e nimeni aici.

Totuşi, era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Sam, însă, confirmă:

- Cred că e pustiu. Dar se poate să fi trecut pe-aici şi trebuie să caut urme.

- În timp ce eu voi căuta artifacte, adăugă ea cu însufleţire, mai relaxată acum, când se simţea în siguranţă.

- Dar fără să zăboveşti prea mult, Jenna. Vom avea timp şi pentru asta, mai târziu.

Porniră prin oraş, cu mişcări repezi şi fără zgomot. Jenna aprecia că data din epoca africană a fierului, probabil din secolul al VI-lea înainte de Christos. În prima clădire, găsi bucăţi din nişte obiecte cu mărgele ce păreau să fi fost argafe de alamă, folosite în ceremoniile tribale. Văzu o cruce de aramă ciocănită şi, în fundul unei clădiri, găsi prima sculptură din lemn.

- Arată ca o mască, spuse ea surescitată, ridicând scândura cioplită ce părea să aibă trăsături faciale.

- Uite încă una, observă Sam, captivat un moment de

emoţia ei. Scoase la iveală o figurinä, mai bine conservatä decât masca, iar Jenna întinse lacomä mâna spre ea.

- O, Sam, îţi dai seama ce descoperire e asta?

În acele momente, nu se putea gândi decât la tatäl ei.

- A avut dreptate, a avut dreptate!

Sam îi înţelegea agitaţia, dar nu-şi putea uita nici neliniştea. În Zaphir, erau mult prea vulnerabili şi prea expuşi, ceea ce nu-i pläcea deloc. Trebuia s-o scoatä pe Jenna din oraş şi s-o ducä înapoi la adäpostul desişurilor, unde putea s-o apere. Simţea o mâncärime alarmantä pe ceafä, o senzaţie primitivä şi irezistibilä care-l îndemna sä nu se oprească nici o clipä.

Întinse mâna, apucând-o strâns pe a Jennei.

- Haide, sä ne mişcäm repede. Trebuie sä mä asigur cä locul ästa n-a fost folosit ca ascunzätoare. Apoi, ne vom întoarce, îi promise el.

Pe unul dintre pereţii interiori, Jenna putea distinge pietre care fuseserä cizelate în formä de megaliţi reprezentând lei, leoparzi cheetah şi elefanţi. Sam încerca s-o gräbeascä, dar fiecare nouä descoperire, fiecare sculpturä, fiecare artifact îi reţinea atenţia, pânä când, în cele din urmä, renunţă şi o läsä sä mai zäbovească puţin.

- Uitä-te-aici, Sam, în faţa clädirilor sunt gropi. Mä întreb dacä ţineau în ele animale sälbatice.

Se desprinse de lângä el, pentru a vedea mai bine.

- Nimic atât de exotic, deduse el. Un soi de silozuri, cred, probabil pentru provizii.

Tonul îi era neräbdätor, dar Jenna se prefäcu a nu observa.

- Nu, nu erau pentru provizii, observä ea, privind într-una din gropile cele mai adânci. Acolo e o gurä de scurgere, una mare. Era un fel de rezervor. Are chiar şi trepte, ca sä se poatä coborî pânä la apä.

Se opri să privească, fascinată, după care se aventură în jos pe câteva din treptele cioplite, imaginându-şi cum coborau după apă femeile din oraş, cu ulcioare pe cap, în urmă cu secole.

- Probabil apa provenea de la o sursă din munţi, un izvor care între timp a secat, strigă ea, când ajunse pe ultima treaptă.

Pe Sam nu-l interesa rezervorul. Se uita după altceva, sperând că n-aveasă găsească. Dar găsi - urme de foc. Cenuşa şi lemnele arse fuseseră acoperite, însă nu cu destul grijă pentru a fi complet ascunse de privirea lui perspicace.

Îngenunchind, culese cenuşa în palme. Era mai recentă de o zi. Rezemat într-un genunchi, Sam căută pe pipăite prin ţărână, unde găsi o bucată de metal. Nu un artifact, de astă dată, ci un tub de cartuş tras. Îl examină cu atenţie şi conchise că provenea de la o carabină modernă foarte sofisticată.

Era clar că traficanţii foloseau acel oraş ca ascunzătoare, şi fusese perfect pentru acest scop - până când îl descoperise Jenna. Nimeni nu mai trecuse pe-acolo, probabil de sute de ani, cu excepţia lui Carl Logan. Acum Sam nu se mai îndoia că fusese ucis din cauza acestei descoperiri.

Nu le mai rămânea decât o singură soluţie: să plece, şi cât mai repede; să se întoarcă la tabără, iar de-acolo să pornească spre rezervaţie, pentru a lua legătura cu Salindi City. Probabil că armele erau depozitate în clădirile de piatră, însă nu putea risca să le caute acum - când Jenna era cu el, când depindea de el.

Era prea târziu.

Glasul cel scăzut îl smulse din gânduri, cu instrucţiuni concrete:

- Întoarce-te, şi cât mai încet. Şi să nu te-atingi de puşcă sau cuţit.

Capitolul 11

În adâncurile vechiului rezervor, ochii Jennei se adaptau treptat la întuneric, pentru a vedea ce se afla sub groapa în care coborâse. Erau tuneluri, două la număr, săpate pe sub oraş. Dădu să-l strige pe Sam, când auzi de sus un glas, un glas necunoscut, ce suna profund şi ucigător.

Încremeni, lipită de peretele umed al rezervorului, fără a îndrăzni să respire măcar, mai nemişcată decât stătuse când se târâse şarpele peste piciorul ei, cu doar o zi în urmă. Îşi încordă auzul, pentru a auzi următoarele cuvinte ale individului.

Reacţia lui Sam faţă de comenzile primite fusese de teamă pentru Jenna. Îşi învinse impulsul de a se uita după ea, sperând că era tot pe treptele care coborau spre rezervor, poate chiar în groapa umedă, ascunsă vederii. Rămase cu privirea drept înainte, sfredelind zidul din faţa lui.

- Întoarce-te, îi ceru din nou glasul, iar Sam se întoarse, cu faţa spre adversar - sau spre adversari, se corectă el în minte. Erau doi. Mâna îi stătea aproape de cuţit. Îl putea învinge pe unul, dar celălalt l-ar fi împuşcat pe loc, aşa că-şi îndepărtă mâna, cum fusese prevenit.

- Aşa-i mai bine.

Omul care-i vorbise stătea ghemuit pe nişte pietre din apropiere. Era înalt şi solid, cu barbă neagră, nerasă de câteva zile. Părea să nu-şi mai fi schimbat hainele de săptămâni întregi.

- Ce naiba cauţi aici? întrebă el, într-un amestec straniu de argou şi englezä stricatä.

Sam ridică din umeri.

- Vorbeşte, îi ordonă individul.

- Mă uitam şi eu. Nici o problemă.

- Depinde cine eşti.

- Mă numesc Sam Matlock.

- Chestia-asta nu-mi spune mare lucru, replică mătăhălosul.

- Sunt călăuză safari, îl lămuri Sam.

Îşi impunea să vorbească liniştit, să-şi păstreze muşchii relaxaţi.

- Păi, aicea nu-i zonă de safari. Ajunseşi cam departe de casă, ripostă celălalt. Continua să ţină arma îndreptată direct spre capul lui Sam.

Nu era un amator, deduse Sam, rapid. Omul se pricepea la arme. Cum era şi cazul, îşi spuse el, fiind sigur că aceia erau contrabandiştii care înarmau bandele de rebeli de la frontiera statului Salindi. Nimeriserä în ascunzätoarea lor, aşa cum se temuse.

- Nu făceam decât să caut noi teritorii, explică el, cât putea de convingător. Mă gândeam să aduc un grup pe-aici.

- Îl crezi, Gus? îl întrebă omul pe tovaräşul säu.

- Nu-ş' ce să zic, Rudy, vorbi pentru prima oară şi celălalt, ursuz. Şi nu-s convins nici că-i singur. Cu cine mai eşti, amice? îl întrebă el.

- Uită-te-n jur, räspunse nepäsätor Sam. Mai vezi pe cineva?

- Ia nu fă pe deşteptu', se rästi mătăhălosul numit Rudy.

- Sunt singur, se grăbi Sam să-i asigure, aproape politicos. Se rugă ca Jenna să stea nemişcatä şi täcutä, färä a încerca vreo ralvare impetuoasä şi de un curaj nebunesc. Doamne sfinte, numai de-ar fi stat la locul ei, mai putea avea o şansä.

- Ciudat, comentä Rudy. Să vii în Batari singur. Nu se prea potriveşte. Şi numai c-un rucsac.

- M-a prins focul şi mi-am pierdut toate proviziile, când am traversat râul, îi spuse Sam.

- Atunci, de ce-ai ce-ai venit încoace? De ce n-ai luat-o

înapoi?

- Pe malurile râului bântuie turme de animale sălbatice.

Gus râse, ca un cotcodăcit:

- Pe bune. Nici dracu' n-ar trece de ele viu.

Era opusul fizic al tovarăşului său, slăbănog, cu păr blond-murdar şi aceeaşi barbă crescută de-o săptămână.

- Gura şi-uită-te-n jur, Gus, se răsti partenerul său.

Încruntat, Gus se supuse, în timp ce Sam încerca grăbit să-i distragă atenţia lui Rudy, vorbind pe un ton prietenos:

- De fapt, chiar mi-aţi putea da o mână de ajutor, băieţi. Am nevoie să găsesc o cale mai uşoară de-a ajunge aici - şi de plecare. Nu cred că turiştilor o să le placă drumul ăla prin munţi.

- Cu-atât mai rău pentru turişti.

Sam ştiu imediat că făcuse o greşeală. Ultimu lucru pe care-l doreau cei doi era ca turiştii, sau oricine altcineva, să se apropie de ascunzătoarea lor.

Gus, care aruncase o privire superficială în jur, întrebă:

- Ce-ai de gând să faci cu el?

- *Tu* ai să-l legi, se chinui Rudy să se ridice pe picioare, privind în jos spre Sam, cu ochii îngustaţi. Vii cu noi. S-ar putea să mai ai şi-altele de zis, hmm?

- Nu mai am nimic de spus, îl contrazise Sam. Sunt doar un ghid în căutare de trasee safari care să-i mulţumească pe clienţii bogaţi.

Râsul lui Rudy răsună ca un sunet gros, gurutal.

- Ştii că are haz, amicu'?

- Nu vă mint, insistă Sam.

- Minciună, adevăr - nu contează. Vii cu noi.

Jenna auzea protestele lui Sam. Erau dominate de celelalte două glasuri şi urmate de un sunet ca o foială, apoi un trosnet

înfundat care-i întoarse stomacul pe dos. Ştia că era impactul îndesat al unui pat de armă în carne.

- Tu eşti unul, noi-s'tem doi, şi avem armele, avertiză cel mai ursuzl dintre cele două glasuri. Aşa că, mişcă.

Rămase lipită de perete, speriată, cu pieptul crispat, de parcă şi ea ar fi fost legată cu o frâbghie. Când auzi ordinul ca Sam să se întoarcă, instinctul o îndemnase să fugă, scoţându-şi lanterna din rucsac, printr-unul dintre tuneluri, oriunde ar fi dus-o. În oricare loc ar fi fost mai în siguranţă decât acolo.

Dar spaima o paralizase; frica şi ezitarea de a-l părăsi pe Sam. Din vina ei fusese capturat, legat şi brutalizat. Ea era de vină că insistase să caute Zaphirul. El acceptase doar färä tragere de ininä, şi numai pentru a nimeri într-o capcanä mortalä.

Picioarele începură să-i tremure, în urma spaimei, înţelegând în fine unde îl adusese pe Sam. Le simţea înmuindu-i-se sub trup, în timp ce aluneca spre pämânt, încă rezematä de perete. Îşi îngropä capul în braţe. Sam putea să moară. Cei doi îl puteau ucide cu uşurinţă, şi pe ea, dacă o găseau. Panica o cuprinse din nou, făcând-o să tremure toatä, ca pradä unui acces brusc de febrä.

Stätu ghemuitä astfel un rästimp ce i se päru de ore întregi, nefericitä şi înspäimântatä, înainte de a reuşi în sfârşit să se reculeagä. Trecuse printr-o mulţime de traume, în acea expediţie, iar Sam o avertizase că se putea ca pericolul cel mai mare abia să urmeze, omul fiind adesea fiara cea mai de temut. Dar supravieţuise din toate celelalte încercări şi putea supravieţui şi de astä datä. Putea să scape de-acolo.

Şi apoi? Să zicem că gäsea o cale de ieşire prin tuneluri. Unde să se ducă, după ajutor? Nu spre räsärit, la locul de tabärä din urmä cu două zile. Nu cunoştea drumul, iar busola era la Sam. Nu se putea întoarce nici la râu, căci niciodatä n-ar fi trecut

de turmele de animale, singură.

Jenna simţi că-i veneau lacrimi de disperare şi încercă să şi le controleze. Nu avea decât o singură soluţie, pe care în curând avea să sosească momentul de a o pune în aplicare. În timp ce-l duceau pe Sam de-acolo, se läsase noaptea, neagră. Nu puteau fi prea departe - probabil tot între zidurile oraşului. Avea să urmeze tunelurile şi să încerce să găsească o cale de acces în apropierea taberei lor. Şi pe urmă?

Avea în rucsac geanta, un bidon plin cu apă, o lanternă, un borcan cu unt de arahide, o cutie cu orez, câteva fructe pe care le culesese pe drum şi un cuţit militar elveţian primit de la Sam. Era un amestec de obiecte cu ajutorul cărora să pregătească salvarea, dar numai două contau - lanterna şi pumnalul. Jenna se ridică, simţindu-se ca şi cum ar fi pornit pe suprafaţa unei alte planete. Cu acest gând, se întoarse hotărâtă spre tuneluri.

Tabăra unde fusese dus Sam se afla departe, dar tot în incinta oraşului. Era luminată numai de razele slabe ale unui foc aproape stins, pe care Rudy îl aţâţa din când în când. Cei doi luaseră o masă de fasole şi pâine, fără a-i oferi şi lui Sam, apoi îşi turnaseră pe gât băutură dintr-o sticlă.

Sam fusese legat de un copac din apropiere, cu o frânghie groasă, înfăşuratä de mai multe ori împrejurul trupului şi înnodatä strâns. Funia îi täia carnea, dar nu se compara cu durerea pe care o simţea în adâncul măruntaielor, unde parcă i s-ar fi răsucit un jungher. Se läsase capturat, iar Jenna era singură, în mijlocul Munţilor Batari. Nu putea spera decât că îşi putea purta singură de grijă, iar el avea să scape cumva din acea ananghie, ajungând înapoi la ea. Gemu în sinea lui? Cât timp ar fi fost în siguranţă, fără ajutor? A doua zi, Gus şi Rudy puteau s-o găsească. Oribila durere care-l înjunghia în pântec se înteţi. Jenna

putea să moară, şi totul ar fi fost din bina lui, numai a lui. Gândindu-se la ea, singură şi speriată, i se umpleau ochii de lacrimi. O iubea, îşi putea da seama de atâta lucru. O iubea şi nu i-o spusese niciodată. Iar acum, putea fi prea târziu.

Izgoni gândul. Într-un fel sau altul, trebuia să se întoarcă la ea. Dar nu avea cum să scape din frânghii. Singura şansă era aceea de a-i duce cu vorba, ceea ce n-avea să-i fie uşor.

Cei doi nu-i däduserä nimic de mâncare şi päreau sä-l ignore complet, în timp ce beau din sticlä. Dacä Rudy nu l-ar fi privit din când în când, Sam ar fi putut sä jure cä uitaserä cu totul de el.

Îi gäsise pe contrabandiştii de arme, mäcar atâta lucru era cert, şi încercase sä sädeascä sämânţa propriei lui läcomii, menţionându-i pe clienţii bogaţi pe care-i lua cu el în safari. Acum, trebuia sä dezvolte rolul, convingându-i cä le împärtäşea rapacitatea.

- Cum ai gäsit locul ästa? întrebä deodatä Rudy, surpinzându-l pe Sam cu aceste cuvinte, primele pe care i le adresase în rästimp de câteva ore.

- La noroc, cred cä s-ar putea zice; din poveşti de-ale africanilor, din deducţii...

Era dornic ca de la povestea lui sä ajungä la a lor, pentru a afla cum ajunseserä acei oameni de naţionalitate nedeterminatä sä facä trafic de arme pe graniţa unei ţäri recent instituite.

- Voi ce faceţi aici? îi întrebä el.

- Sä zicem cä am ieşit la o micä vânätoare, räspunse Rudy, smulgându-i tovaräşului säu un hohot gros de râs.

- Şi ies bani frumoşi din vânätoarea asta?

- Pe bune cä da, replicä Gus.

Rudy îl reduse imediat la täcere. Se vedea clar cä el era şeful.

- Nu-i treaba ta, se rästi el la Sam.

- Mă gândeam doar că dacă aţi avea nevoie de... încercă acesta.

- Las-o moartă. Asta-i operaţiunea noastră, replică Rudy cu tărie, iar Sam ştiu că se anunţau probleme.

- Cunosc bine zona, făcu el încă o încercare.

- Da, sigur, strigă Gus. De-asta te-ai rătăcit!

Şi, râzând, trase o duşcă prelungă din sticlă.

- Vreau să zic, restul ţării, oraşele de frontieră, se mai strădui Sam, cu speranţa că nu forţa prea mult nota, dându-le de înţeles că era la curent cu "operaţiunea" lor.

- Zău? i se trezi lui Gus un interes vizibil.

- Tacă-ţi gura, îl repezi şeful său.

Nu muşca momeala.

În acel moment, Sam înţelese că nu avea nici o speranţă, iar Jenna o ştiu şi ea, căci se afla în apropiere. Mersese toată noapte, urmând mai întâi un tunel, apoi un altul, cu un calm uimitor. Într-un fel, se sondase pe sine însăşi şi descoperise acea linişte, convinsă de-acum că, atunci când Sam avea cea mai mare nevoie, urma să se arate demnă de el.

În cele din urmă, Jenna reuşise să se orienteze în subteran şi-şi croise drum prin tuneluri, apropiindu-se încet de fiecare deschizătură, ascultând dupä zvonuri de voci şi căutând să simtă mirosul fumului de la foc. În cele din urmă, aflase că era în apropiere, ajungând la un tunel separat, lung doar de câţiva metri dar mult mai larg, plin cu läzi de lemn unde bänuia că se aflau proviziile celor doi oameni care-l capturaserä pe Sam.

La câţiva paşi mai încolo se afla o deschidere care, asemenea celorlalte, ducea într-una dintre clädiri. Abia ajunsese la trepte, când îi auzise pe cei doi vorbind şi se grăbise să stingă lanterna. Dupä ordinele aspre date de glasul cel mai arţägos, Jenna îşi dädu seama că Sam nu făcea nici un progres. Se

deducea clar că încercase să-i convingă pe cei doi să-l ia de partea lor, dar răspunsul tăios al lui Rudy nu fusese deloc încurajator, iar tăcerea, cu atât mai puţin. Era-n regulă, îşi spuse Jenna; avea să-l elibereze.

Se aşezä pe trepte, pregätitä sä aştepte toatä noaptea, în caz de nevoie. Oamenii vorbeau între ei sporadic, într-o engleze cu accente aspre şi greu de identificat, dar nu-i mai adresau nici un cuvânt lui Sam. Indiferent ce planuri aveau pentru el, aşteptau dimineaţa.

Jenna tresäri, cu atenţia atrase de ceva ascuns în vorbirea ezitantä, aproape învälmäşitä, a lui Gus.

- Rudy, întrebä acesta, cu älälantu' cum rämâne?

- Hm? fäcu Rudy. Pärea dezinteresat şi, poate, cam beat.

- Äla bätrânu', de-l împuşcaşi.

- Nu-ş', sosi räspunsul, dupä care nu mai urmä decât täcere - täcere şi bätäile inimii Jennei, käci aflase adevärul. Ştia cine îi ucisese tatäl şi nu putea face nimic altceva decât sä aştepte, în täcere, ghemuitä în groapa aia, la doar câţiva paşi de asasin. Îi era oare de ajuns faptul cä ştia, se întrebä Jenna, sau avea nevoie şi de räzbunare? Pânä acum, nu avusese nevoie decât de un singur lucru: sä-l elibereze pe Sam şi sä fugä amândoi, sä scape prin tuneluri, revenind în junglä. Acum, dorea mai mult.

Jenna încercä sä-şi controleze ura care-i creştea în suflet atât de puternicä, încât îi simţea efectiv gustul în gurä. Käci ştia cä era o urä inutilä, irositä. Sam era legat; nu avea arme, iar asupra ei nu se afla decât un cuţit mic. Avea sä-l folosească pentru a-l elibera pe el, färä a se mai gândi la acea urä.

Trecurä douä ore, pânä când Jenna se asigurä cä cei doi adormiserä. Gus fusese instruit sä stea de strajä, dar în curând se putu auzi şi sforäitul lui, mai ascuţit, mai puţin gutural decât al celuilalt. Jenna nu se îndoia cä Sam era treaz şi în alertä.

Se furişă färă zgomot în susul treptelor, neîndräznind să aprindă lanterna, foarte atentă la fiecare pas, de teamă să nu desprindă vreo piatră care s-ar fi rostogolit cu zgomot în tunel.

Noaptea întunecoasă era plină de zgomotele junglei, paşii animalelor sălbatice prin hăţişuri, ţipetele päsărilor şi ale liliecilor în copaci, fâlfâielile aripilor, rostogolitul şi cäderile pietrelor dislocate de animalele care mişunau prin strävechiul oraş. Deasupra ei, cerul era un fundal de abanos pentru licărirea argintie a miilor de stele şi cornul unei luni noi. O brizä uşoarä räcorea noaptea ce părea destinată anume îndrägostiţilor.

Teama şi neliniştea Jennei trecuserä, înlocuită de un calm straniu. Ştia cä, înainte de sfârşitul acelei nopţi, ea şi Sam aveau să fie împreunä, unul în braţele celuilalt, şi urma sä-i spunä încä odatä cât de mult îl iubea. O asemenea noapte nu se putea sfârşi altfel. Dar trebuia s-o facä ea să se împlinească; ea era singura lor speranţă.

Jenna scoase cuţitul, îi desfäcu lama şi strânse präselele în mânä. Simpla lui prezenţă o încuraja. Ochii i se adaptaserä la întuneric şi îi putea distinge pe cei doi indivizi înfăşuraţi în sacii de dormit, lângä focul care scäpäta. Pe Sam, însä, nu putea sä-l vadä. Se sältä afarä din puţ şi, în patru labe, porni înainte. Apoi îl zäri, o umbrä neagrä profilatä pe pietrele cenuşii ale zidului, la nici cincisprezece metri distanţă. Încet, se ridicä şi o luä spre el.

Erau cincisprezece metri interminabili, pe care-i parcurse pas cu pas, atentä, cu teamä ca urmätoarea mişcare sä nu fie aceea care avea sä rästoarne o piatră sau sä rupä o creangä, trezindu-i pe cei doi. Nu-şi gäsea mângâierea decât în sforäiturile groase şi în sticla goalä de lângä foc.

Sam o väzuse pe datä, din clipa când capul ei ieşise din puţ, iar în timp ce Jenna înainta târâş, se simţea una cu ea, inima bätându-i în acelaşi ritm, respiraţia gâfâindu-i scurt dar silenţios,

deopotrivă cu a ei. O însoţea pas cu pas, tot drumul, iar când în sfârşit ajunse la el, trebui să se forţeze să nu strige de bucurie, la întâlnirea fugară a buzelor lor, într-un sărut pasional.

Jenna începu să-i taie frânghia din jurul mâinilor. Mergea mai greu decât se aşteptase, să roadă cu lama cuţitului funia groasă, dar în cele din urmă o fibră se rupse, după care reuşi să treacă rapid şi prin celelalte, până când mâinile lui Sam fură libere, iar acesta luă cuţitul pentru a tăia şi restul legăturilor. Odată ce se eliberă complet, Jenna fu cât pe ce să-i exclame numele de bucurie, dar el îi acoperi gura cu mâna şi apoi cu buzele, într-un nou sărut, de recunoştinţă şi afecţiune.

Jenna îi luă mâna şi-l conduse peste terenul pe care-l parcursese deja, coborând în groapă, unde porniră de-a lungul pereţilor fără a vorbi, până ajunseră destul de departe ca să nu mai fie auziţi. Atunci, Sam o sărută din nou, îndelung, cu fericire şi uşurare. Erau în siguranţă; erau împreună.

- Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui acolo, Jenna. Acum poţi să mi-o spui, şopti el.

O strânse şi mai tare în braţe. Ar fi vrut s-o ţină astfel la nesfârşit, niciodată să nu-i mai dea drumul, acum când era ocrotită la pieptul lui.

- Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Asta voiam să spun. Mi-era teamă că n-aveam să te mai revăd niciodată. De altceva nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici măcar de moarte, numai să fiu cu tine.

- Iubita mea, murmură el, sărutând-o din nou. Acum, am să te scot de-aici.

Râse încet.

- Dar va trebui să-mi arăţi drumul.

Încă odată, Jenna îl luă de mână. Sam ţinea lanterna, şi porniră spre adâncul tunelului. Oricât de mult dorea să se îndepărteze de cei doi care dormeau deasupra lor, Jenna ştia că,

dacä n-ar fi avut-o lângä el, Sam nu ar fi fugit. Chiar şi acum, încetinise, luminând cu lanterna încäperea unde se aflau läzile de lemn.

- Deci, aici le ţin, spuse, aproape pentru sine.

- Ce anume, Sam?

- Armele.

Şi o trase repede mai departe, dincolo de partea aceea, însä chiar în timp ce mergeau astfel Jenna îl simţi ezitând şi ştiu ce dorea. Acelaşi lucru îl voia şi ea.

- Sam...

Clätinä din cap.

- Nu, Jenna, spuse el, dar ezitarea din glas îi crescuse; încercä sä rämânä ferm, în timp ce-i explica: am gäsit armele. Acum, nu mai trebuie decât sä anunţäm la Salindi City, iar în continuare poate interveni armata.

- Sam, pânä atunci au sä disparä de-aici, şi oamenii, şi armele, insistä ea.

Avea dreptate, iar Sam o ştia, dar totuşi nu putea justifica un nou risc la adresa vieţii ei. Dorea s-o ducä de-acolo, la adäpost. Clätinä din cap, neînduplecat.

- Sam, mi-au omorât tatäl.

Îi înţelega rugämintea, dar nu era de ajuns ca sä-l convingä.

- Ästa-i un motiv în plus de a nu risca încä o viaţä.

- Te rog, Sam, insistä ea.

- E o loterie prea periculoasä, Jenna.

Întinzând mâna, i-o puse pe braţ:

- Avem avantajul efectului surprizä, îi aminti ea.

Dar Sam continua sä nege din cap.

- Au sä se trezeascä näuci de somn - cu soarele-n ochi.

Argumentele ei aveau sens; o ştia şi ea, o ştia şi Sam.

- Sunt profesionişti, nu se läsä el, fäcând o ultimä încercare.

- Sam, avem şanse să reuşim.

- Ştiu, o luă Sam în braţe. Şi mai ştiu că n-are nici un rost să mă cert cu tine. Am învăţat de mult lecţia asta.

O strânse cu putere.

- Aminteşte-mi cândva să-ţi spun ce extraordinară eşti şi cât de mult te iubesc.

- Nu te voi läsa niciodatä să uiţi, ridicä Jenna faţa spre el, să fie särutatä. Amândoi erau murdari şi transpiraţi, obosiţi, destul de speriaţi, dar în pofida tuturor acestor lucruri, aveau nevoie de acel moment în care să se ţinä îmbrăţişaţi, gândindu-se la viitorul lor împreunä. Acum ştiam amândoi cä *aveau* un viitor. Nu le mai rämäsese de trecut decât un ultim obstacol.

Sam se desprinse primul din îmbrăţişare, päşind în camera ca o grotä care fusese säpatä într-o laturä a tunelului. Luä o rangä şi desprinse capacul unei läzi.

- Doamne sfinte, murmurä el.

Lada era plinä cu carabine nou-nouţe, extrem de sofisticate. Scoase una din ambalaj. Era lucitoare şi uluitor de frumoasä, ca un instrument de mare precizie. Îşi plimbä mâna în lungul ţevii.

- Sunt de cel mai nou tip şi, ajunse în mâinile cui nu trebuie...

Jenna simţi un fior, când Sam îi dädu puşca, scoase şi pentru el una şi începu să deschidä alte läzi, în cäutarea muniţiilor.

- Sunt foarte bine înzestraţi aici, cu arme destule ca să-i îmbogăţească şi provizii cât să le ajungä luni de zile. E clar cä nu se aşteptau la vizitatori.

Gäsi cartuşele şi încärcä mai întâi puşca Jennei, apoi şi pe a lui.

- Te descurci cu ea? o întrebä.

Jenna ridicä arma la umär şi luä în cätare o piaträ de la intrarea în camerä, punând degetul pe trägaci, dar färä să apese.

- Da, räspunse ea, încercând sä-şi stäpânească tremurul din voce. Mä descurc.

- Cred cä se apropie zorii zilei, continuä el. Trebuie sä ajungem înapoi pânä nu se trezesc. Eşti sigurä, Jenna? o mai întrebä, privind-o în adâncul ochilor, poate chiar sperând cä avea sä räspundä negativ.

Jenna dädu din cap, temându-se sä-şi încerce propria voce, în care Sam i-ar fi putut recunoaşte teama.

- Atunci, sä mergem.

Porni înainte, însoţit de Jenna îndeaproape, pe urmele lui, färä ca nici unul dintre ei sä scoatä vreun sunet. Când ieşirä din groapä, printre copaci tocmai se infiltrau primele raze slabe de luminä. Focul se stinsese, iar cei doi contrabandişti încä mai dormeau. Cu soarele în spate, Jenna şi Sam traversarä luminişul şi, tocmai când se apropiau de traficanţi, Gus se räsuci şi dädu sä se ridice, încä buimac.

Scoase un strigät şi întinse mâna spre puşcä, dar Sam ajunse înaintea lui, zburând-o din loc cu un şut. Când Gus încercä sä se ridice, Sam îi trânti în cap patul armei. Rudy, însä, se trezise şi el, avea mâna pe carabinä, iar Sam era cu spatele spre el, expus, ţintä sigurä.

Jenna auzi o comandä atât de rece şi durä încât nici n-ar fi putut sä fie rostitä de vocea ei:

- N-aş face-o, sä fiu în locul tu. Mult mi-ar pläcea s-apäs trägaciul ästa.

Ţinea puşca aţintitä drept spre pieptul lui Rudy şi abia acum îşi dädu seama cä *ea* vorbise, cu mai multä seriozitate decât oricând în viaţa ei.

În aceeaşi clipä, Sam se întoarse şi îl luä pe Rudy în cätare, iar mätähälosul cäzu cu spatele pe sacul de dormit. Se terminase şi o ştia şi el.

În timp ce Sam îl lega, Jenna continuă să-i ţintească inima cu puşca, având nevoie de toată puterea voinţei ei pentru ca să se abţină de a apăsa pe trăgaci. Acela era omul care-i ucisese tatăl, asasinase o fiinţă omenească blândă şi generoasă. Descoperirea oraşului său străvechi îşi cunoscuse modernul deznodământ în rapacitatea a doi oameni.

După ce îl legă pe Gus, încă leşinat, imobilizându-i mâinile şi picioarele, la fel ca partenerului său, Sam îi spuse Jennei pe un ton calm şi încurajator:

- Poţi să laşi arma jos. Nu mai au ce räu să facă.

Când în sfârşit coborî arma de la umär, Jenna începu să tremure violent. Sam o cuprinse cu un braţ şi o conduse înapoi prin luminiş, vorbindu-i încet, asigurând-o cä fäcuserä tot ce puteau, iar cei doi aveau să fie aduşi în faţa justiţiei. Trecu mai mult de o orä, până când Jenna îşi putu impune să-l creadă şi să-l înţeleagä. Abia atunci îi încetä şi tremurul.

Sam îi pregätise un mic dejun copios, din proviziile celor doi, şi insistä să mänânce. Fusese o noapte lungä şi grea, iar Jenna, după ce-şi împinse cu forţa în gurä prima lingurä cu mâncare, începu să înfulece lacomä, savurând fiecare îmbucäturä. După aceea, în sfârşit, se simţi din nou în apele sale.

Ochii lui Sam îi întâlnirä pe-ai ei şi-i zâmbi:

- Când mi-ai spus, în Salindi City, cä-ţi poţi purta singurä de grijä, ai avut dreptate. N-ai uitat decât să precizezi cä-mi poţi purta şi mie de grijä.

- Am fäcut faţä onorabil, nu-i aşa? zâmbi şi Jenna.

- Al naibii de onorabil, draga mea. Aproape am ajuns acasä.

Îl privi întrebätoare, iar Sam îi explicä:

- Lângä restul proviziilor e o staţie radio pe unde scurte. Am şi vorbit la ferma McKenzie. Ajutoarele sunt pe drum.

Se întinse, adäugând:

- Oricât de mult îmi place viaţa în safari, tare bine mi-ar mai prinde o baie fierbinte şi o masă cu cinci feluri de mâncare, la King George.

- Şi viziunea asta a vieţii pe picior mare mă include şi pe mine?

- Atâta timp cât mai rämâi aici. Sigur, dupä toate astea, s-ar putea sä arzi de neräbdare sä iei primul avion care decoleazä din Salindi.

Respiraţia i se opri în gât, în timp ce-i aştepta räspunsul.

Jenna îl privi lung, stäruitor, iar ochii lui îi distinserä expresia serioasä.

- Nu, Sam, spuse ea. Nu am nici un plan de plecare. Ba chiar, nici nu mä pot gândi la un alt loc unde mi-ar pläcea sä fiu.

Epilog

Patul dublu era de modă veche, cu stâlpi de mahon sculptaţi şi baldachin drapat în satin. Sam îl declarase dizgraţios de confortabil, iar Jenna îi däduse dreptate, în timp ce purcedea să se cuibărească lângă el, noapte de noapte, pentru ca în zori să se trezească învioratä, în braţele lui. Încă odatä, în dimineaţa aceea, fusese uimitä să constate cä dormiserä toatä noaptea încoläciţi laolaltä, ca un fel de covrig uman împletit din trupuri şi membre. Jenna îşi stäpâni un chicotit şi, cu grijä, îşi retrase piciorul de sub el, färä sä-l trezească. Spre deosebire de zilele din safari, când cea mai slabä mişcare îl fäcea pe Sam sä-şi repeadä mâna spre cuţit, aici, în luxul unui pat cât toate zilele, abia dacä se clintea.

Era duminicä dimineaţă la Rezervaţia Naturalä McKenzie, iar sunetele animalelor care se deşteptau flämânde o aträgeau pe Jenna. Ajunsese să iubească începutul fiecärei zile în veldt. Era o viaţă nouă pentru ea, în care se desfäta. Alături, Sam se foi, trezindu-se încet şi uşor, lunecând din lumea visurilor spre realitate.

- Bunä dimineaţa, şopti ea, când pleoapele i se deschiserä, cu o uşoarä tresärire.

- Bunä dimineaţa şi ţie.

Schimbându-şi poziţia, se întinse lângă ea, descâlcindu-se dar rämânând aproape, astfel încât sä-i poatä simţi fineţea şi cäldura trupului pe toatä lungimea propriului säu trup, savurând toate senzaţiile matinale ale deşteptärii cu ea în braţe. Acele sentimente erau chemäri din adâncul trupului säu, cärora ştia cä trebuia sä le räspundä cât de curând, senzual şi alene, în dragostea din zorii zilei. Inima îi fäcu un mic salt, cu neräbdare. Simpul gând la ea, simţirea şi nevoia de ea, nu conteneau sä-l excite şi niciodatä n-aveau sä înceteze. De atâta lucru era sigur.

- Nu-i superb să te trezeşti într-un pat, un pat adevărat? întrebă Jenna, în timp ce-l cuprindea pe după gât cu braţele.

- Nimic nu se comparä, îi dädu el dreptate.

Dar Jenna se gândea la alte dimineţi din urmä, amintindu-şi-le cu afecţiune.

- Totuşi, mi-e dor de vechile vremuri. Iarba cu miros dulce, aerul ceţos...

- Şerpii şi rinocerii, îi aduse aminte Sam.

- Ca să nu mai vorbesc de contrabandişti, adäugä ea. Dar, în dimineţile liniştite, când nu ne luptam cu animalele, cu natura sau cu omul...

- A existat vreo asemenea dimineaţă? o tachinä el.

- Mai multe, îi räspunse Jenna. Dimineţile de acel gen aveau o anumitä...

Se întrerupse, cäutând cuvântul potrivit.

- ...O anumitä aurä.

Sam chicoti din adâncul pieptului; Jenna îi simţea vibraţiile.

- O aurä de aşteptare.

- Da, murmurä ea, senzual. O aşteptare categoricä.

Începu sä-i maseze gâtul, apoi îl mângâie pe umär.

- Nu asta am vrut sä spun, Jenna, precizä el. Mä referam la vecinätatea pericolului.

- A, la aia, râse ea.

- Da, la aia. Mult mai mult îmi place *asta*, îi mângâie alene Sam arcuirea spatelui.

- Ştii ceva, Sam? întrebä Jenna îngânduratä.

- Nu, draga mea, ce?

- Nu contează unde suntem, numai să fim împreunä.

Se rezemä într-un cot, pentru a-i putea privi faţa, chipul acela puternic şi frumos, pe care îl adora.

- Cu tine, îmi place să fiu oriunde. O, Sam, te iubesc atât de

mult.

- Nici pe jumätate din cât te iubesc eu pe tine... şi te doresc... şi am nevoie de tine.

Cu o mişcare uşoarä, o trase deasupra lui astfel încât sä-i poatä simţi cäldura delicioasä din cap pânä-n picioare. Sânii ei plini şi tari erau încordaţi, apäsându-i aţâţätor pieptul. Abdomenul neted, şoldurile şi coapsele rotunjite şi picioarele lungi, suple, îl apäsau ca o ispitire. Buzele i se aflau la câţiva centimetri de ale lui, umede, trandafirii şi incredibil de dornice sä fie särutate. Începu sä i le särute pe îndelete, simţind cum nevoia de ea îi creştea încontinuu.

Särutul se adâncea, pentru a deveni flämând, pätimaş.

- Nu mä pot gândi decât la tine, Jenna, murmurä el, şi ce mult mä bucur cä te-am gäsit.

- Din câte-mi amintesc, îl tachinä ea, printre särutäri, eu te-am gäsit pe tine.

- Cine te contrazice? replicä Sam, în timp ce se räsucea cu Jenna în braţe pânä când ajunse el deasupra ei, acoperind-o complet cu trupul säu neräbdätor.

- Nu voiam decât sä clarificäm lucrurile, şopti Jenna, continuând sä-l sâcâie.

- Väd cä azi eşti prost dispusä - şi eu, care îmi fäceam gânduri foarte, foarte serioase cu tine.

- Şi lucruri serioase väd cä faci, comentä ea, cu o uşoarä exclamaţie, când Sam îşi plimbä familiar mâinile peste trupul ei.

- Foarte serioase, confirmä el.

O särutä din nou, iar de astä datä îşi strecurä limba adânc în gura ei, întâlnindu-i-o pe-a sa şi apoi reträgându-se numai pentru a repeta din nou seducätorul ritm iar şi iar, într-un preludiu al actului intim care avea sä urmeze curând.

Särutul luä sfârşit, languros, iar Jenna îşi îngropä capul în

adâncitura dintre gâtul şi bărbia lui Sam.

- O, Sam, murmură ea.

- Da, Jenna.

Mâinile lui se jucau prin mătasea înmiresmată a părului ei, schiţând cu degetele mişcări uşoare, mângâietoare, pe pielea capului.

- Nimic, răspunse ea cu voce tremurătoare. Doar atât: o, Sam.

Sam râse încetişor şi ridică la buze o şuviţă din părul ei luminos.

- Ca razele soarelui, murmură el.

Jenna nu auzi prea bine, aşa că se răsuci, ridicându-şi capul să-l privească.

- Ai nevoie de încă o tunsoare, şopti el, răsfirându-i cu mâinile părul lucitor. Să aduc foarfecele?

Glasul îi era senzual, ispititor.

Privirile li se întâlniră şi se susţinură. Ochii lui Sam erau de un verde închis de pasiune şi dorinţă, ai Jennei blânzi şi scânteietori, plini de dor.

- Nu acum, spuse ea, cu vocea încordată de neräbdare.

- Nu, nu acum, fu Sam de acord, în timp ce o strângea la piept pentru a o mai săruta odată.

Sam o simţea înmuindu-se sub el, deschizându-se, gata să-l primească. La fel ca starea ei jucăuşă, şi cheful de tachinării al lui Sam trecea. Erecţia lui durä o apäsa, şi-i simţea mâinile coborând să-l încurajeze. Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare; întotdeauna era gata pentru ea.

Uneori, seara, când stäteau faţă în faţă la cinä, sau mai târziu, în camera lor, o singurä privire a Jennei putea deştepta nevoia lui Sam. Acum, însä, culcatä sub el, cu trupul încälzindu-l pe al lui, cunoştea şi ea o dorinţă la fel de mare. Pe Sam îl

copleşea dulcea surpriză de a constata că niciodată n-o dorise mai mult.

Jenna îşi strecură mâinile împrejurul şoldurilor lui, în sus, jucându-se peste muşchii încordaţi ai spatelui, în timp ce-l trăgea şi mai aproape de ea. Şi totuşi, nu mai exista decât o singură apropiere pe care o dorea în acel moment: aceea de a se afla înăuntrul ei, învăluit de ea, parte din ea. Şi Jenna făcea parte din el, iar Sam nu-şi putea imagina că s-ar mai fi despărţit de ea vreodată.

Cu un mic ţipăt de plăcere, îl conduse, iar el o penetră aproape reverenţios, dar când Jenna îşi ridică şoldurile în întâmpinarea lui, plăcerea pe care o simţi Sam nu mai putu fi ţinută în frâu. Începu să se mişte în interiorul ei, adânc, tot mai adânc, în timp ce ea îl cuprindea cu picioarele. Fiecare mişcare pe care o făcea şi fiecare mişcare a lui îi apropiau şi mai mult de acea plăcere supremă care îi aştepta întotdeauna şi niciodată nu trecea fără a aduce un sens nou şi mai minunat actului lor de dragoste.

Sam simţi unghiile Jennei înfigând-i-se în spate, îi simţi trupul răspunzându-i în acel mod vrăjit care-l uluia întotdeauna. Capul îi era azvârlit pe spate, ochii închişi, iar pe faţă avea un zâmbet de voluptate voioasă. Iar apoi, deschise ochii şi îl privi, şi se păru că totul din viaţa lui se adunase laolaltă în acel moment desăvârşit.

- Jenna, te iubesc. Te iubesc..

Încercă să spună mai mult, dar extazul îl luă cu el şi crescu şi tot crescu în însorita dimineaţă africanä. Împreună, porniră spre împlinirea iubirii lor, fiecare dăruind, fiecare primind, din tot atâta abundenţă, până când în sfârşit furä ca unul, îmbogăţiţi şi satisfăcuţi fiecare de celälalt.

Peste o oră, Jenna se trezi din nou şi se strecură fără zgomot din pat. De astă dată, nu mai erau chiar atât de încurcaţi unul într-altul, iar ea se putu desprinde fără a-l face pe Sam să se clintească nici un moment. Lipăi goală până la debara, luă pe ea un halat de voal şi porni spre uşă, dar ceva o atrase înapoi către pat. În ziua aceea părea necesar să-i mai arunce o ultimă privire lui Sam, înainte de a ieşi din cameră. Nu se mai sătura să se uite la el, cum nu putea nici să-i vorbească, să-l atingă şi să-l iubească pe săturate.

Sam dormea mai departe, cu cearşaful înfăşurat împrejurul trupului puternic şi bronzat, un braţ azvârlit într-o parte şi celălalt peste faţă. Pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie, iar Jenna îşi îngădui un lung moment numai de a-l privi.

Părea atât de tânăr şi vulnerabil, întins pe spate, cu o expresie inocentă, băieţească şi complet relaxată pe chipul lui frumos. Cât de diferit era, în repaus, de omul puternic şi dur din timpul zilei. Şi totuşi, chiar şi aceasta era o impresie falsă, căci blândeţea nu dispărea; asprimea se arăta numai când era necesar, iar atunci, Sam putea fi la fel de dur şi aspru ca oricare bărbat.

Zâmbind, Jenna se aplecă să-l sărute uşor, atentă să nu-l trezească. De astă dată, Sam se mişcă, răspunzându-i la sărut, dar apoi dormi mai departe. Cumva, îi simţea prezenţa şi reacţiona. Gânditoare, Jenna se duse la fereastră şi privi peste câmpii, spre îndepărtaţii Munţi Batari. Ziua era luminoasă, iar razele soarelui fierbinte al dimineţii străluceau orbitor, dansând în jurul ei. Făceau să-i scânteieze verigheta de pe deget, iar Jenna şi-o atinse, îngândurată.

Ea şi Sam erau doi dintre cei mai deosebiţi oameni din lume, îşi spuse Jenna. Lilly îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru înainte de nuntă, după care, în mod tipic pentru ea, îi dăduse

binecuvântarea, amintindu-şi poate vremurile fericite pe care le träise alături de Carl. Dar binecuvântarea fusese însoţită de un avertisment despre asprele adaptări la cäsnicie.

Desigur, ea şi Sam încä se mai contraziceau, se certau, adeseori vedeau viaţa în moduri cu totul diferite, Jenna era conştientä de acest lucru, dar divergenţele nu fäceau decât sä adauge sarea şi piperul în viaţa lor. Primele şase luni de cäsnicie fuseserä cele mai fericite de când se ştia - mai mult decât sperase, chiar mai mult decât visase vreodatä cä era cu putinţă. Şi totuşi, pe mäsurä ce se adaptau la viaţa lor împreunä, se pärea cä pentru ei n-ar fi fost posibil nici un alt deznodämânt. Un final fericit, îşi spuse ea, dar nu numai atât: un început fascinant pentru tot ceea ce-i aştepta.

De jos, din bucätărie, se auzea zängänitul cratiţelor şi al tigäilor. Zgomotul intenţionat îi atrase Jennei atenţia, aşa cum şi trebuia, cä Matope şi Juma erau gata pentru ca Sam şi *memsahib* sä coboare la micul dejun.

Sam avusese dreptate cu privire la capacitatea oamenilor säi de a scäpa de focul care ameninţase sä-i înghitä pe toţi. Şi nici ei nu-şi abandonaserä un moment speranţa cä Sam şi Jenna erau în siguranţă, iar în ziua când echipa de salvare intrase în oraşul strävechi, cei patru africani loiali ajunseserä la ei cei dintâi. Când Sam şi Jenna se cäsätoriserä şi se mutaserä în rezervaţia McKenzie, Juma şi Matope veniserä cu ei. Abdullah şi Ali rämäseserä în oraş, aşteptându-l pe Sam sä se întoarcä la compania de safari - ceea ce, cu siguranţă, avea sä facä - şi pornind pe trasee, färä tragere de inimä, cu un alt ghid pe care Eric îl angajase pentru acel interval.

Intervalul se prelungise pânä la şase luni, timp în care Sam şi Jenna preluaserä administrarea rezervaţiei McKenzie. Profitaserä imediat de ocazie, când Duncan şi Sarah anunţaserä cä le-ar fi

plăcut să petreacă o vreme în Anglia. Fiona intrase la o şcoală londoneză şi, dacă părinţii ei fuseseră îngrijoraţi că avea s-o chinuie dorul de casă, neputându-se adapta bine, în cele din urmă ei fuseseră cei care suferiseră durerile despărţirii.

- Ne lipseşte atât de mult, îi spusese Sarah Jennei. Şi de Anglia ne este dor. E timpul să ne întoarcem pentru o vreme, ca să ne reîmprospătăm amintirile, să vedem cum mai e, după atâţia ani.

Şi astfel, soţii McKenzie se întorseseră în Anglia, iar Sam luase în primire administraţia fermei. Era un respiro minunat pentru ei - din multe puncte de vedere, o lună de miere prelungită. Jenna învăţa în fiecare zi câte ceva nou de la oamenii din rezervaţie, de la sălbăticie şi de la natură însăşi. Mai învăţa şi cum să conducă personalul casnic, deşi niciodată nu fusese pe deplin capabilă să-i împiedice pe Matope şi Juma să facă zgomote asurzitoare în bucătărie, începând din zorii zilei.

Cu siguranţă, acum trecuse cu mult de crăpatul zorilor, îşi spuse Jenna. Soarele urca pe cer, iar Matope, probabil, era cam exasperat. La urma urmei, trebuia să se apuce de pregătirea prânzului pentru toată echipa, iar Jenna şi Sam nici măcar nu luaseră micul dejun. Se hotărî să-l ajute, aducând mâncarea la etaj, pentru a nu-l mai încurca la bucătărie.

Când Jenna reveni în dormitor cu micul dejun pe tavă, Sam se dăduse deja jos din pat. Luase pe el o pereche de pantaloni kaki, dar pieptul său bronzat era gol, iar părul des, vârstat de soare, ciufulit. Îi aruncă o privire entuziasmată, gândindu-se la miracolul celor ce li se întâmplaseră numai cu o oră în urmă, o minune care îi urmărea şi despre care ştia că avea să continue toată viaţa. Nu avea sfârşit.

- Zău că ştii cum să spui bună dimineaţa, doamnă Matlock.

Ochii lui erau jucăuşi, iar buzele i se arcuirä într-un zâmbet, amintindu-şi.

- Şi tu ştii cum să räspunzi, îl tachinä Jenna.

Sam traversä încäperea, îi luä tava din mâini, o puse pe noptierä şi o cuprinse în braţe, strângând-o la piept un lung rästimp.

- Hai să mâncäm, propuse el. Nu ştiu cum, am reuşit sä-mi fac o poftä de mâncare admirabilä.

Se aşezarä comod pe patul mare, puserä tava între ei şi începurä să devoreze miraculosul mic dejun al lui Matope.

- E mâncare grasă; ştii asta, nu-i aşa? întrebä Sam.

- Hmm, räspunse Jenna, ungând cu unt o felie de chiflä pufoasä. Nu mä interesează.

Sam râse, privind-o cum degusta fiecare îmbucäturä.

- Atunci, gata cu vorba. Să facem cinste mesei ästeia şi să läsäm grija consecinţelor pe mai târziu.

- Sau să nu ne facem nici o grijä pentru ele, replicä încântatä Jenna.

Restul micului dejun fu consumat în täcere şi, când în sfârşit se rezemarä de täblia patului, Sam întrebä:

- Ce avem în program pentru restul zilei?

- Aşteptäm naşterea noului pui de maimuţä, primul care va veni pe lume în rezervaţie, anunţä mândrä Jenna.

- Aşa, exact. Crezi c-o să se întâmple azi?

- Nu pot prezice, dar lucrätorii pun pariuri, iar ziua de azi are cele mai mari şanse.

- Şi ce facem cât timp aşteptäm?

- Päi, eu am de terminat raportul pentru primul ministru.

- Cum merge?

Sam stabilise s-o lase pe Jenna să se ocupe de detaliile planului pentru Zaphir. Oraşul reprezenta proiectul ei special şi îl

abordase cu entuziasm, dovedind remarcabile talente organizatorice.

- Nu vreau să deschid Zaphirul pentru turişti până când îşi terminä echipa de arheologi raportul. Asta înseamnä, peste câteva säptämâni, poate chiar luni.

Sam ştia cä avea dreptate, dar Eric nu-l släbea o clipä.

- Toatä publicitatea pentru Zaphir îl scoate pe Eric din minţi. E gata sä organizeze o expediţie.

- Va trebui sä mai aştepte, hotärî Jenna. La urma urmei, în Salindi se gäsesc destule trasee de safari.

- Da, vine diseară cu elicopterul sä discutäm despre asta. Înlocuitorul meu face o treabä excelentä...

- Dar Eric te vrea pe tine, încheie Jenna în locul lui. Ştiu.

Sam o cuprinse cu un braţ iubitor şi o privi, având pe faţä o expresie cât se poate de serioasä.

- Şi dacä, dupä sejurul de aici la fermä, nu ne mai întoarcem la Salindi City?

Jenna era nedumeritä.

- Cum adicä, Sam? Credeam cä-ţi place partea asta a Africii.

- Îmi place, confirmä el, dar mä gândeam cä eventual ne-am putea întoarce acasä, în State.

O spusese aproape prea firesc, ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţä pentru el, dupä care îşi dädu seama cä-şi ţinea respiraţia, aşteptând un räspuns.

În ochii ei se citea surpriza, deopotrivä cu uimirea şi încântarea.

- Nu m-am aşteptat niciodatä sä te gândeşti la o întoarcere acasä.

- Cu tine alături, totul e altfel. Cu tine, pot face faţä trecutului.

Se opri, trecându-şi îngândurat mâna prin pärul ei scurt.

- E doar o idee, desigur.

- Da, răspunse Jenna, păstrându-şi un ton indiferent. O temă de gândire.

- Dar nu o idee prea rea? o descusu el.

- Nu e rea deloc.

Trase adânc aer în piept, încercând să se comporte la fel de firesc ca Sam, dar inima îi bătea prea tare.

- Aş vrea ca şi copilul nostru să se nască în America.

Un moment, Sam nu înţelese, după care revelaţia îl lovi cu un impact răsunător. Zâmbetul mulţumit de pe buzele Jennei şi emoţia din ochii ei îl anunţară că nu se înşela.

- O, iubita mea, un copilaş...

Şi o strânse năprasnic la piept, crezând-o şi în acelaşi timp nevenindu-i să creadă.

Jenna dădu din cap:

- Cam în şapte luni, dacă nu mă înşel, iar asta e singura ocazie când nu mă înşel.

La aceste cuvinte, Sam nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Era prea ocupat s-o sărute, s-o sărute cu toată dragostea din inima lui. În adâncul sufletului, îi simţi reacţia. Reproducea propriile sale sentimente.

- M-ai dăruit atât de mult, spuse, neluând în seamă lacrimile care începuseră să-i împăienjenească vederea. Mai mult decât am sperat vreodată.

- Ba nu, îl contrazise ea. Împreună am împărtăşit atât de multe, şi nu tocmai despre asta e vorba - despre ceea ce facem împreună?

- Ba exact despre asta e vorba, doamnă Matlock. Acum şi pentru cât mai avem de trăit.

* * * * *